

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAKI!..

OLAYLAR
ŞİDDETLENİYOR

15 EKİM
PROLETARYANIN
MÜCADELE GÜNÜ

15 Ekim Eylemi ile işçiler iktidarı ele geçirme yolunda çok önemli bir adım daha atmış oldular.

LEGALİZM
BİR
BATAKLIKTIR

Oportünizm, yasalık batağına doğru, devrimciler ise silahlı bir halk ayaklanmasına doğru ilerliyorlar.

DEVİRİMCİ
ORDUNUN
BİRLİKLERİ

Devrimci ordunun birliklerini ivedi bir biçimde oluşturmak, biricik tutarlı devrimci şiardır.

Devrimci Emek

Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl:5/Sayı:34 / 1 Kasım 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 200.000 TL

1 Yıllık 400.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 120 DM

1 Yıllık 240 DM

Hesap No:

Sedat Hayta

Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Aksaray Şubesi 0078099-9

Adres

Hobyar Mah

Cemal Nadir Sk.

H.Fazlıoğlu İşhanı D:63

Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: 0 212 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş

Post Lager 3000 Bern 1 Ann

İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H.Kepenek

Rue Du Lac 15/A

1020 RENENS / LOSANNE

İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H.Arslan

Ginster Str. 22 44 225

Dortmund / Almanya

Baskı

Serler Matbaacılık

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.

Merhaba,

Artık 15 günde bir çıkmakta olan dergimiz Devrimci Emek çalışanlarını tebrik ederim.

Dergimiz teorik olarak çok dolu değil. Bunun nedeni ise sanırım haber-yorum yoğunluklu düşünülmesi. Teorik yazıların eksikliği ise daha uzun periyodlarla çıkan teorik bir dergi ile kapatılabilir. Kısa zamanda okurlarımızla ve dergilerimizle birlikte bu yolda adımlar atılmasını temenni ediyorum.

Dergimiz şekil olarak daha iyi, ancak daha da çekici hale getirilmeli ve öğrenci gençliğe ilişkin daha fazla yazı bulunmalı diye düşünüyorum.

Tüm dergi çalışanlarını ve okur yoldaşlarımızı devrim ve sosyalizm inancıyla selamlıyorum.

DÖB'lü Bir Öğrenci

Yayın yaşamına başladığından beri ezilenlerin, sömürülenlerin kısaca haklı olanın sallarında gördüğümüz Devrimci Emek Dergisiyle bundan sonra daha kısa sürelerde birlikte olacağımız için mutluyuz. Dört duvar arasında yürüttüğümüz kavgamıza destek veren, taleplerimizi ve sorunlarımızı yazmaktan çekinmeyen, haberleri ve teorik yazılarıyla dışarda yürütülen mücadelenin çışkulu havasını bizlere taşıyan "yeni" Devrimci Emek'e merhaba diyoruz.

Sağmalcılar Cezaevi TKEP/Leninist Davası Tutsakları.

Merhaba Yoldaşlar,

Uzun zamandır her türlü engele karşı inatla yayını sürdürülen dergimiz Devrimci Emek'in 15 günlük yeni sayısını büyük bir sevinç ve gururla karşıladık. İçinde bulunduğumuz dönemde kitlelerle iletişimimizin ne kadar önemli olduğunu gelişmeler gösterdi. Dergimizin yayın periyodunun böyle bir dönemde 15 günlüğe indirilmesi gerçekten sevindirici. Tüm okurlarımızın ve mücadeleye omuz veren herkesin de katkısıyla hedefimiz daha kısa süreli yayınlar olmalıdır.

Kendisine sosyalist, devrimci diyerek insanları etkileyen tüm reformist-oportünist çevrelerin kitleler üzerindeki etkisini kırmada yayın faaliyetinin önemi ortada. İşte bu nedenle bizler marksist-leninist bakış açımızı ve ideolojik-politik üstünlüğümüzü tüm emekçilere ulaştırabilmek, devrim mücadelesinin önünü açmak ve kitleler üzerinde reformist

etkiyi kırmada kısa süreli yayın çıkarmanın büyük bir etki sağlayacağını düşünüyoruz.

Bayı yoluyla dağıtımın yeterli olmadığı hepimiz tarafından biliniyor. O nedenle biz okurlara düşen görev bulunduğumuz alanlarda dergimizin her yolla dağıtımını yapmak, geniş çevreye ulaşmasını sağlamak. Ben kendi adıma bu konuda çaba harcayacağıma söz veriyorum ve tüm okurlarımızı, yoldaşlarımızı aktif dergi dağıtımına çağırıyorum. Büyük emeklerle ortaya çıkan dergimizi sahiplenelim, militan dergicilik ve militan okur bakışıyla sokaklarda, fabrikalarda, okullarda, mahallelerde faşist devletin tüm egellerine karşı dağıtalım.

Evet yoldaşlar, 15 günlük yayınınızın düzenli bir şekilde çıkması ve hedefimizin haftalık hatta günlük olması dileğiyle başarılar diliyorum.

Devrimci Emek Okuru

Merhaba Devrimci Emek Çalışanları,

İlk önce Devrimci Emek çalışanlarına başarılar diliyorum ve derginin 15 günde bir çıkarılmasının gerçekten çok iyi olacağını düşünüyorum. Bir de gündemde olan olayların yaşanırken okurlara canlı bir şekilde aktarılması daha iyi olacaktır. Dergimiz diğer dergilere nazaran daha ince, fakat burada önemli olan incelik veya kalınlık değil, bunu hepimiz biliyoruz, konuları gerçekten yaşadığımız güncel olayları tam anlamıyla anlatıyor ve açıklıyor.

Biz İkitelli emekçileri olarak hepimizi selamlıyor ve her zaman arkamızda olduğumuzu bir kez daha söylüyoruz.

İkitelli'den

Devrimci Emek Okurları

Karşı devrim cephesi burjuva basın-yayın kurumlarını kendi amaçları doğrultusunda kullanırken sesini boğmaya çalışmaktadır. Evlatlarımız, eşlerimiz, yoldaşlarımız onurlu bir kavgada bayraklaşmakta, cezaevlerine düşmekte, işkencelerden geçirilmektedir. Tarih direnenlerin kazanacağını göstermektedir. Direnenlerin bayrağı olan Devrimci Emek'e devrimci tutsak aileleri olarak yeni yayın hayatında başarılar diliyoruz.

**Devrimci Tutsak Aileleri
Komiteleri (DETAK)**

PROLETARYANIN MÜCADELE GÜNÜ:

15 EKİM

Olayların gelişimi işçi sınıfını ön plana çıkardı. Sınıflara ve sınıf ayrımına dayanan kapitalist toplumda, suni nedenlerle engellenmediği sürece er-geç olaylar işçi sınıfını ön plana çıkarır. Türkiye'de, sermaye sınıfı, faşist devlet ve burjuva sendikacılar uzun süredir, demagoji, propaganda, hile ve zor yoluyla işçi sınıfının mücadeleye atılmaması için büyük çaba gösterdiler. Ancak, bu, bir süre için etkili oldu, zamanla işçiler üzerindeki burjuva etkiler dağılmaya başladı. Derin bir ekonomik-toplumsal bunalım içinde bulunan kapitalist sistem ve burjuvazi gün be gün işçi sınıfını mücadeleye itti. Bu itiş öyle bir noktaya geldi ki, burjuvazinin birleştirmeye zorladığı ve mücadeleye ittiği işçi sınıfının ağırlığı düzenin taşıyamayacağı bir düzeyde seyrediyor. Tekelci güçler artık ne olayları durdurabilirler ne de olayların devrimci yönde gelişimini. Kapitalist sistemin kendi temel çelişkileri öylesine keskin ve mücadele halinde ki, burjuva toplum daha fazla bu çelişkilerin ve çatışmaların ağırlığı altında kalamaz. Bir alt-üst oluş kaçınılmaz.

15 Ekim Büyük İşçi Eylemi, bu güne kadar ki 15-16 Haziran ve diğer büyük işçi eylemlerinin yanında yerini almıştır. 15 Ekim, 89 Bahar Eylemleri ile karşılaştırıldığında, mücadele ve kararlılık yönü ile, 15 Ekim Büyük İşçi Eylemi'nin daha ileri gittiğini söyleyebiliriz. Son onuz yıl içinde meydana gelen etkin işçi eylemlerinin hemen hemen tümüne özel sektör işçileri önderlik etti. Devlet işletmelerinde çalışan işçiler ise seyirci konumundaydılar. Oysa ki, son altı yıl içinde (hatta daha da fazla) meydana gelen etkin işçi eylemlerinde devlet işletmelerinde çalışan işçiler öncülük ediyor. Özel sektör işçisi daha geri planda geliyor. Bunun nedeni, özel sektör işçisinin durumunun "iyi" olması değil; devlet işletmelerinde çalışan işçilerin ekonomik durumlarının birden bire kötüleşmesi, işten çıkarılan ve sendikasızlaşma ile karşı karşıya gelmesidir. Devlet işletmelerinde uzun yıllar boğaz tokluğuna çalış-

maya sırf "iş güvencesinden" dolayı boyun eğen işçiler, birden bire kendilerini ya kapı dışında buldular, ya da kapı ağzında. Bu durum, bu alanda çalışan işçileri zorunlu olarak kavgaya itti. Kavgaya yalnızca devlet işletmelerinde çalışan işçileri değil, tüm işçileri aynı alana çekti. Bu duruma yıllar önce işaret ettik. Devlet işletmelerinde çalışan işçilerin mücadeleye atılmaması sonucu, emekçi sınıfın, sınıf mücadelesi tam bir gelişme gösteremedi. Ne zaman ki, ekonomik-toplumsal nedenlerle devlet işletmelerinde çalışan işçi-

diler. Böylece, Ankara'ya gitmeleri halinde başlarına nelerin gelebileceğini işçilere hatırlattılar. Ankara Valisi, işçilerin eylemine "izin" vermeyeceğini açıkladı. Sendikacılar ise miting ya da yürüyüş yapmayacaklarını sadece bir "basın toplantısı" yapacaklarını açıkladılar. Bütün burjuva güçler işçilere karşı birleşti.

Polisler, önce sendikaları dolaşarak onları "ikna etme" yoluna gittiler. Polisin bu "ikna" yöntemi gereği sendikacılar tek tek tehdit edildi. Çeşitli sendikalar polis kuşatması altına alındı. Polis özellikle halen direnişte olan ya da mücadelesi ile öne çıkan işçileri ve işyerlerini büyük bir güçle kuşatmaya aldı. Polis ablukası İstanbul Ambar işçileri ve İzmir Petkim işçilerinin Ankara'ya yürümelerini engellemek için önceden gerçekleştirildi. Bu arada Zonguldak maden işçileri polis ve asker ta-

ler mücadeleye atılmak durumunda kaldılar, o zaman sınıf savaşı tam bir gelişme sürecine girdi; işçi sınıfı etkin bir biçimde bu savaşta yerini aldı.

SERMAYE VE DEVLET
PANİĞE KAPILDI

İşçilerin Ankara'ya yürümesi kesinlik kazanınca sermaye ve devlet paniğe kapıldı. Artık, Türk-İş yönetimi gibi burjuva uşakları da, eylemde karar kılmak zorunda kaldıklarına göre, zora başvurmadan başka bir yol kalmamıştı devlet için. Korku ve panik devletin ve sermaye güçlerinin hemen harekete geçmelerine yol açtı. Önce Emniyet Genel Müdürü konuştu: İşçileri yürütmeyiz. Arkasından İçişleri Bakanı aynı şeyleri söyledi. MGK'nın sözcüsü olarak Demirel'de işçileri tehdit etti. Faşist-burjuva basın ve haberleşme araçları devletin tehditlerine geniş yer ver-

rafından yakın takibe alındı. İşçileri eylemden vazgeçirmeye yönelik baskılar saat saat arttırıldı. Tüm bu devlet "önlemleri" eylemin nasıl bir havada geçeceğini gösteriyordu. Çatışma havası vardı; "bu havada" dövüşmek isteyenler de vardı.

Devlet, tüm asker ve polis gücünü "taakuz durumuna" geçirdi. Ordu ve poliste izinler kaldırıldı, silahlar yağlandı, saldırıya hazır duruma getirildi. Yalnızca Ankara'da 4000 polisin görev yapacağı açıklandı. Tüm illerde polis gücü ve ordu gücü harekete geçirildi. İşçi eyleminin nasıl bastırılacağı ile ilgili tatbikat yapıldı. Zaten kentlerin çıkışlarına ve ana yollarına kurulan askeri kışlalarda hummalı bir hazırlığa girişilmişti. Zırhlı birliklerine büyük görev düşecekü, bunun için tüm zırhlı araçlar yeniden gözden geçirildi. Bun-

lar bir kurgu değil, burjuva basına da yansıyan gelişmelerdir.

Olayların gelişimi, devletin nasıl bir askeri planlama yaptığını gösterdi. Askeri planın tamamen iç savaş esasına göre yapıldığı kesinlik kazanmıştır. İşçiler tüm illerden yola çıkıp Ankara'ya gideceklerine göre, ilk barikatlar işçilerin toplanma yerlerine, özellikle de kent çıkışlarına kuruldu. Barikadların kurulması ile birlikte, işçileri taşıyan otobüs işletmeleri tehdit edildi, şoförlerin ehliyeti ve kontak anahtarları alındı. Planın bu ilk bölümü kısmi sonuç verdi. Otobüsleri engellendiği için birçok alandan işçiler yola çıkmadılar. İlk engeli aşanlar için başka engeller kurulmuştu. Tüm kentlerden Ankara'ya kadar olan yollarda bir çok noktaya barikatlar kurulmuştu. Plan şöyleydi: İşçiler kesinlikle bir araya gelmemeliydi. Bunu sağlamanın yolu, her kent işçisini yollarda tutmak, bir kentnin diğeri ile buluşmasını kesinlikle önlemek. Burada tam bir savaş planlaması vardır. Düşman güçlerinin arasına gir, aralarındaki koordinasyonu kopart, düşman güçlerinin hareket yeteneğini ortadan kaldır, ne yapıp yapıp karşı taarruza geçmelerini engelle, bunun için güçlerini birleştirmelerini önle, sık sık taciz ateşi ile kendini toparlama fırsatı tanıma vb. vb. Ordu ve polis merkezi, planlı ve koordineli davranmıştır. Devletle ciddi bir kavgaya hazırlanan işçi sınıfı, devletin bu planlamasından ders çıkarmalıdır. Ciddi bir savaş, planlı, merkezi ve koordineli olarak kazanılır.

Devletin yaptığı planın diğer bölümlerinin şöyle olduğu ortaya çıktı: Eğer güçler yollarda engellenemezse, o zaman Ankara girişi daha büyük güçlerle tutulmalı. Ankara'nın tüm giriş ve çıkışları ordu tarafından tutulmuştur, tüm askeri birlikler buralarda üsleniyor. Bu da planın yürütülmesinde büyük sürat ve kolaylık sağladı. İşçilerin toplanacağı Kızılay Meydanı'nın etrafı tamamen asker-polis gücü ve zırhlı birliklerle tutuldu. Meclis-Çankaya-Genel Kurmay yolları etten ve zırhlılardan duvarlarla örüldü. Bu ne korkul yerdeki tedbirlere hava birlikleri de eklendi. Asker ve polis helikopterleri sürekli havada uçuş yapıyor, kara birliklerine bilgi ulaştırıyordu. Kızılay'ın çevresindeki binalara keskin nişancılar yerleştirildi. Savaş kurmayı artık buradaki tüm gelişmeye hakim durumdaydı.

Kesin olarak ortaya çıkıyor ki, eğer

işçiler kararlı davranmasalardı, barikatları aşma cesaretini göstermeselerdi, devlet güçleri işçilere büyük kayıp verdirirlerdi. Aynı biçimde işçiler Meclise ya da Çankaya'ya yürüselerdi gene kayıplar olacaktı. Devlet kesinlikle büyük kayıplar verdimme pahasına işçileri bu hedeflere yürütmemeye konusunda kararlıydı. Bu durumda işçiler, mücadelenin harikalarını yaratacaklardı. Belki kayıplar olacaktı ancak mücadelenin yaratacağı direniş anlayışı, sınıf savaşında, işçi sınıfını daha ileri götürdü.

İŞÇİLER KARARLIYDI YÜREKLİYDİ

Baskı, tehdit, engelleme, barikat, ateş açma, copları konuşurma... Bunların hiç biri işçilerin Ankara'ya varmasını engellemedi. İşçi sınıfı bu sefer gerçek anlamda bir "onur savaşı" verdi. Devlet tüm gücünü kullanarak işçileri Ankara'ya sokmayacağını açıkladı; işçiler ise her şeye rağmen Ankara'ya gireceklerini açıkladılar. Devlet için bu bir korku ve panik meselesiydi, işçiler içinse bu bir sınıfsal "onur" meselesiydi. Sınıflar ve uluslar bazen yalnızca "onurları" için savaşır ve her tür tehlikeyi göze alırlar. Bunu yapabilen ulus ya da sınıflar, tarihte haklı bir "onurluluk" elde ederler. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfları da bunu yaptılar. Onurlarını çiğnetmediler, gösterdikleri yürekli davranışlarla, tarihteki "onurlu" yerlerini aldılar.

İşçiler daha sendikalanından, kentteki toplanma noktalarına giderken polis-asker engeli ile yüz yüze geldiler. İlk zayıf engel çabuk aşıldı. İkinci engel toplanma yerlerinde karşılına çıkartıldı. Burada biraz daha uğraşmak durumunda kaldılar. Arabalar engellendi, işçiler, buna rağmen arabalardan inmediler, yürümeye kararlı olduklarını gösterdiler. Devlet güçlerinin ısrar ettiği noktalarda ise işçiler yolları kestiler, trafiği engellediler, direniş içerikli sloganlarla kararlılıklarını gösterdiler: "Yılginlık Yok Direniş Var!" İşçilerin kararlı tutumu sonucu yollar açıldı. Ancak daha aşılması gereken engeller vardı. Yollara daha güçlü barikatlar kurulmuştu. İşçi konvoyları buralarda durduruldular. Bu noktada kavganın kaçınılmaz olduğu anlaşılıyordu. Sonunda kavgaya oldu. Polis ve asker büyük bir güçle yüklendi, bazı yerlerde ateş açtı, süngüleri taktı. Ancak boşuna... İşçiler kararlıydı, yürüyecekler, yolları aşacaklar ve sonunda Ankara'ya varacaklardı. Artık

hiçbir güç ve engel onları durduramazdı. İşçiler, polis ve askere karşı saldırıya geçtiler. Çatışmalar sonucu pek çok işçi yaralandı, tutuklandı ancak yol açıldı. İşçiler yollarını çatışa çatışa açıyorlardı. Aynı çatışma durumu hemen hemen her alanda yaşanıyor. İşçiler ise tamamen kendi güçleri ile hareket edip, her seferinde çatışmayı kazandılar. Geri adım atmadılar. Bu işçilere de, böyle ne olmuştu? daha bir kaç gün önce sesini çıkarmayan, bu sessiz dev ne olmuştu da birden bire uyanmış ve önüne dikilen her engeli, yaşamı pahasına aşırıyordu. İşte bu durum devrim mücadelesinin canlı bir örneğidir. İşçilerin bilicinde sıçrama oldu, yani devrim oldu. Devrimci ayaklanma dönemi böyledir işte. Kitlelerin ruh hali çok ani ve herkesi şaşkırtan biçimde değişim gösterir. Aynı kitlenin bir gün önceki durumuna bakıyorsun da, bir gün sonra nasıl böyle kararlı olduğuna şaşırıyorsun. Gazi Olaylarında da böyle olmuştu; bir kaç saat önce kahvelerde oturan ve evlerinde kendi halinde olan o emekçi insanlar, polis saldırısından bir iki saat sonra, birden bire kendilerini barikatların arkasında buldular; günlerce çatıştılar, ölümü küçümsediler, ölümün üstüne üstüne gittiler. Yollarda devlet barikatlarını yıkarken, işçiler de böylesi bir ruh hali içindeydiler. Kavgaya tutuştular, barikatları yıkular. Akın akın yollara düştüler.

Ankara'ya girmek için son etap başlandı. Devlet Ankara girişlerine daha büyük güç yığmıştı. Ancak işçiler de çeşitli kentlerden gelenlerle büyük bir güç oluşturmuştu. Burada da kavgaya başladı. İşçilerin büyük bir güçle kente girişi kesinlikle önlenecekti. Bunun için her şey göze alınmıştı. Ancak bizim işçilerimiz de kararlıydı, Ankara'ya gireceklerdi. Ankara'nın çeşitli noktalarında meydana gelen çatışma sonucu, işçiler toplu olmasa da gene de Ankara'ya girdiler. Kimisi ise geri gönderildi. Bunlardan Adana'dan, İzmir'den gelenler ve Samsun'dan gelenler kente sokulmadılar, girenler çeşitli yollardan girdiler. İzmir işçileri daha İzmir içinde iken önce kendi burjuva sendikacıları tarafından ihanete uğradılar, sonra da devletin barikatları ile yüz yüze geldiler. Aynı durum bir çok noktada tekrarlandı. Kürdistan işçileri ise daha kentlerinin içindeyken yola çıkmaları kesin olarak engellendi. Devlet, Kürdistan Proletarya'sını Ankara'ya sokmamak için her tür baskıya

baş vurdu. Tüm baskılara, saldırılara, engellemelere rağmen işçiler kararlı ve yürekliydi, mutlaka ama mutlaka Ankara'ya varacaklardı.

"BARİKATLARI AŞTIK İŞTE GELDİK ANKARA!"

İşçiler, Ankara girişindeki son barikatları aşmış, kente girdiklerinde son derece kararlı ve savaş kazanmış bir ordu tavrı ile haykırıyorlardı: "Barikatları aştık. İşte geldik Ankara!" Bu söz çok şeyi ifade ediyordu. Gerçekten işçiler Ankara'ya gelene kadar bazı yerlerde en az beş barikat aşmışlardı. Yaralanmışlardı ancak yollarına devam etmişlerdi. Zonguldak işçileri daha önce Mengen'e kadar gelmişlerdi; bu defa Mengen'i ve daha başka yerleri de aşmışlardı. Maden işçileri Kızılay Meydanı'na geldiklerinde Meclise çok yaklaştıklarını öğrenince: "Bu Ankara'da amma küçükmüş" demekten kendilerini alamadılar. Bu, işçilerin kararlılığını ve her şeye rağmen nasıl da Meclisin dibine geldiklerini, bunun mümkün olduğunu görmeleri bakımından çok anlamlıdır.

Büyük İşçi Mitingi yaklaşık 200.000 işçi-emekçinin katılımı ile gerçekleşti. İşçiler daha ileri yani Meclise gitmek istiyorlardı. Sık sık atukları "Başkan Meclise", "Meclise, Meclise" sloganlarıyla hedefini gösteriyordu. Türk-İş'in burjuva liderleri ise bundan korktukları için, işi yumuşatmaya çalışıyorlar. Burada bir kere daha paradoks yaşandı: İşçilerin hedefi ile sendikaların burjuva yöneticilerinin hedefi farklıydı ve çatışma içindeydi. İşçiler buraya gelene kadar burjuva sendikacıların, devletin ve sermayenin barikatlarını aşmak zorunda kalmışlardı. Bu bile büyük bir gelişmedir. Meclisi işgal etme noktasında, devlet ve sendikalar birlikte, işçileri engellediler. İşçiler ise bu engeli aşamadılar. Ne var ki, daha büyük engelleri aşmak için gereken yürekliliği gösterdiler. İşçilerin eylemi Büyük Mitingle taçlandı.

15 Ekim eyleminin diğerlerinden önemli bir farkı da, bu defa işçilerin daha disiplinli olmaları ve sloganların devrimci özüdür. Daha önceki eylemlerdeki düzensizlik ve "liberal" davranışlar yerini, disiplinli ve nitelikli davranışlara bırakmıştı. Bunun nedeni Ankara'ya gelişin çetin ve çatışmalı bir mücadele sonucu olması ile koşulların genel karakteridir. Sloganları da bunu doğruluyor. Yol boyunca ve mitingde atılan sloganlar: "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!", "Yılgınlık Yok Direniş

Var!", "Hükümeti Yıkuk, Sıra IMF'de!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Ölmek Var, Dönmek Yok!", "Mengen'i Aştık Geldik, İşte Ankara!" Atılan sloganlar işçilerin ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor.

İşçilerin başından sonuna kadar bilinçli davrandıkları şu iki örnekte de anlaşılıyor: Faşist yönetimli Haber-İş'in işçilerin gücünü bölmek, morallerini bozmak için Mitinge bir-iki gün kala hükümetle anlaşma imzalaması, aynı olasılığın olduğu Orman iş kolu işçilerini önceden önlem almaya itti. Orman iş kolunun bilinçli işçileri, Orman-İş yönetiminin hükümetle anlaşma yapmasını önlemek, büyük eylem öncesinde, işçilerin morallerini yüksek tutmak için sendika liderlerini kaçırtıp "güvenli" bir yere kilitlediler. Böylece Orman-İş'in işçilerin birliğini bölmeye önlenmiş oldu. Oysa ki, eskiden, bu olaylar tersine olurdu, yani, sarı sendikacılar yandaşları ile birlikte, ilerici sendika muhalefet liderlerini kongre öncesinde kaçırtır ve böylece kongreleri güvence altına alır, yeniden "kazanırlardı". Bu değişiklik bile tek başına ele alındığında, işçi sınıfının bilincinde, büyük bir değişiklik olduğunu gösteriyor. Diğer örnek, B. Meral'in, T. Çiller'le görüşmeye gönderilmemesidir. Eylem sırasında, Çiller, hem güvenoyu almak ve hem de eylemi bitirmek için Meral'i görüşmeye çağırıyor. Meral'in istediği de budur. Ne var ki, işçiler uyanıktı, bilinçliydi, öyle kolay kolay buna izin vermezlerdi. Bilinçli militan işçiler, meclise yönelmek isteyen Meral'in otobüsünün yönünü Türk-İş'e doğru çevirerek, uzlaşmayı önlediler. B. Meral ancak sonradan Meclise kaçabildi. Tabii oyunları da bozulmuş oldu. Oysa ki işçiler eylemin başında "Türk-İş Meclise" diye slogan atıyorlardı. Çünkü, Meclisin işgal edilmesini istiyordu. Sendika liderleri ise buna karşı direndiler. Bu sefer sendika liderleri Meclise gitmek istedi, o zaman da işçiler karşı çıktılar; çünkü, işçiler uzlaşmak için değil, işgal için Meclise gitmek istiyorlardı. Bu canlı örnek, işçi sınıfının çok uyanık ve bilinçli olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfı devrimciylemiştir.

Büyük Ankara Eylemi tam anlamıyla işçi sınıfının kendi eseri oldu. İşçilerin Ankara'ya ulaşmalarını engellemek için kurulan tüm barikatlar, işçilerin kendileri tarafından aşıldı. Önlenebilir, durdurulamaz bir güçle yollarına

devam ettiler. Devlet, onların hedeflerine varmaması için ne yapıyorsa kâr etmedi, işçiler hiç bir şeye aldırmağsızın yola koyuldular. İşçi sınıfının bu davranışında, kendine güven vardı, hedefe varma bilinci ve azmi vardı; bunun için hiç bir şey O'nu durduramadı. Bu öfke, bu bilinç, bu kararlılık öyle bir günde oluşmadı; yılların ekonomik-toplumsal sorunlarının birikimidir; bu birikimin patlamasıdır. Koşullar, "toplumsal patlama" durumunu yaratmıştı derken işte bunu söylüyoruz. Aynı koşullar süreceğine göre bundan sonra da daha birçok toplumsal patlama göreceğiz; hem de daha şiddetli olarak.

İşçi sınıfının eylem boyunca gösterdiği girişken, yürekli ve radikal tavrıyla, devrimin bilinçli öncü sınıfı olduğunu; ezilen tüm emekçileri baskıdan kurtaracak olanın yalnızca kendisi olduğunu kanıtlamıştır. Önderlik esas olarak pratik bir iştir, bu ise yalnızca örgütlü eylemle sağlanır. İşte 15 Ekim'in yaratıcıları örgütlü, bilinçli, atak, mücadeleci tavırlarıyla bunu ortaya koydular.

Devrim denen şey, işçinin yüreğinden başka nedir ki?

EYLEMİN ASIL KAZANIMI

Bu yazı eylemden beş gün sonra kaleme alındı. Eylemden sonra, hükümet, üç işkolunda grevi erteledi. Erteleme işçilerce protesto edildi. Yazı yayınlandığı zaman, belki de grevler bitmiş ya da bitirilmiş olacak. Şimdiden grevin ve Büyük Eylemin sonuçlarını ele alabiliriz. Eylemin en önemli kazanımı, işçilerin ve işçilerle kamu emekçilerinin mücadele birliğinin sağlanması, işçilerin devlet güçleri ile çatışması, barikatları aşması, düzenden kopuş yönelimini hızlandırması, kendi sınıfsal gücüne güven duyması. Kazanımların sınıf savaşımındaki etkileri kendini mutlaka gösterecektir. Emekçi kitlelerin düşüncede ve davranışta sıçrama göstermesi geliyor. Bu olaylar gösteriyor ki, emekçi sınıflar isterlerse, burjuva hükümetleri yıkabilirler. Azınlık hükümeti bu nedenle yıkıldı. Yeni hükümetler kurulsa da, işçi sınıfı bir kere hükümet yıkma yollarını öğrendiği için, yeni hükümetler de aynı akıbete uğrayabilirler. Artık hiç bir hükümet yarınından emin değildir.

15 Ekim Eylemi ile işçiler iktidarı ele geçirme yolunda çok önemli bir adımı daha atmış oldular.

LEGALİZM BİR BATAKLIKTIR

1. Bölüm

Sağ dalga geri çekiliyor. Çünkü devrim mücadelesi öylesine bir hız ve tempoya ulaştı ki, sağ dalga bu açık çatışma alanlarından çekilmek zorunda kaldı. En son, Gazi olayları sırasında çatışma alanını terk ettiği bilinen bir çevre, bugün kendisini ifade edecek bir projeye uğraşılıyor: Açık-legal parti.

Bu durumun kökeni sınıfların konumlanışında aranmalı. Son beş yıldır, oportünizmle devrimcilik, aynı alan üzerinde, gücünü sürekli arttıran emekçi hareketi içinde sadece sloganlardaki ve harekete egemen olma çabasındaki söylemlerin farklılığı ile kendilerini ortaya koydular. Başlangıçta, uzun yılları kapsayan utanç verici bir sessizliği bozmanın büyük coşkusuyla, emekçi hareket, hem devrimcilerden, hem de oportünizmden etkilendi, politikayı öğrendi. Fakat uzun süren bu ekonomik mücadele süreci, artık emekçilere fazla umut vermiyor. Coşkunun yerini daha büyük girişimlerin bekleyişi aldı. İşbirlikçi Bayram Meral'in dile getirmek zorunda olduğu gibi işçiler artık, bu güne kadar ki eylem biçimleriyle yaşamlarında bir değişim olacağını düşünmüyor: Gerek sendikaların, gerekse reformizmin hareketi küçük kırıntılar için budaması, bu taleplerle yola çıkılan eylemlerdeki coşkuyu azaltıyor.

Emekçi hareketinde ayırım artık iyice belirginleşiyor. Yorgunluğun pençesine takılanlar ve baştan beri reformizmin etkilediği bir grup; geride kalanları, tarafsız kalanları oturup bekleyelim tavrına adım atarken, ileri fırlamak isteyen çoğunluk kesim ise, Türk-İş'in eylemlerinde şiddeti talep ediyorlar. Bu iki tutum alıştan birincisi, açık bir yanılısama-ya dayanırken, ikincisi ise, gerçek siyasal süreci, sınıfının sezgisıyla kavrayan proleter bilince dayanıyor. Çünkü, özellikle iç savaşın varlığı ve gün geçtikçe boyutlanması geride kalanları ve sessizlik içinde kıvrananları, adım adım ve sancılı gerçekleşen bir gelişmeyle en öndekilere yetişiyorlar.

Emekçi hareketindeki bu ayırım, oportünizm ile devrimciliğin sınıf içerisinde, sadece slogan ve taktik düzlemle dile gelen farklılığı evrimleştiriyor. Elbette devrimciler salt sloganlar düzeyinde

koymadılar farklılıklarını. Başta silahlı mücadele, oportünizmle devrimciliği ayıran en önemli araç oldu/olmaya devam ediyor. Fakat bir süre öncesine kadar sınıf hareketinin genel karakteri olan grev ve mitingler, devrimcilerle oportünizmin ayırımına sadece sloganlar düzeyinde izin veren mücadele biçimleriydi. Ama şimdi sınıf hareketinin en ileri kesimleri ayaklanmaya çoktan yönelmiş durumda. Ayırı olanlar, şimdi apayrı yerlere doğru yöneliyorlar: Oportünizm, yasallık bataklığına doğru, devrimciler ise silahlı bir halk ayaklanmasına doğru. Sınıf mücadelesinin kitlesel olarak ileri sıçraması, oportünizmi arkada bıraktı. Tabii bu oportünizm ve reformizm tarafından etkilenen bir kısım emekçi de bu devrimci alanı terk edecektir. Ortada kalan ama ileri sıçrayamayan bu hareket, kendine uğraşacak bir alan açıyor.

Oportünizmin devrimci sınıf alanından tamamen ayrılması, birdenbire ortaya çıkmış bir şey değil. Öncesi var ve 89'dan bu yana hızını almış sınıf mücadelesi içindeki geri kesimlerin, harekete taşıdığı karakterden beslendiler.

89 sonrası gelişmelerde şu iki olgu gözlenebiliyordu: Birincisi, örgütlere, özellikle illegal devrimci örgütlere mesafeli yaklaşım. Hatta çoğu kez işçiler, yasadışı pankart taşıyan gruplara bizzat müdahale ediyordu, zaman zaman bu olumsuz gelişmelerle karşılaştık. İkincisi ise, birinci olguya paralel olarak, sendikalizmin yükselişidir. Bir çok oportünist yapı, kendisine sendika bürokrasisinde yer açmaya çabaladı. Sendikalar neredeyse siyasal örgütler düzeyine yükseltildi. 91 yılında 1 Mayıs gösterilerinde, sosyalist yapıların oportünist platformu, sendikaların alacağı karara tamamen tabi olacaklarını söylerken, sendikaları kendi siyasal bağımsız yapılarının üzerine çıkardıklarını göstermiş oldular.

Yeni gelişen reformizmin tipik temsilcisi TDKP, bu örgüt fobisine ve sendikalizme kedisini açıkça dayandırdı. Bir dönemin bütün kitle gösterilerinde yasadışı parti pankartları taşıyan bu grup, uzun zamandır bu davranışı, küçük burjuva maceracılığının alameti farikası sayıyor. Bu gibi düşüncelerden ve dönüşümlerden sonra, kendisine sendika bü-

rokrasisi içerisinde yer bulması pek zor olmadı, şaşırtıcı da olmadı. Sendika bürokrasisi, neredeyse iki yıldır bir işçi partisinden bahsediyor. TDKP bu çizgiye yeni ulaşmış gözüküyor. Ama doğrusu büyük sıkıntılarla, bu noktaya geldi. Bütün yandaşlarını bu reformist noktaya çekebilmek için büyük uğraşlar verdi, veriyor. Leninden alıntılarla bezediği yazılarla leninizmin lafzına dayandırma ustalığını gösteriyor. Öyleyse biz leninistlerin yasallık (onlar açık çalışma adını takıyorlar) sorununa nasıl yaklaştığımızı ve TDKP'nin çabasının nasıl leninizmi tahrife dayandığını göstermek durumundayız.

YASALLIK SORUNUNA İLKESEL YAKLAŞIM NE ANLAMA GELİYOR?

Yasallık eğilimi yeni değil. 86 yılından bu yana Doğu Perinçek ve Yalçın Küçük gibi, biri karşı devrimci ihbarcılığın, diğeri küçük burjuva aydın oportünizminin tipik temsilcileri olan kişiler tarafından yasal parti dile geliyor, pratiğe geçiyor. O günden bu yana yasallık eğilimi, kendine bir çok reformist yandaş bularak, tabii bu arada bir çok siyasal yapıyı da hak ettikleri yere, tarihin çöplüğüne göndererek ilerledi. SBP, 70 yıllık TKP'yi tarihe gömmeyi başardı, TIP de aynı sondan kurtulamadı. İşçi sınıfından kopuk aydınlarla, kendi örgütsel yapısını dağıtmış grupların varlık koşulu oldu yasallık.

Ancak, bu kez yasallık eğiliminin şampiyonluğunu yapan TDKP'dir. Son yıllarda ciddi ölçülerde bir örgütsel atılım gerçekleştiren (nedenlerini yukarıda kısaca hatırladık) bu yapı, işçi sınıfı içerisindeki sendika bürokrasisi aracılığıyla kurduğu bağlarla, kendisini işçi sınıfının bir kesimi üzerine oturabilecek olanaklara sahip. Böyle bir eğilime karşı ellerimizi kavuşturup beklemek tavrına girmememizi gerektiren en önemli nedenlerden biri de budur.

Bu tasfiyeciliğe girişim üzerine bir çok dergi ve gazetede eleştiriler çıktı. Bazen Özgürlük Dünyası'nda yayınlanan yazılara karşı, alıntılar yapılarak cevap verildi (Ekim). Bazen, "düzenle cepheden savaşmak" türünden altı boş bir sol çıkışla bu eğilim mahkûm edilmeye çalışıldı. (Devrim Dergisi). Ya da kaba bir an-

ti-emperyalizmin kolay dile gelen devrimci görüntüsü arkasına sığınıldı (Partizan Sesi). Ama tüm bu çabaların ortak bir yanı vardı kuşkusuz. O da şu: Hiçbir eleştiri, anın koşullarını, sınıf mücadelesinin içinde bulunduğumuz momentini, iki sınıf arasında bulunan siyasal çizgiyi temel almıyor. Parlamenterizmi reddedecek, yasallığı reddedecek bir ilke bulmaya çalışıyorlar. Böyle bir çaba, yasalcılığın günümüzde taşıdığı somut tehlikeleri anlamamaya ve bu konuda sınıf bilinçli işçileri yeterince aydınlatmama ya yol açıyor.

Marksızın işçi sınıfının gerçek ideolojik gücü haline gelmeye başladığından itibaren illegalite sorunu ile karşılaşmıştır. Bu durumun ilk önemli tecrübesi Bismarck Almanya'sında yaşandı. Bismarck, sosyalistlere karşı çıkardığı yasalarla tüm işçi örgütlerini yasadışı konuma itti. Burjuva iktidarı için somut bir tehlike halini alan ve tüm halkın Cumhuriyet istemlerini dile getiren bu talepler etrafında yüzbinleri toplayan Alman sosyal-demokrat partisi, 1878 yılından sonra illegal çalışmaya yöneldi. Dönemin ustaca tahlilini yapan Marx ve Engels, kendi ülkelerinden uzakta olmalarına karşın, Alman sosyal-demokrasisinin önde gelen kişilerine yazdıkları mektuplarda, bu partiyi yönlendirmeye çalıştılar. Yasadışı örgütlenmeye açık çalışma biçiminin ustalıklarla birbirine kaynaştırılmasının oldukça başarılı bir örneğini Alman komünistleri sergiledi. Klüpler, yardım dernekleri, okuma salonlarıyla işçi sınıfını örgütlemeye ve onu devrimci ajitasyonla aydınlatmaya devam ettiler. Öyle ki sosyalistleri ve partilerini yasaklayan kanunlar, büyük ölçüde işçi sınıfının baskısıyla 1890 yılında kaldırıldığından Alman komünistleri oniki yıl öncesinden kat kat daha güçlüydü. Parlamento seçimlerinde çok büyük başarılar elde ettiler.

Aynı dönemin Almanya'sı için mutlaka kaydedilmesi gereken gerçek, doğrudan devrimci eylemler için üretimin yeterince gelişmemiş oluşudur. 1860 yılları sonunda Bismarck'ın "Tepeden inme devrim" niteliğini taşıyan darbesiyle ülke kapitalist gelişim yolunda büyük bir itki kazanmıştı. Üretici güçler, kapitalist üretim ilişkileri içerisinde gelişmeye devam ediyordu ve bu durum, başlı başına bu durum, Almanya'nın gerçek bir demokrasi ortamı yaşayabilmesine olanak sağlıyordu. İşte bu barış dönemi-

nin ağır aksak gidişi içerisinde Alman komünistleri güçleri birleştirip toparlanmak ve gelecek fırtınalı günlere hazırlanmak için, parlamenter biçimlere yöneldi. Bu yolu tam anlamıyla kullanabilmesinin koşulları barışçıl güçler tarafından yaratılıyordu.

Yasadışı parti ve yasal çalışma konusunda çok önemli tecrübeler içeren Rusya deneyimi, bize yol göstermeye devam eden en önemli kaynaktır. Lenin, belki en büyük ve en zorlu mücadelesini 1907-1914 yılları arasında, Bolşevik parti içinden çıkan sağ ve sol tasfiyeciliğine karşı verdi. Bu iki eğilim partiyi yok olma noktasına kadar getirmişti. Fakat başta Lenin'in ısrarlı çabalarıyla bu tasfiyeci rüzgâr dindi.

Sağ tasfiyecilik, yasadışı devrimci partinin tamamen yasala çıkması yönünde çalışıyordu. Bu çabalar çeşitli biçimlerde dile geliyordu. 1905-1907 devriminden hemen sonra, Menşevik liderlerin içinde bulunduğu aydın grubu, yasadışı partiyi lağvedip, yasal bir işçi kongresi toplanması çağrısında bulundular. Gruplarüstü, amorf ve programsız bir yapıyı "gerçek sınıf çıkarlarının savunulduğu tek biçim" olarak ilan ettiler. Bu eğilimin temsilcileri uzun yıllar bu düşünceyi savunup durdular fakat Stolipin gericiliğinin siyasal koşulları, böyle bir girişime bile meydan vermedi.

Tasfiyeciliğin bir başka biçimi 'sol' çıkışlar içerisindeki otsovistlerle ultimatoculardan geldi. Tüm yasal çalışma olanaklarının reddedilmesinden ve bu arada Duma'daki Bolşevik milletvekilleri geri çağırıp, hemen ayaklanma hazırlıklarının başlanmasından yanaydılar. Bu tasfiyeci akım, 1905 devriminde, partinin devrimcisloganlarının çekiciliğine kapılan fakat partinin programının bütünselliğini kavrayamayan küçük burjuva aydınların üzerinde yükseldi.

Üçüncü bir tasfiyecilik biçimi ise, üzerinde pek fazla konuşulmayan ama Bolşeviklerin üzerinde durdukları bir sağ sapmadır. Yasadışı partiyle yasal partinin aynı anda ve paralel çalışmasını savunan bir görüştür bu. Bu tasfiyeci akım pek fazla taraftar toplayamadı. Yasadışı partinin lağvedilmesinden yana değillerdi. Fakat, yasal bir partiyle rejimin çelişkilerinden yararlanılması gerektiğini söylüyorlardı. Lenin, "Bir yasalci ile bir tasfiyecilik karşıtı arasında konuşma" başlıklı yazısında, bu düşünce biçimi-

mini eleştiriyordu. Yasal bir partinin kurulması üzerinde ilkesel bir önemde duranlara şu soruyu sorar Lenin: (Stolipin gericiliği altında) Bayrağımızın üzerine ne yazacaksınız?"

Lenin açısından sorunun özü, mevcut siyasal koşullarda, bağımsız siyasal bir eylemin yasal platformlarda hazırlanamayacağı düşüncesidir. Yasal dernekler, sendikalar, hatta parlamentodan yararlanılır ve buralarda en enerjik, devrimci propaganda yürütülür, teşhir ve uyarılar yapılır. Ancak proletaryanın bağımsız siyasal eyleminin platformu olarak parti yasal alanda yaşayamaz. Bu açıkça bir maceracılık olur. İşçiler, ham bir yasallık hayali içinde boşuna enerji tüketecektir. Yazımızın ileri bölümlerinde Özgürlük Dünyası yazarlarının aymazlıklarını ele alırken, tasfiyeciliğin bu biçimine yeniden döneceğiz.

Gene, çok az ele alınan fakat devrimciler açısından oldukça büyük dersler içeren bir başka tecrübe Bulgaristan'da yaşanmıştır. BKP, 1927 yılında, üstelik faşist bir devletin baskısı altında, yedi yıl boyunca yasal işçi partisi ve yasal işçi gençlik örgütünü, büyük güçlerin odağı haline getirilebilmişlerdir. Fakat bu çalışma biçiminin gündeme geldiği siyasal ortamın irdelenmesi, bu konuda dersler çıkarmamızı sağlayacaktır.

Bulgaristan'da 20'li 30'lu yıllarda iyice hızlanan, 44 yılındaysa, başarılı bir silahlı ayaklanmayla taçlanan sınıf savaşımında BKP en önemli yeri tutar hiç kuşkusuz. 1923 faşist darbesinden önce ülkede burjuva demokratik bir ortam hüküm sürmektedir. Bu sistemde parlamento en önemli iktidar odağıdır. BKP yasal örgütlenmesiyle, emekçi kesimler içerisinde bulunan en güçlü partiydi. Halk Çiftçi Partisi ise küçük burjuva niteliğiyle darbeden önce ülkeyi yöneten hükümeti kurmuştu. Bulgar komünistlerinin büyük hatalarından da önemli ölçüde yararlanan tekelci sermaye Haziran 23'te bir darbeye Stambolinski hükümetini devirir. BKP küçük burjuva çiftçi partisine duyduğu düşmanlıkla darbeye karşı sessiz kalır. Fakat darbenin faşist niteliği çok kısa bir süre içerisinde ortaya çıkar ve BKP Eylül 23'te ayaklanmaya girer. Fakat parti içindeki sol sekte görüş, emekçilerin en geniş anti-faşist cephe buluşmalarını engeller. Ve ayaklanmanın yenilmesiyle birlikte komünistler illegale çekilirler. 24 yılı ortalarına dek, bu ayaklan-

manın verdiği devrimci dinamizmle mücadelele silahlı biçimlerini koruyarak devam eder. Ancak 24 yılından itibaren, ekonomik krizden çıkmanın verdiği refahın etkisiyle kitleler cephesinde belirgin ölçülerde devrimci ruhun zayıfladığı görülür. Grev hareketi hızla söner ve BKP'nin büyük bir inat ve fedakârlıkla sürdürdüğü partizan hareketine katılma ve destek, yerini kaçışa ve ilgisizliğe bırakır.

Kızılmak yayınlarınca basılan BKP TARİHİ adlı kitapta bu durum şu cümle ile değerlendiriliyordu: "Parti ve işçi hareketi örgütlü bir şekilde geri çekilmeliydi... Kitleleri kazanmak gerekiyordu. Ekonomik istekler, yani emeğin korunması, 8 saatlik iş günü, maaşların arttırılması en büyük önem taşıyordu."

BKP işte böylesi bir değerlendirmeye 1924 yılında partizan hareketine son verdi. Yeni taktikler ve istemlerle, kitle içinde yeniden güçlenme, onların istemlerini denetlemek amacıyla, legal olanakları sonuna kadar kullanmayı ilke edinir.

Söz konusu olan faşist bir diktatörlüktür ama bu iktidar, oldukça nazik dengeler üzerine kurulu, emekçiler içerisinde kendine taban yaratamayan bir hareket olmuştur. Faşist diktatörlük, varolan burjuva demokrasisini ortadan kaldırarak, yerine faşist devleti koyarak egemen oldu. Fakat geniş emekçi yığınlar arasında demokrasiye bağlılık ve güveni yok edemedi. Ayaklanmadan sonra komünist partisi yasadışıya düşmüştü fakat yığınlar içerisinde hala sempatisi devam ediyordu. Ayaklanma ve sonrasında bir süre daha devam eden devrimci ortamın yerini alan geri çekilme yıllarında yasal parti gündeme geldi. Bu partinin gerekliliğini BKP tarihi şu cümlelerle açıklıyor:

"Halk arasında direnme, birleşme duyguları vardı, fakat komünist parti bunlara yeni bir yaklaşım biçimi bulmalı, örgütlere 'daha yumuşak' bir şekil vermeliydi."

Birleşme arzusunun varlığı, reformist ve şoven sosyalist partisine akan yığınların varlığıyla tanıtlanıyordu. Henüz bir istek düzeyinde gündeme gelen emekçilerin birleşmesini sağlamak için, ayaklanmanın önderi ve partizan savaşının sürdürücüsü yasadışı komünist partisi "yumuşak" bir görüntü çizmiyordu. Fakat, üstelik yasal ve 'yumuşak bir

biçimde' kurulmuş bir parti, faşist diktatörlük için önemli bir açmazdı. Devrimci dalga çekilmişti, evet, fakat geniş emekçi yığınlarının burjuva demokrasisine özlemi tüm canlılığıyla ortadaydı. Bu nazik dengelerde faşist diktatörlük, açık terörist yöntemlerini demagojiyle örtmeye çalışırken, yasal işçi partisine izin vermek zorunda kaldı.

Esnek bir program çerçevesinde kurulan yasal parti, kısa sürelerde bulduğu geniş destekle büyüdü. BKP tarihinden aktaralım:

"Yasal parti programı, minimal isteklerden oluşuyordu. Genel af, 8 saatlik işgünü, emek yasası, grev ve toplantı yapma hakkı, iş koşullarının iyileştirilmesi, barış ve Sovyetler Birliği ile diplomatik ve ticaret ilişkilerinin kurulma isteği."

Görünen o ki, İşçi partisinin programı, emekçilerin mücadele potansiyelini açığa çıkartmak için, ekonomik kazanımlara yönelik bir hat izliyordu. Kitleleri büyük sessizlikten kurtarmak için İşçi Partisi bir olanak, bir araçtı.

Ancak, ne zaman ki ekonomik refahın yerini bunalım, ve bununla beraber işçi partisinin kitleselleşmesi alınca faşist diktatörlük yeni bir darbeye ihtiyaç duyar hale geldi. Parlamentoyla birlikte tüm yasal partiler kapatıldı. Bulgaristan'da komünistlerin yasal parti deneyimi de burada bitti.

Bir kez daha toparlarsak, Bulgaristan komünistleri yasadışı partinin yanında kurulan yasal partiyi geri çekilme sürecinin bir parçası olarak gördüler. Faşist diktatörlüğün üzerinde şekillendiği dengeler böyle bir partinin kuruluşunu olanaklı kılmıştı. Ayaklanmalar ve devrimci eylemlerden yorgun düşen geniş emekçi yığınları ekonomik ve kısmi siyasal talepleri etrafında topladı, dağınıklığı ve örgütsüzlüğü önleyerek, faşizmin devlet içerisinde ve toplum üzerinde kurumlaşmasını önledi. Bulgaristan örneği, yasadışı devrimci parti ve yasal çalışmanın en başarılı örneklerinden birini oluşturur.

Açıklığa kavuşturmaya çalıştığımız konu açısından TİP tecrübesi, önemli ve bu tartışmaya katılacak bir deneyim değildir. Çünkü, TİP devrimci bir parti değildi veya yasadışı bir partinin yasal uzantısı değildi. Aynı doğrultuda, TİP'den çok daha önemsiz bir yere sahip STP vs., deneyimlerine de yer vermeyeceğiz. Öne çıkartmaya çalıştığımız, leni-

nist dünya görüşünün yasal partiye bakişının ne olduğudur. Şimdiye dek gördük ki, dünya proletaryasının devrimci deneyimi, bu konuda çok çeşitli biçimleri ortaya çıkartmış, her ülkenin kendine özgü sınıf yapısı, devlet oluşumu ve mevcut siyasal koşullar, yasal partinin yerini, işlevini ve biçimini farklılaştırmıştır. Yasal partiye ilkesel yaklaşılamaz, aynı şekilde onu reddetmek de ilkesel bir dayanaktan yoksundur. Bu konuda temel alınacak tek ölçüt mevcut siyasal koşulların hesaba katılmasıyla, yığınların hangi araçlarla devrimci eğitimden geçireceği sorununun aydınlatılmasıdır.

Türkiye'de demokrasi, burjuva demokrasisi hiç bir dönemde varolmadı. Ne burjuva sınıfı, ne de devlet, böyle bir demokratik esneklik barındırıyorlar. Bu nedenle Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da demokrasi sorununun devrim sorunu olması boşa söylenmiş bir söz değildir. Bu siyasal şekilleniş Türkiye'de yasalılık konumunu maceracılığa sürükleyen ve reformizmin sınırlarında boğan en büyük etmendir. Şimdiye dek işçi sınıfı adına kurulan bütün yasal partiler, bu reformcu sınırı aştıkları anda kapatılmışlardır. Kaldı ki, bu sınırı aşamayanların bile kapatılmış olması Türkiye Cumhuriyeti devletinin ve burjuvazinin, mevcut siyasal koşullar içerisinde reformcu bir esnekliğe en ufak pürüm tanımadığının göstergesidir. Anayasa mahkemesi başkanı Yekta Güngör Özden, bir tarihte şunu beyan etmişti: "Eczane kapatılıyor da parti niye kapatılmasın?" Anayasa bekçiliğinin bu en yetkili kurumunun başkanı olarak Özden, 82 anayasasında siyasal partilerin sistem içerisindeki yerini çok güzel özetliyor. Bir eczane ile bir partinin yeri farklı değil. Burjuvazinin çatlaklarına sızmak, aralarındaki çelişki ve boşluklardan yararlanmak hayalinde olanlara duyurulur.

Bu siyasal-kurumsal şekilleniş, yasal olanaklardan yararlanma taktiğimizi belirleyen tek etken değildir hiç kuşkusuz. Yığınların devrimci eğitimini, mevcut siyasal koşullar içinde değerlendiren ve taktiklerini bu değerlendirmeye dayandıran leninist bakışı, bir sonraki sayımızda Özgürlük Dünyası'nın aynı konuyla ilgili yazılarını ele alarak ortaya koymaya çalışacağız.

Setenay BERDAN

DEVRİMCİ ORDUNUN BİRLİKLERİNİ OLUŞTURMALIYIZ!

Gazi, Nurtepe, 1 Mayıs Mahallelerindeki isyanlar, yaşanan sokak savaşları; uzun bir süreden beri varolan ve alacak-verecek, namus meselesi gibi olaylarda dahi açığa çıkan toplumsal patlamaların tesadüfi olaylar değil, toplumun içinde birikmiş kin ve öfkenin bir biçimde dışa vurumu olduğunu bize gösterdi. Uzun bir süreden beri devrim cephesinde yerini alan Kürt halkının, Türk ve diğer uluslardan emekçilerin de kin ve öfkelerini açık bir biçimde dışa vurarak aktif bir şekilde katılmaya başlaması, faşist devlete karşı, devrimci hareketin gelişmesinde ileriye doğru atılmış yeni ve büyük bir adımı işaret etmektedir. Devrimci durumun sürekli olgunlaştığı içinden geçmekte olduğumuz koşullarda, olaylar, şaşırtıcı bir hızla devrimin temel ve birincil sorunu olan politik iktidarı ele geçirme; burjuva sınıf egemenliğini yıma propagandasının zamana uygun olduğunu doğruladı. Devrim ateşinin yeniden alevlenmesi, bu propagandanın pratik önemine ışık tutmakta, Türkiye ve Kürdistan devrim savaşçılarının görevlerini daha kesin olarak belirlemeyi zorunlu kılmaktadır.

Genel silahlı halk ayaklanması, olayların kendiliğinden gelişiminin etkisiyle gözlerimizin önünde olgunlaşmakta ve örgütlenmektedir. Faşizme ve genelde egemenlere karşı halk mücadelesinin biricik tezahürünün isyanlar olduğu, yani bilinçsiz, örgütsüz, kendiliğinden ve yer yer barbar öfkeler olduğu zamanlar yavaş yavaş geride kalıyor, onun yerini bilinçli ve örgütlülük unsurunun daha ağır olduğu sınıf karakterinin daha belirgin olduğu yerel ayaklanmalar ya da ayaklanma girişimleri alıyor. Fakat en ileri sınıfın, proletaryanın hareketi olan işçi hareketi, yoksul emekçilerin, küçük burjuvazinin, esnafın ve halkın diğer kesimlerinin dağılık, bilinçsiz, öfkeli hareketinin bu baş-

langıç safhasını hızla geride bıraktı. Öte yandan, komünistler genel sosyalizm propaganda ve ajitasyon sırasını da çoktan savdı. Vahşi askeri infazlar, polis ve jandarma saldırıları proletaryayı ve sade halkı birkaç yıl içinde eğitti ve devrimci mücadelenin daha yüksek biçimlerine hazırladı. Özellikle faşist devletin Kürdistan'da yürüttüğü vahşi ve çirkin savaş; Kürt halkının karşısına çıkarılmak istenen Türk halkının sabrını taşımada önemli bir etken oldu. Kürdistan'dan hemen hemen her gün, uçaklarla, otobüslerle gelen onlarca ceset; tekeli sermayenin umduğu sonuçtan (Türk halkının Kürt halkına karşı derin bir nefret ve intikam duygusunun doğmasından) çok, tekeli sermayeye yönelik nefret ve kinin doğmasına yaradı. Ailelerin çocuklarını askere göndermemek için, tüm tehditlere rağmen elinden geleni yapması; çeşitli kışlalarda baş gösteren firarlar ve eylemler; halkın, büyük bir saygınlığı olduğu sanılan ordu ile karşı karşıya gelmekten çekinmemesi ve Gazi ile birlikte İstanbul ve birçok ilde yaşananlar bize bunu ispatlıyor. Özgürlük cellâtlarının aşağılık davranışları gittikçe askerlerin de gözünü açacaktır. Ordu yalpalamaya başlayacaktır. Burjuvazinin özel tim vb. yeni örgütlenmeler yaratması da, burjuvazinin orduya duyduğu güvensizlikten kaynaklanmaktadır.

İsyanlar, gösteriler, sokak çatışmaları, ordunun parçalanması ve devrimci ordunun oluşmaya başlaması, işte halk ayaklanmasının gelişme safhaları bunlardır. Artık nihai son safhaya, ordunun parçalanması ve devrimci ordunun oluşturulması safhasına gelmiş bulunuyoruz. Elbette bu, bir bütün olarak hareketin bu yeni, en üst aşamada bulunduğu anlamına gelmez. Hayır, hareket içinde daha bir çok şey gelişmemiştir. Gazi olayları hala eski isyanların özelliklerini taşıyor. Ama bu gelişme biz-

zat halkın ileri temsilcilerinin, teorik düşünceler sonucunda değil, büyüyen hareketin baskısı altında, mücadelenin, Kürt ve Türk halklarının düşmanına karşı nihai mücadelenin, yeni, daha üst görevlerine ulaştıkları anlamına gelir. Faşist devlet bu savaşa hazırlanmak için her şeyi yaptı. Halkı yıllardan beri silahlı mücadeleye itti ve şimdi ektiğini biçiyor.

Şimdi bize düşen görev, devrimin sonuçlanmasında belirleyici rol oynayacak olan, "zora dayanan devrimci mücadele ve devrimci zorun asıl olayı olan örgütlü silahlı eylemleri" örgütlemektir. Devrimci ordunun birliklerini (milisler, gerilla birlikleri vb.) oluşturmaktır. Bu birliklerin görevi ayaklanmayı hazırlamak, bütün savaşlar gibi iç savaş için de zorunlu olan, kitlelere askeri önderlik sağlamak, genel açık mücadelenin üs'lerini oluşturmak, ayaklanmayı yaymak, tam politik özgürlüğü güvence altına almak, devrimci dönemlerde öne çıkan halkın alt katmanlarının devrimci yaratıcılık faaliyetini bütün kapsamıyla geliştirmektedir. Bu birlikler, silahlı mücadele ve faşist devletin askeri gücüne karşı halk kitlelerinin askeri yönetimi için gereklidir. Büyük tarihi meseleler ancak şiddet yoluyla çözülebildiği için gereklidir, modern savaşta şiddetin örgütlenmesi ise askeri örgütlenmeden başka bir şey değildir.

Burjuvazi yanlılarıyla halk kitleleri arasındaki savaşın nihai sonucunun nasıl olacağı, bir ölçüde değerlendirme yeteneğini korumuş hiç kimse için kuşku değildir. Ne var ki, ciddi savaşın asıl şimdi başladığı, önümüzde hala büyük sınavların bulunduğu gerçeğine gözlerimizi kapamamalıyız. Devrimci bir hükümet gibi devrimci bir ordu da öylesine yüksek tipte organizmalar teşkil etmekte, öylesine karmaşık kuruluşlar, öylesine gelişmiş bir bilinci gerektirmektedir ki, bu görevlerin basitçe bir vuruşta derhal ve doğru biçimde uygulanmasını beklemek yanlış olacaktır. Hayır, bunu beklemiyoruz. Leninistlerin her zaman yerine getirdiği ve getireceği inatçı, yavaş ve çoğu kez görünmez politik eğitim çalışmasının değerini biliyoruz. Ancak yaşadığımız şu anda daha tehlikeli olan halkın güçlerine inançsızlığa izin vermemeliyiz; muaz-

zam tarihsel olaylar, dar kafalı insanları inlerinden, tavan aralarından, bodrumlardan zorla çıkarıp onları "insan" olmaya zorladığında, devrimin ne muazzam bir aydınlatıcı ve örgütleyici güce sahip olduğunu düşünmeliyiz. Devrim ayları insanları onlarca yıllık politik durgunluk dönemlerinden daha hızlı ve kökten biçimde eğitir. Devrimci sınıfın bilinçli önderlerinin görevi, bu eğitime görevinde sınıfın daima önünde olmak, yani yeni görevlerin önemini anlatmak ve onları iferiye, büyük nihai hedefimize yürümeye çağırmasıdır. Devrimci birlikler oluşturma girişimlerimizde kaçınılmaz olarak karşılaşacağımız başarısızlıklar, bize sadece bu görevin pratik çözümünü öğretecek, sadece, şimdi kuytularda uyuyan yeni ve taze halk güçlerini bu çözüme çekecektir.

Devrimci ordu ve demokratik halk iktidarı aynı madalyonun iki yüzüdür. Bunlar, ayaklanmanın başarıya ulaşması, kazanımların pekişmesi için aynı derecede gerekli olan iki olgudur. Devrimci ordunun birliklerini ivedi bir biçimde oluşturmak, biricik tutarlı devrimci şiarıdır. Bu şiar, mutlaka ileri sürülmesi kitlelere anlatılması gereken şiarıdır. Leninistler, sosyalist hedeflerine, sınıf ve parti olarak bağımsızlıklarını bir an bile unutmadan, tüm halkın önünde bu ileri şiarları haykırmalıdır. Bizim için, proletarya için, demokratik halk iktidarı emeğin her türlü sömürden tam kurtuluşu yolunda, büyük sosyalist hedefe giden yolda sadece ilk evredir. Ve bu nedenle, bu ilk evreyi bir o kadar hızlı geride bırakmak, halkın özgünlüğüne karşı olanları bir o kadar kararlı biçimde ortadan kaldırmak, şiarlarımızı bir o kadar yüksek sesle ilan etmek zorundayız: Devrimci bir ordu yaratmak için gerekli birlikleri oluşturma ve Demokratik Halk İktidarı...

DEVRİMCİ ORDUNUN SAVAŞ BİRLİKLERİNİN GÖREVLERİ (**)

- 1) Bağımsız askeri eylemler.
- 2) Kitlenin sevk ve idaresi.

Birlikler iki üç kişiden başlayarak istenilen sayıda olabilir.

Birlikler kendi kendilerini silahlandırmalıdır; kimin neyi varsa onunla (tüfek, tabanca, bomba, bıçak, demir mışta, sopa, yangın çıkarmak için benzine batırılmış bezler, ip ya da ip merdiven, barikat yapmak için kürek, patlayıcılar, dikenli tel, çiviler - süvari alayına karşı - vs. vs.) Hiç bir koşul altında herhangi bir taraftan, dışarıdan ya da yukarıdan yardım beklenmemeli, her şey bu birlikler tarafından yapılmalıdır.

Birlikler mümkün olduğunca birbirine yakın oturan ya da sık sık düzenli olarak belli saatlerde bir araya gelen kişilerden oluşturulmalıdır. (En iyisi bu iki hususa da dikkat etmektir. Çünkü ayaklanma düzenli buluşmayı kesintiye uğratabilir.) En kritik anlarda, en bek-

lenmedik durumlarda bir araya gelecek şekilde örgütlenmek bu birliklerin görevidir. O nedenle her birlik 'ortak eylem için önceden yöntemler saptamalıdır: Birbirini daha kolay bulabilmek için cama işaret koymak vs. kalabalık içinde yoldaşları tanıyabilmek için daha önceden ıslık ve ses parolaları saptamak; gece buluşmaları için işaretler kararlaştırmak vs. vs. Her enerjik insan iki üç arkadaşla, düzenlenmesi, ezberlenmesi ve pratikte çalışılması gereken buna benzer bir dizi kural ve yöntem

hazırlayabilir. Olayların yüzde doksan ihtimalle beklenmedik anda patlak ve receği ve olağanüstü koşullar altında bir araya gelineceği unutulmamalıdır.

Silahsız birlikler de çok önemli bir rol oynayabilirler. Bunlar:

1) Kalabalığı yönetebilirler.

2) Zaman zaman bir polise ya da tesadüfen yolunu şaşırmış bir kazağa (jandarma timine bn.) saldırıp (Moskova'da olmuştur) silahlarını alabilir.

3) Polisin sayıca fazla olmadığı koşullarda tutuklananları ya da yaralananları kurtarabilirler.

4) Damlara ve binaların üst katlarına çıkarak birlikleri taşıyabilir, üzerlerine kaynar su dökülebilir vs. Gerekli enerji mevcut olduğunda, örgütlü ve ortak tavır alan bir savaş birliği muazzam bir güç olabilir. Böylesi birliklerin kurulmasında hiç bir koşulda silah yetersizliği bahanesiyle vazgeçilmemeli ya da kuruluşları ertelenmemelidir.

Birlikler mümkün olduğunca önceden görev bölümü yapmalı ve bazen birlik başkanını, yöneticisini önceden seçmelidir. Elbette rütbe oyununa düşme aptalca olur, fakat tek elden önderlik ile hızlı ve kararlı hareket etmenin de muazzam önemi unutulmamalıdır; kararlılık, hızlı saldırı, başarının dörtte üçüdür.

Birlikler kurulduktan hemen sonra, yani daha şimdiden kesinlikle sadece teorik değil mutlaka pratik türden çok yönlü bir çalışmaya girmelidir. Savaş biliminin incelenmesi, askeri sorunların öğrenilmesi, askeri sorunlara ilişkin konferanslar, askerlerin (subaylar, astsubaylar vs. ve işçi sınıfı içindeki askerler) ortak görüşmelere davet edilmesi; sokak çatışmaları vs. üzerine illegal bildirilerin ve gazete makalelerinin okunması, değerlendirilmesi ve incelenmesini teorik çalışma içinde ele alıyoruz.

Yineliyoruz, pratik çalışmalara derhal başlanmalıdır. Bunlar hazırlık operasyonları ve askeri operasyonlar olarak ikiye ayrılır. Hazırlık çalışmalarının her türlü silah ve cephanenin temin edilmesi, sokak çatışmaları için uygun evlerin önceden belirlenmesi (yukarı-

dan mücadele için bomba ve taşların, polislerin üzerlerine dökmek için asitlerin depolanması, aynı zamanda karargâh, istihbarat merkezi, izlenen ya da yaralananların sığınak vs. uygun olarak yerlerin tespiti) dahildir. Hazırlık operasyonlarına aynı zamanda keşif ve istihbarat çalışmaları da dahildir: hapisanelerin, polis merkezlerinin, bankaların vs. planlarının ele geçirilmesi. Devlet kuruluşlarında, bankalarda vs. işbölümlerinin nasıl olduğu, nasıl konduklarının öğrenilmesi; yararlı ilişkilerin (polis, banka, adliye, hapisane, posta ve telgraf memurlarıyla) kurulması, silah depolarının ve kentteki bütün silah dükkânlarının yerlerinin öğrenilmesi vs. Bu hususta yapılacak çok şey vardır ve böyle bir çalışmada herkes, sokak savaşları için uygun olmayan insanlar bile, son derece güçsüz kişiler, kadınlar, gençler, yaşlılar vs. bile yararlı olabilirler. Daha şimdiden, ayaklanmaya katılmak isteyen herkesi her halükarda ve mutlaka savaş birliklerine alma yönünde çaba gösterilmelidir. Çünkü silahsız da olsa, kişisel olarak savaş uygunluk göstermese de çalışmak istediğinde muazzam bir yarar sağlama-yacak insan yoktur ve olamaz.

Ayrıca devrimci ordunun birlikleri kendilerini asla sadece hazırlık çalışmalarıyla sınırlandırmamalı ve mümkün olduğunca çabuk:

- 1) Savaş güçlerini sınamak
- 2) Düşmanın zayıf noktalarını öğrenmek
- 3) Düşmana kısmi yenilgiler yaşatmak
- 4) Tutsakları (tutuklanmış olanları) kurtarmak
- 5) Silah temin etmek
- 6) Ayaklanma için para sağlamak (devletin parasal olanaklarına el konulması) vs.

için askeri eylemlere geçmelidir. Birlikler canlı çalışma için her fırsatı dört elle kavramalı ve çalışmayı kesinlikle genel ayaklanmaya kadar ertelememelidirler, çünkü ates içinde hazırlanmadan ayaklanma için yeterliliğe ulaşmak da olanaksızdır.

Elbette her abartma kötüdür; iyi ve yararlı olan her şey, ifrata vardırıldığında kötü ve zararlı hale gelebilir, hatta belirli bir sınırı aştıktan sonra böyle olmak zorundadır. Disiplinsiz, hazırlıksız

yapılan küçük terör eylemleri, sınırsızca uygulandıklarında sadece güçleri parçalar ve bu güçlerin boşa harcanmasına neden olur. Bu doğrudur ve elbette unutulmamalıdır. Fakat öte yandan şimdi artık ayaklanma parolasının verildiği ayaklanmanın (küçük ve yerel ayaklanmaların) artık başladığı asla unutulmamalıdır. Saldırıya elverişli koşullar altında başlamak her devrimcinin sadece hakkı değil, aynı zamanda doğrudan görevidir de. Muhbirlerin, polislerin, jandarmaların öldürülmesi, polis karakollarının havaya uçurulması, tutukluların kurtarılması, ayaklanmanın gereksinimleri için hükümet paralarına el konulması... devrimci ordunun her birliği, her an bu tür operasyonlara hazır olmalıdır. Her birlik, bir operasyon için uygun bir fırsatı daha bugünden değerlendiremezse affedilmez bir atalet, bir pasiflik suçu işlemiş olacağını düşünmek zorundadır ve böyle bir süreç ayaklanma aşamasında (iç savaş koşullarında bn.) bir devrimcinin işleyeceği en büyük suç ve sadece sözde değil, eylemde de özgürlük için çaba sarf eden herkes için en büyük ayıptır.

Bu birliklerin bileşimi üzerine şunlar söylenebilir: En uygun üye sayısını ve işbölümünü deneyim gösterecektir. Dışarıdan gelecek talimatları beklemeden deneyim biriktirmeye başlanmalıdır. Askeri eğitim görmüş bir devrimcinin konferans vermek, söyleşiler yapmak ve öğütler vermek amacıyla gönderilmesi için elbette yerel devrimci örgütlere (leninist partinin birimlerine bn.) başvurulmalıdır; fakat böyle bir kişi yoksa, birlikler mutlaka bu konuda kendi başlarının çaresine bakmalıdırlar.

Partisel gruplaşmaya gelince, aynı partinin üyelerinin elbette aynı birlikte olmayı yeğleyecekleri söylenmelidir. Fakat diğer partilerin üyelerinin herhangi bir birliğe (işyeri ve mahalle komitesi, milis, konseyine bn.) girişleri ille de engellenmemelidir. Sosyalist proletaryanın devrimci demokrasiyle birliğini, pratik anlaşmasını (elbette partiler birbiri içinde erimedən) tam da burada gerçekleştirmek zorundadır. Özgürlük için mücadele etmek isteyen, buna hazır olduğunu pratikte de kanıtlayan biri devrimci demokrat olarak görülmeli ve onunla ayaklanmayı hazırla-

mak çalışması yürütmek göze (abç) alınmalıdır. (Elbette söz konusu kişi ya da gruba tam güven olduğu koşullarda.) Bütün diğer "demokratlar", devrimcilerin güvenmeleri affedilmez olacak sözde demokratlar, liberal laf ebeleri olarak kesinlikle reddedilmelidir.

Birliklerin kendi aralarında birleşmesi elbette arzu edilir bir şeydir. Ortak faaliyet biçim ve yöntemlerinin hazırlanması olağanüstü yararlıdır. Fakat bunu yaparken, karmaşık planlar, genel şemalar vs. keşfetmek abartmasına düşmemek, canlı olanakları kılı kırk yaran tüzüklere kurban etmemek gerekir. Ayaklanma kaçınılmaz olarak, örgütlenmemiş unsurları örgütlenmiş unsurlardan sayısal olarak bin kat fazla olacağı bir seyir izleyecektir; çeşitli yerlerde kendiliğinden gelişen, bir ya da iki kişinin kendi başına hareket etmek zorunda kalacakları durumlar mutlaka yaşanacaktır ve bu durumlarda bütün tehlikeleri tek başına göze almaya hazır olunmalıdır. İhmalcilik, geciktirmeler, tartışmalar, kararsızlık bir ayaklanmanın sonu demektir. En büyük kararlılık, en büyük enerji, her uygun andan derhal yararlanmak, kalabalıkların devrimci coşkusunu geliştirmek, onları daha kararlı ve en kararlı eylemlere tahrik (abç) etmek. İşte devrimcinin ilk görevi budur.

"Kara Yüzler"e (sivil faşistlere bn.) karşı savaş, devrimci ordunun askerlerini eğiten, ilk kez ateş altına girmelerini sağlayan ve devrime de büyük yararları olan mükemmel bir askeri eylemdir. Devrimci ordunun savaş birlikleri, Kara Yüzler'in nerede, kim tarafından ve nasıl örgütlendiklerini vakit geçirmeksizin ortaya çıkarmalı, sadece ajitasyonla yetinmeyerek (ajitasyon yararlıdır ama yeterli değildir), silaha da başvurmalı, Kara Yüzler'i dövmeli, öldürmeli, karargâhlarını havaya uçurmalıdır vs. vs.

26.9.1995

I. Cevat ÇETİNER

(**) "Devrimci Ordunun Savaş Birliklerinin Görevi", Ekim 1905'te kaleme alınmış bir makaledir. Lenin'e ait olan bu makale, İnter Yayınları'nın Seçme Eserler Cilt 3'ten alınmıştır.

"SOVYET HALKININ KANADALI DOSTLARI" 77 yıldır aktif

Sosyalist blokta yaşanan geçici geri düşüş, uluslararası komünist hareket açısından sarsıcı olduğu kadar, seçici-eleyici bir işlev de gördü. Gerek partiler/hareketler, gerekse tek tek militanlar açısından böyle oldu bu. Komünist kimliğini kendisiyle aynı ideal-leri paylaşan birtakım devletlerin varlığına dayandırmış, gerçekte pozitivizmden marksizme geçmemiş birçok kişi ve parti için bu geri düşüşler "her şeyin sonu" oldu. Onlarca yıllık mücadele tarihi olan nice parti, Sovyetler Birliği'nin bir devlet olarak ortadan kalkmasıyla tarihlerine oranla kısa denilebilecek sürelerde silinip gitti. Bu söylediğimiz TKP örneğiyle yakından gözlemiş olduğumuzdan, ayrıntıya girmeye gerek yok. Zaten bu yazı, bu tür olumsuz örnekleri değil, bunlara ters düşen, olumlu bir örneği tanıtmayı amaçlıyor. Bazı okurlar şaşırabilir. Çünkü emperyalist-kapitalist medya öyle bir enformasyon (başka bir deyişle dezenformasyon) bombardımanı sürdürüyor ki, okurlarımızdan bazılarının Devrimci Emek'i SSCB hakkındaki görüşleriyle "türünün tek ve son örneği" sanyor olması ihtimal dışı değil. Oysa uluslararası haber tekellerin çarpık aynalarından bize yansımayan, bu "iletişim ağlarının" ilmeklerine katılıp kalan nice örgütlenmeler var ve nice eylemler yaşanıyor dünyada. Bu yazıda bu örgütlenmelerden biri olan "Sovyet Halkının Kanadalı Dostları Derneği"ni tanıtacağız. Politik bir örgüt olmayan, ama birçok politik örgütün -örneğin Kanada Komünist Partisi'nin- gösteremediği tutarlılık ve sağlamlığı göstererek 1918'den beri SSCB ile dayanışma faaliyetleri gösteren, bugün SSCB dağılmış olsa da "her şey bitmiş" demeyen bir dernek bu.

1918 yılının Eylül ayında Toronto Öğretmenler Federasyonu, yerel sendikalar ve başka ilerici kişiler tarafından "Rusya'dan Ellerinizi Çekin Komite-ri" adıyla bir örgütlenme oluşturulur. Kısa sürede Kanada'nın belli başlı şehirlerinin yanı sıra dünyanın başka sanayileşmiş ülkelerine de yayılan bu komiteler, genç Rus devletine saldıran ve içlerinde Kanada'nın da bulunduğu 18 ülkeden askerlerle oluşturulan işgal güçlerinin geri çekilmesini hedeflemektedir.

Bu amaçla oluşturulan örgütlenme kalıcı bir yapı kazanır. Daha doğrusu yeni örgütlenmelere yol verir. 1920'ler ve 1930'lar boyunca, Sovyetler Birli-

ği'nin barış ve ekonomi politikalarını tanıtmak ve kültürel alışveriş sağlamak amaçlarına hizmet eden çok sayıda örgütlenme oluşur. Bu örgütlenmeler genellikle küçük yapıdadır ve genç Sovyet devletini ne pahasına olursa olsun boğmak isteyen büyük güçlerin iç-yüzünü gören ilericilerin yönetimindedir.

İkinci Dünya Savaşı yıllarında, Sovyet halkının kahramanca direnişi sürerken, Kanada'nın bütün büyük şehirlerinde şubeleri bulunan ve binlerce üyeye sahip "Kanada-Sovyet Dostluk Kongresi" kurulur.

Bundan önce, daha savaş patlak vermemişken, Kanada'nın SSCB'yi nihayet tanımasıyla "Kanada-Sovyet Dostluğu Ulusal Konseyi" kurulmuştur. Bu örgüt, bütün Kanada'da belli başlı şehirlerde örgütlenmiştir. Başkanlığını Kanada'nın Sovyetler Birliği'ndeki büyükelçisi R. H. Davis, başkan yardımcılığını ise John David Eaton yapmaktadır. Kanada başbakanı Lyon Mackenzie onursal başkanıdır. Bakanların ve eyalet valilerinin neredeyse hepsi bu örgütte yer alırlar. Ayrıca bütün siyasi partilerin liderleri, yarığlar, senatörler, sendika liderleri, bilim adamları, sanatçılar, müzisyenler, eğitimciler ve yayıncılar aktif roller üstlenmişlerdir. Ancak İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesi ve soğuk savaşın başlamasıyla öncelikle resmi zevat, sonra da sosyalist olmadığı halde SSCB'yle dostluk adına bu örgütte yer alan diğer kişiler örgütü terk etmeye başlar. Soğuk savaş dönemi örgüt için yoğun baskı ve saldırılara uğrama dönemidir. 1950'ler boyunca faal kalmasına rağmen gerici güçlerin yarattığı anti-komünist ve anti-SSCB histerisi nedeniyle etkisi çok azdır. Bu yıllar boyunca, Northern Neighbors dergisinin sahibi ve yazarı Dyson Carter örgütün yönetimini üstlenmiştir.

Durgun geçen bu yılların ardından 1960'ta güçler yeniden toplandı ve "Kanada-SSCB Derneği" kuruldu. Derneğin Vancouver, Toronto ve Montreal'de şubeleri vardı ve başkanı Leslie Hunt'tu.

1970 yılı bu dernek için bir reorganizasyon yılı oldu. Dernek yeni koşullara göre yenilendi. Kanada ile SSCB arasındaki ilişkiler gelişmiş, ayrıca uluslararası çapta da Sovyetler Birliği'nin kafalardaki görüntüsü değişmişti. Derneğin başkanlığına, o gün bugündür bu görevde bulunan Michael

Lucas seçildi. Ülkenin belli başlı şehirlerinde şubeler açıldı. Bugün derneğin Kanada'nın bir ucundan diğerine yayılan şehirlerde toplam 4500 civarında üyesi bulunmaktadır. 1970'ten beri dernek her yönden gelişmiş, iki ülke arasındaki barış ve anlayışın gelişmesi için azımsanamayacak başarılarla imza atmıştır. Halen çeşitli alanlarda çalışmalar yapan 16 komiteyi bünyesinde barındırmaktadır.

Şu anki adını ("Sovyet Halkının Kanadalı Dostları Derneği") bu yılın şubat ayında gerçekleştirdiği konferansında alan derneğin "Northstar Compass" adını taşıyan aylık bir dergisi var. Eski Sovyetler Birliği topraklarında yaşanan gelişmeler, eylemler ve örgütlenmeler konusunda, Rusça vb. dilleri bilmeyenler için eşsiz bir kaynak niteliğini taşır bu derginin her sayısı. Bunu büyük ölçüde derneğin başkanı olan Michael Lucas'a borçluyuz. Zira dergide yayınlanan ve yalnızca eski SSCB topraklarındaki değil, bütün Doğu Avrupa'daki yayınlardan derlenen çevirilerin tamamına yakını (Rusça, Beyaz Rusça, Ukraynaca, Çekçe ve Slovakça'dan) o çevirmektedir. Lucas'ın taradığı bu yayınların hemen hepsi komünist. Sovyet topraklarından yayınlananların ise yine hemen hepsi SSCB'nin yeniden oluşturulmasını savunan dergi ve gazeteler.

Northstar Compass, tümüyle "gönüllü emek" ürünü bir dergi. Katkıda bulunanların hiçbiri bu katkıyı para karşılığı yapmıyor. Dergide Doğu Avrupa'nın komünist basınından yapılan çevirilerin yanı sıra dernek üye ve yöneticilerinin yazdığı teorik yazılar da yer alıyor. SSCB'de sosyalizmin kazanımları vurgulanarak yaşananların irdelemesi yapılıyor. Derginin sayfaları arasında kenar ya da alt boşluklarda sık sık şöyle çağrılarla karşılaşılıyor. "Sovyet Dostlarımız: AYAGA KALK, YENİDEN DOĞU BÜYÜK ÜLKE!"

Dergide derneğin etkinliklerinin yanında, dernekle bağlantılı bir şirket olduğu anlaşılan Cansov Travel Ltd.'in Küba ve Doğu Avrupa'ya düzenlediği turların da duyurusu yapılıyor. Ayrıca dernek tarafından yayınlanan video kasetler de dergide sürekli duyuruluyor. Bu video kasetlerden vereceğimiz örnekler, derneğin çizgisi konusunda ek bir bilgi olabilir. Dzerzinski, Marx, Lenin, Afganistan'da Nisan Devrimi, Ekim 1917, Büyük Anayurt, Evrenin Fatihleri (Sovyet Uzay Çalışmaları) ve en yeni kaset olan Rusya'dan Sosyalizmi Savunan Sesler... vb.

Derneğin şu an ki adını da aldığı konferans olduğunu yukarıda belirttiğimiz 8. konferans, bütün Kanada'dan delegelerin ve ABD'den, bazı konukların katılımıyla 18-19 Şubat 1995'te Toronto kentinde gerçekleşti. Bu konfe-

ransın ana konusu eski Sovyetler Birliği topraklarında sosyalizmi yeniden inşa etme mücadelesi veren hareketle dayanışma idi. Derneğin başkanı ve Northstar Compass'ın editörü Michael Lucas konferansa da başkanlık etti. Konferansın ev sahipliğini Kanada Karpat-Rus Göçmenler Derneği üstlenmişti. Eski Sovyet Cumhuriyetleri ile Doğu Avrupa'da komünistlere yönelik baskılar ve Yeltsin'in Lenin'in mozolesini Kızıl Meydan'dan kaldırma planları konferans kararlarıyla protesto edildi. Ayrıca Rusya'daki Komünist Partiler Birliği'ne bir dayanışma mesajı gönderildi. Konferans ayrıca bir eylem programı çıkardı. Bu programda Nazi Almanyası'nın Kızıl Ordu tarafından yenilgiye uğratılışının 50. yıldönümünde, 8 Mayıs'ta Toronto'da gerçekleştirilecek miting de yer alıyordu.

Kökleri 1918 yılına, "Rusya'dan Ellerinizi Çekin Komiteleri"ne dayanan bir çok ad ve biçim değiştirmesine rağmen SSCB'yi en zor günlerinde bile yalnız bırakmayan, hatta SSCB dağıldığında bile onu savunmaya devam eden Sovyet Halkının Kanadalı Dosta-

rı Derneği, hiçbir politik iddiası olmasına rağmen bütün dünyada esen sağ rüzgârlara direnmeyi sürdürüyor. Devrimci Emek olarak, bu türden oluşumlarla dayanışma içinde olmayı ve onları okurlarımıza tanıtmayı gerekli görüyoruz. Bundan sonraki sayılarımızda sık sık Northstar Compass'tan çevrilmiş yazılar, haberler bulacaksınız. Böylelikle okurlarımıza sosyalist ülkelerdeki gelişmeleri uluslararası haber tekellerine ihtiyaç duymadan -ve onlara rağmen- aktarabileceğimiz için mutluyuz.

Dernekle ilgili yeni bir haberle yazımızı bitirmek istiyoruz. Sovyet Halkının Kanadalı Dostları Derneği Genel Konseyi, TKEP/LENİNİST davasından Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan Mehmet Sinan Ördəkçi'yi derneğin onur üyeliğine seçti. Genel Konsey'in haziran ayında aldığı kararı bir mektupla Ördəkçi'ye bildiren Michael Lucas, Türkiye'de faşizme karşı yürütülen mücadeleyi desteklediklerini bildirdi.

M. Sinan ATEŞ

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN BAYRAĞINI YÜKSELTİYORUZ

Gazetemiz "Sovyetler Birliği"nin bu ilk sayısıya, düşmanlarımızın -kapitalistler, burjuva milliyetçileri ve sözde demokratlar- yerlere attığı Sovyet bayrağını da yükseltiyoruz. Bu bayrağı yükseltişimiz, yönetsel, ideolojik ve örgütsel anlamdadır. Kremlin'deki hainler iddii tarafından, günümüzün "Vlosokleri'nin (Rusça'da "Vlasov'un ordusundaki kişiler" anlamında) Bu ordu Sovyet halkına karşı Almanlarla birlikte savaşan bir hainler ordusuydu çev.) tarafından atıldığı çamurdan bu sembolü alıp çıkarma anlamındadır. Biz, bugünkü iktidar içerisinde bulunan eskinin SBKP üyelerine, "Genel Sekreterlerine", Sovyetlerin ve diğer kurumların yöneticilerine, bakanlara ve diğer hainlere karşı mücadele edeceğiz.

Bizim tekrar başlarımızın ve Sovyet topraklarının üzerinde yükselteceğimiz bu kızıl bayrak sahipsiz değildir. Karadeniz filosundaki denizciler de gemülerinin direklerinden kızıl bayrağı indirmeyi reddettiler. Çünkü onlar Sovyet topraklarını savunmak ve korumak için içtikleri anda ihanet etmediler.

Biz de sözümüzü yerine getireceğiz. Bu bugünkü rejime karşı mücadele eden başka hareketler, partiler ve gazetelerle birlikte başaracağız. SSCB'nin, Sovyetler Birliği'nin yaşayacağını tekrarlıyor, bütün inanç ve enerjimizi bu kutsal amaca adıyoruz.

Eylemlerimizin rüzgân başkalarını silip süpürecek, ama SSCB her zaman yaşayacak!

(Ukrayna'nın Kiev şehrinde "SSCB Yurttaşlarının Ses" logosuyla yayınlanan SOVYETLER BİRLİĞİ adlı gazeteden)

ÇEK CUMHURİYETİ ULUSLARARASI İLERİCİ KURULUŞLARI KOVUYOR

Çek hükümetinin anti-komünist kampanyası, işçileri bakanlığının bazı ilerici uluslararası kuruluşları ülke dışına çıkarma kararının yürürlüğe konmasıyla bir ilerleme kaydetmiş oldu. On yıllardır Prag merkezli olarak faaliyet gösteren Uluslararası Sendikalar Federasyonu (WFTU), Uluslararası Gazeteciler Örgütü (IOJ) ve Uluslararası Öğrenciler Birliği (IUS), şimdi Çek Cumhuriyeti'ni terk etmeye zorlanıyor.

Bu karar aslında 1992 yılında alınmış, ancak uygulanmaya sokulmamıştı.

İşçileri Bakanlığından bir yetkili, bu üç örgütün, 1950'li yıllarda "zamanın totaliter rejiminin partisinin aldığı siyasi bir kararlar "Prag'a yerleştiğini, Çekoslovak Sosyalist Cumhuriyeti'nin ortadan kalkmasından sonra artık bu örgütlerin burada kalması için geçerli bir neden bulunmadığını öne sürdü. Aynı yetkili bu örgütleri Sovyet blokunun ideolojik ve siyasi amaçlarını gözetlemekle suçladı.

IOJ'nin Çek Cumhuriyeti'ndeki şubesi olan Çek Gazeteciler Derneği bakanlığın tutumunu kinadı.

IOJ'nin, dünyanın dört yanında 500 bin üyesi bulunuyor. Gazetecilerin bütün siyasal ve dinsel haklarını savunan bir kuruluş.

(Prag'ta yayınlanan POST-MARK PRAHA adlı gazeteden.)

Rusya ve Ukrayna'da yayınlanan komünist gazetelerden birkaçı.

OLAYLAR DEVRİMCİ

Ekonomik-toplumsal ve politik koşulların yol açtığı devrimci durum sonucu olaylar uzun bir zamandır devrimci yönde gelişim gösteriyor. Burjuva toplumun tüm sınıfları; toplumsal, politik ve askeri örgütler iradeleri dışında çatışmaya sürüklendiler. İş savaş tüm bu olayların üstüne geldi. Olayların devrimci yönde gelişimi önlenemediği için, her sınıf, olaylarda, kendi çıkarları için en iyi sonucu elde etme yönüne gitti. Uzlaşmaz sınıfların, olaylara kendi yönlerinde müdahale etmesi sonucu, çatışmalar şiddetlendi; şiddetli çatışmalar yeni alanlara doğru yayıldı. Bugün toplumun her üyesi ya sınıflar savaşının içindedir ya da savaşın sonuçlarından etkilenmektedir.

İki yönden gelen ana etken nedeniyle bugünkü olayların, uzun süre gündemimizde kalacağını söyleyebiliriz. Bunlardan biri, Türkiye kapitalist toplumunun üyesi ve parçası olduğu uluslararası kapitalist ilişkilerin derin bir ekonomik-toplumsal kriz içinde olmasıdır. Uluslararası kapitalist ilişkilere egemen olan emperyalizm, sistemin krizinden hem en az etkilenmek ve hem de krizden bile kârlı çıkmak için; krizin faturasını bağımlı kapitalist ülkelere çıkartıyor. Bağımlı kapitalist ülkelerin, emperyalist ülke ve tekelere olan borçları bugün daha da artmıştır. Öyle ki, bağımlı ülkeler neredeyse tüm gelirlerini emperyalist ülkelere borç karşılığı ödemektedirler. Bunun sonucunda bağımlı ülkelerde her türden sefalet ve toplumsal afetler devasa boyutlara çıkıyor. Emperyalizme bağımlı bir ülke olan Türkiye, artan bağımlılık ilişkileri nedeniyle ekonomik-toplumsal krizden kurtulamaz duruma gelmiştir. Diğer ana neden, ülkenin kendi yapısal krizidir. Türkiye uzun süredir kapitalizme has yapısal ve bu nedenle kalıcı bir ekonomik-toplumsal kriz içinde bulunuyor. Bizdeki ekonomik-toplumsal kriz aynı zamanda politik krizle iç içe geçmiştir. Ekonomik-toplumsal kriz, politik krize yol açmakta; politik krizin derinleşmesi de ekonomik-toplumsal kri-

zin boyutlanmasına yol açmaktadır. Böylece, olayların devrimci yönde gelişim göstermesi için gereken maddi koşullar her zaman varolmaktadır.

İşçi sınıfının büyük Eylül-Ekim Grevleri ve 15 Ekim İşçi Eylemi, bu ekonomik-toplumsal ve politik koşulların yol açtığı ya da kaçınılmaz hale getirdiği bir toplumsal olaydır. Toplumsal başkaldırı niteliğinde olan bu olayın kendisi, toplumsal olayların bundan sonra bu biçimde geçeceğinin en güçlü kanıtı oldu. 15 Ekim'den sonra kamu emekçilerinin 17 Ekim eylemleri gerçekleşti. Onbinlerce kamu emekçisi sokaklara döküldü. 20 Ekim'de ise öğrenciler sokağa çıktılar. Bunca olay yalnızca 5 gün içinde kaydedildi. Bununla da sınırlı kalmadı: Kürdistan'da savaş tüm hızı ve şiddeti ile devam etti. Cezaevlerinde ise devrimci tutsakların mücadelesi yükseliyordu. Aynı zaman dilimi içinde tutsak ailelerinin eylemi, devrimci örgütlerin politik ve askeri eylemi ile aydınların eylemleri gerçekleşti. Bu kadar yaygın, kitle sel, şiddetli olay, bu kadar kısa zaman içinde gerçekleşiyordu. İşbirlikçi tekelci sermaye, daha büyük bir güçle ezmediği sürece, bundan sonra çok daha kapsamlı çatışmalar aynı koşulların kaçınılmaz sonucu olacaktır.

Olayların devrimci yönde gelişmesi önlenemediğine göre; işçi sınıfının devrimci atılımı sürdüğüne göre bundan sonra gelişmeler hangi biçimi alacaktır. Zaten iç savaş bugüne kadarki olayların ulaştığı düzey, aldığı üst biçim oldu. İş savaş kaçınılmaz hale geldikten sonra, yeni alanlara doğru yayıldı ve daha da şiddetlendi. Maddi koşullar, aleyhine olmasına rağmen burjuva sınıf iç savaşta üstün konumdadır. Kürt halkının uzun süreli mücadelesine, emekçi sınıfların eylemlerinin sürekliliğine, devrimci güçlerin askeri saldırılarına rağmen, burjuva güçlü konumdaydı.

Elinde büyük bir ekonomik güç, askeri ve polis gücü olarak büyük bir güce sahip olması bakımından burjuvazi üs-

tün konumdadır. Ama durum süratle değişiyor. Durumun değişmeye başladığının en önemli göstergesi işçi sınıfının yükselen devrimci sınıf atılımıdır. İşçi sınıfı devrimci ise; ezilen ve sömürülenleri birleştirmişse, en önemlisi devrimci atılım içindeyse, burjuvazi üstünlüğünü sürdürmez. 15 Ekim'i yaratan işçi sınıfı, daha ileri gitmek için daha örgütlü olmak gerektiğini de kavramıştır. Aynı bilinç silahlanma sorununda da ortaya çıkmıştır. Uzun süredir devam eden eylemler, son Ankara eylemi ile birlikte yeni bir aşamaya, devrimci atılım aşamasına girmiştir. Daha önceki sayılarda "Sessiz Ayaklanma" dediğimiz işçi sınıfının toplumsal başkaldırısı yeni yeni gelişmelere yol açacaktır. Artık Kürt halkı yalnız değildir. Ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi iç içe geçerek ileri mevzilere doğru yol alıyor. Kürdistan devriminin on yıldır devam eden önde gidişi ve yarattığı itiş sonucu Türkiye devrimi de atığa kalkmıştır. Bundan sonraki süreçte iki ülkenin birleşik devrimi daha iç içe bir özellik gösterecek; olaylara damgasını bu yeni gelişme vuracaktır.

Devrimci öncünün rolüne ve görevlerine sık sık işaret ettik. Devrimci öncünün toplumsal rolünün geçmişe göre arttığını, giderek olağanüstü özellik kazandığını; bunun tarihsel önemde bir görev olduğunu defalarca söyledik. Bu alanda bir gelişme oldu mu? 15 Ekim Büyük İşçi Eylemi (İşçi Ayaklanması) durumumuzu anlatmak için temel kriterdir. İşçiler büyük bir öfke, coşku, bilinç ve kararlılıkla devletin tüm barikatlarını yıkarak Ankara'ya vardılar. İşçiler durdurulamaz bir akış gücüne sahiptiler. Daha büyük olaylara gebeydi gelişmeler. Devrimci güçler bu durumda ne yaptılar. Devrimciler örgütlü olarak hemen hemen tüm olaylarda yer alıyorlar. Zaman zaman geri kaldıkları da oluyor. Ama, genellikle olayların içindedirler. Komünistler olayların ve emekçilerin bir parçası oldular. Ne var ki, gelişmeler, bundan fazlasını istiyor. Sorun olay-

ÇEK-AL

**YAŞASIN
DEVİRİMCİ
TUTSAK AİLELERİNİN
MÜCADELE
BİRLİĞİ**

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR YALNIZ DEĞİLDİR

Cezaevlerinde yayılan direniş dalgası, yüzlerce devrimci tutsağı kucaklayarak genel bir direnişe dönüştü. Bu dalganın cezaevlerinin dışına taşılması, kamuoyunu ve devrimci demokrat kitlelerin hareketliliği ile bütünleştirilebilmesi hem eylemliliğin içeriğini daha farklı kılacak, hem de devrimci tutsaklar üzerinde büyük bir moral yaratacağı. Ancak birçok etken, kamuoyunun duyarlı kılınması noktasında fazla zorlayıcı olunamamasına neden oldu. Bu etkenlerin üzerinde tek tek durmak ve gidermek yönünde büyük özverilerle çalışmak zorundayız.

Devrimci tutsakların açlık direnişi bilindiği gibi, son halkasını Buca Katliamı'nın oluşturduğu, devletin genel anlamda cezaevlerindeki devrimciler üzerindeki baskı ve kişiliksizleştirme politikasının son bulmasına yönelik olarak başlatıldı. Baskı ve kişiliksizleştirme politikalarının son bulması cezaevlerin de insanca yaşama hakkının sağlanmasına, insanca yaşama koşullarının yaratılmasının mümkün olmadığı Ümraniye Cezaevi'nin kapatılmasına ilişkin taleplerle başlayan açlık direnişi 30. gününü geride bırakmasına rağmen kamuoyunun büyük bir kesiminin bu direnişten habersiz olması, eylemin yaygınlaşmasını olumsuz etkileyen bir faktördür. Faşist burjuva basın, savunucusu olduğu ezen ve sömüren sınıfın yanında yer aldığı için, devrimcileri de karşı saflarda görüyor. İsrarla, yaşananların özünü boşaltıyor, karalama kampanyaları başlatıyor, devrimci tutsakları hedef gösteriyor ve gerçekleri çarpıtıyor. Faşist burjuva basın sesimizi duyurmanın önünde bariyer oluyor. Haberleşmenin en ileri tekniklerle yapıldığı bu çağda, burjuva basının taşıdığı sınıfsal öz gereği gerçekleri balçıkla sıvamaya çalışması; yapılanların, eylemlerin haklılığının cezaevlerinin dışındaki kitleye ulaştırılmasını engelledi. Fakat bu engelleme de bir yere

kadar sürmek zorunda kaldı. Tutsak yakınları farklı eylemliliklere yönelince ve seslerini duyurmak için de en elverişli ve merkezi yerleri seçince, burjuva basın yüzlerce insanın gözü önünde cereyan eden olayları artık gizleyemedi. Ailelerin tavrı bu konuda gerçekten saygıya değerdir. Burjuva basının bu duyarsızlığına karşın yılmadan, inatla eylemliliklere devam etmeleri olumludur.

Devlet devrimci tutsakların yalnız olmadığını, yalnız bırakılmayacağını bili-

Tutsak Ailelerinin Özgürlük Meydanı Eylemi.

yor ve bu sahiplenmeden oldukça rahatsız oluyor. 30. günleri aşan ve birçok devrimcinin yaşamından endişe edildiği, sağlık durumlarının kötüleştiği aşamada bile umursamazlıkla tutsakları ölüme terketme tavrını sürdürüyor. Fakat, bir yandan da olayın büyümemesi ve açlık direnişinin bir an önce bitirilmesi

için girişimlerde bulunuyor.

Devrimci tutsak yakınları yılmadan, yüreklice ve kararlıca evlatlarına sahip çıktıklarını onların yalnız olmadığını haykırmağa başladılar. Aileler mücadeleye müdahale etmenin onurunu taşımaları, ayrıca insan ve evlat sevgisinin yaratacağı meşru zeminde seslerini duyurmalıdırlar. Her koşulda insanlık onuruna sahip çıkmak meşrudur, doğrudur.

Ailelerin mücadele birliğini gerçekleştirmek için harekete geçmek gerektiğinden bahsetmiştik, geçmiş sayılarda. Aradan geçen süre içinde görüyoruz ki, tutsak yakınları büyük bir hedefin yaşama geçirilmesi yönünde adımlar attılar. Devrimci tutsakların açlık direnişine destek amacıyla başlatılan eylemliliklerde tutsak yakınlarını birlikte mücadele ederken görüyoruz. Ancak eylemlilikler mücadele birliğini gerçekleştirmesine rağmen henüz istenen kitleliliğe ulaşmamıştır. Ailelerin mücadeleye katılımı konusunda, devletin engelleyici baskıları, korkutma ve dayatmalarını aşması yönünde çalışmalar yapılmalıdır. Devrimci tutsak yakınları dışarıda yaratacakları mücadeleyle tutsakların direnişine destek vermeliyimdirler. Bu destek ve dayanışma güçlü bir morale ve coşkuya yol açtığı gibi, devrimci tutsakların eylemlerinin amacına ulaşmasında da hızlandırıcı bir etken olacaktır.

Geçmişte de çok uzun süreli açlık direnişleri yaşandı. Hatta bu açlık direnişlerinde canlar verildi, bedeller ödendi. Ve bu bedellerle cezaevleri direniş kalelerine dönüştü. Burjuvazinin saldırıları sürdükçe, devrimciler direnecektir. Ama biliyoruz ki, direnenler mutlaka kazanacaktır.

**YAŞASIN
DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN
VE
TUTSAK AİLELERİNİN
ONURLU DİRENİŞİ**

Zile Özel Tıp Cezaevi'ndeki DHKP-C, TDKP, PKK, TKP (ML), KİP davası tutsakları 29 Eylül'de iki günlük açlık grevine başladılar. Tutsakların yaptıkları basın açıklamasında burjuva basının cezaevlerini hedef gösterdiğini ve saldırının zemininin haftalar önce oluşturulduğunu belirterek "insanım" diyen herkesi duyarlı olmaya çağırdılar.

Yozgat Cezaevi'ndeki TKEP/LENİNİST ve DHKP-C davası tutsakları cezaevlerindeki baskıların son bulması, Buca Katliamı'nın katillerinin bulunması ve Ümraniye Cezaevi'nin kapatılması için başlattıkları açlık grevini 25 Eylül'den itibaren süresize çevirdiklerini açıkladılar.

11 Ekim'de Trabzon Cezaevi'nde bulunan adli tutuklular ve hükümlüler cezaevlerindeki demokratik hakların verilmesi ve baskıcı uygulamaların son bulması için açlık grevine başladılar. Cezaevinde siyasi tutuklu ve hükümlü bulunmuyor.

Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nde, Cezaevi İdaresi ve tutsaklar arasında yaşanan gerginlik sonrası sayım vermeyen tutsaklara saldırı cezaevi idaresiyle yapılan görüşmelerde, saldırı sonrası meydana gelen zararın kaldırılmasının kabul edilmesi üzerine tutsaklar kurulan barikatı kaldırma kararı aldılar. Tutsaklar ayrıca meydana gelen zararın karşılanması için İHD, ÇHD, HHB ve Cezaevi Savcısı'ndan oluşan bir heyetin zarar tespiti yapmasını talep ettiler.

16 Ekim'de Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde tutuklu olarak bulunan

sosyolog-yazar İsmail Beşikçi, duruşmaya götürüldüğü sırada jandarmanın hakaret ve tartaklamasıyla karşılaştı. Ayrıca savunma dosyaları jandarma tarafından dağıtıldı.

20 Ekim'de açlık grevlerinin 27. gününe girdiği ve 9 devrimcinin durumunun gittikçe bozulduğu açıklandı.

22 Ekim'de Erzurum Cezaevi'nde, 4 Ekim'de devrimci tutsakların başlattığı açlık direnişinin sürdürüldüğüne ilişkin bir açıklama yapıldı.

Erzurum Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar, koşullarının çok kötü olması nedeniyle basın açıklaması bile yapamadıklarını, cezaevine keyfi olarak hiç bir şey alınmadığını ve avukatlarıyla görüşme haklarının bile kısıtlandığını açıkladılar.

Erzurum Özel Tıp Cezaevi'nde süresiz açlık direnişinde bulunan DHKP-C tutsaklarının bir kısmının sağlık durumunun bozulduğu ve mide kanaması geçirdikleri açıklandı.

Erzurum Cezaevi'nde yaşananlara ilişkin açıklama yapan devrimci tutsak yakınları faşistlerce sürekli tehdit edildiklerini ve kendilerine "buraya gelmeyin, sizin için hayırlı olmaz" dendiğini belirttiler.

23 Ekim'de Buca Cezaevi'nden tahliye olan devrimciler Buca'da yaşanan gerçeği kamuoyuna açıkladılar. Buca'da gerçekleşen saldırının planlı olduğunu, tutsaklara karşı faşist yöntemler uygulandığını ve katliam sonrasında başlatılan açlık direnişine devam edildiğini açıklayan devrimciler, haklarını alana kadar devrimci tutsakların direnişe devam edeceklerini belirttiler.

Çanakkale E Tipi Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların başlattığı açlık direnişinde sağlığı bozulanlar artıyor. Tutsaklar talepleri kabul edilinceye kadar tedaviyi kabul etmeyeceklerini açıkladılar.

Malatya-Doğanşehir Cezaevi'nde daha önce 5 günlük başlatılan açlık direnişinin "süresiz"e dönüştürüldüğü açıklandı.

Diyarbakır E Tipi Kapalı Cezaevi'ndeki siyasi tutsakların başlattığı açlık direnişi devam ediyor.

Sakarya özel Tıp Cezaevi'nde de, özellikle bayan tutsakların sağlık problemlerinin arttığı bildirildi.

Elazığ Cezaevi'nde 40'lı günlere yaklaşan açlık direnişinde bayan tutsaklardan ikisi midelerinden rahatsızlanarak baygınlık geçirdiler.

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki B ve D Blok'ta kalan adli tutsaklar devrimci tutsakların açlık direnişine destek vermek amacıyla 1 gün karavana almayıp, açlık grevi yaptılar.

Bartın Cezaevi'nden 27.10. 1995 tarihinde yapılan açıklamada ölüm sınırına gelmiş olan açlık grevinin talepleri yerine getirilmezken, ciddi rahatsızlıklar yaşandığına ilişkin bir açıklama yapıldı. TKEP/LENİNİST ve DHKP-C tutsakları tarafından yapılan açıklamada ne pahasına olursa olsun direnişin süreceği vurgulanarak Ekrem Kaval isimli tutsağın sağlık durumunun kötüleştiği, mide kanaması geçirdiği ve bilinç kaybına uğradığı ve talepler kabul edilmediği için tedaviyi kabul etmediği açıklandı. Açlık direnişi süresince yaşanacak olumsuzluklardan ve meydana gelecek ölümlerden başta Adalet Bakanlığı ve Cezaevi Genel Müdürlüğü olmak üzere diğer yetkililerin de sorumlu olacağı bildirildi.

1/11/95

DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNDEN...

●●● 15 Ekim 1995 günü Genç Ekin Sanat Merkezi'nde cezaevlerindeki saldırıları konu alan bir etkinlik yapıldı.

"Cezaevlerinde Yanan Ateş" isimli etkinliğin geliri Buca Cezaevi'ne bağışlandı. Etkinliğe ailelerin mücadelesini anlatan DETAK'lı aileler de katıldılar.

16 Ekim 1995 günü, İHD'de Devrimci Tut-saklarla Dayanışma ve Mücadele Platformu (DETUDAP) tarafından yapılan süresiz açlık grevleri ile ilgili bir basın açıklaması yapıldı. 40 kadar devrimci tutsak ailesinin katıldığı basın açıklamasında, cezaevlerindeki son saldırılara yer verilerek DETUDAP'ın kurulduğu açıklandı.

DETUDAP, Devrimci Tutsak Aileleri Komite-leri (DETAK), Haklar ve Özgürlükler Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Demokratik Müca-dele Platformu ve Yapı Sanatçı'nın katılımıyla oluşturuldu.

DETUDAP, Buca Cezaevi'nde devrimci tut-sakların onurlu direnişinin katliamla bastırılma-sına,

Devrimci tutsaklara yönelik son dönemde yeniden gündeme gelen sürgün-tecrit politikala-rına ve bu amaçla Ümraniye Cezaevi'nin açılma-sına,

Cezaevlerinde devrimci tutsakların insanlık onurlarına, siyasal kimliklerine karşı yönelik gi-rişilen saldırılara karşı,

Devrimci tutsakların haklı taleplerinin kabul edilmesi ve bu amaçla tüm ülke çapında direniş-te bulunan devrimci tutsaklarla dayanışmada bulunmak amacıyla oluşturuldu.

●●● 16 Ekim 1995 tarihinde İHD'de yapı-lan basın açıklamasından sonra aileler İstan-bul Barosu'na ve İstanbul Tabipler Odası'na git-tiler. Burada cezaevlerinde süren açlık direnişi ve cezaevlerinin durumu hakkında inceleme ya-pılması isteminde bulundular. Daha sonra aile-ler, Cumhuriyet Gazetesi'ne giderek görüşme yaptılar.

●●● Ümraniye Cezaevi'nde bulunan TKEP/LENİNİST davası tutsağı İbrahim Koyun, Muharrem Yençar, ve Mahmut Baklacı'nın du-rumlarının ağır olduğu ve mide kanaması belirti-leri gösterdikleri bildirildi. DETAK tarafından tu-tukluların sağlık durumlarına ilişkin bir basın açıklaması yapıldı.

●●● 20 Ekim 1995'te analar, bir basın açıklaması yayınlamaya,

"... evlatlarımızın süresiz açlık grevlerinin taleplerini var gücümüzle bizler de destekliyo-

ruz. Bunların kabul edilmesi, saldırılara, hak gasplarına set olmak, evlatlarımızı sahiplen-mek amacıyla biz aileler de bedenlerimizi 20.10. 1995 tarihinden itibaren açlık grevine yatırıyoruz. Bu hakkı direnişimizi fiili olarak des-teklemenizi bekliyoruz" diyerek Okmeydanı Pir Sultan Abdal Canlar Derneği binasında açlık grevine başladılar.

●●● 22 Ekim 1995 günü Bakırköy Özgür-lük Meydanı'nda yaklaşık 40 Devrimci tutsak ailesinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı ve imza toplandı. "Devrimci Tutsaklar Yalnız De-ğildir!", "Ümraniye Tabutluğu Kapatılmalı", "Ev-latlarımızı Öldürmeyeceğiz!" vb. yazılı dövizle-rin taşındığı basın açıklamasından sonra Ümra-niye Cezaevi'ni temsil eden bir maket devrimci tutsak yakınları tarafından yakıldı.

Aynı gün, devrimci tutsak yakınlarının ey-lemelere çağırılmasına rağmen gelmeyen Cumhu-riyet Gazetesi'ne giderek, yetkililerle görüşmek istediler. Bu talepleri reddedilen aileler ısrar edince Cumhuriyet Gazetesi'nin bahçesinin dışı-na çıkartılmak istendi. Bunun üzerine aileler bu tutumu alkışlarla protesto edip "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!", "Çocuklarımızı Öldürmeyece-ğiz!" şeklinde sloganlar attılar.

●●● 23 Ekim günü Ümraniye Cezaevi'ne bakan Üsküdar Savcılığı'nın önünde DETUDAP tarafından basın açıklaması yapıldı. Tutsak Ai-lelerinin "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir!", "Ümraniye Tabutluğu Kapatılmalı", "Çocukları-mızı Öldürmeyeceğiz" yazılı dövizler taşıdığı basın açıklamasında polisler sert tartışmalar ya-şandı. Aileler, polislerin tutumunu alkışlarla protesto ederek dağıldılar. Daha sonra Fevzi Ger-çek'in ceza alması ile ilgili yapılan basın açıkla-masına katıldılar.

●●● 23 Ekim'de Ankara'da bulunan tutuk-lu ve hükümlü yakınları Yüksel Caddesi'nde por-testo eylemi yaptılar. Öğle saatlerinde Kızılay Meydanı'nda toplanan bir grup tutuklu ve hü-kümlü yakını, Yüksel Caddesi'nde alkışlı protes-to eylemi yaptılar. Aileler bir basın açıklaması da yaparak devrimci tutsakları yalnız bırakma-yacaklarını haykırdılar.

●●● 24. 10. 1995 tarihinde DETUDAP, Mil-liyet Gazetesi'nin önünde basın açıklaması yap-tı. Açıklamada cezaevlerindeki açlık grevini ve ailelerin eylemlerini görmezden gelen Burjuva Basın protesto edildi. Dövizlerin taşındığı, slo-ganların atıldığı basın açıklamasında ailelerle polis arasında tartışma yaşandı. Basın açıkla-ması sonrasında Devrimci Emek Dergisi Sahibi ve Yazışları Müdürü Sedat HAYTA gözaltına ali-narak, götürüldüğü Eminönü Karakolu'nda fala-kaya alındı.

Yine aynı gün devrimci tutsak yakınları İHD'ye gittiler. İHD polis tarafından ablukaya alındı.

●●● DETUDAP tarafından Boğaz Köprü-sü'nde Anadolu Yakası'na gidiş yönünde yol ke-sildi. Aileler kol kola girerek trafiği kesti, pan-kart ve dövizler açıldı. Polisin müdahale ettiği

ve aileleri tartağdığı eylemde 20 aile gözaltına alındı. Trafığın birbirine girdiği görüldü.

Ayrıca iki radyo kanalıyla canlı yayın prog-ramı yapıldı.

●●● 26. 10. 1995 tarihinde gözaltına ali-nan aileler serbest bırakıldı. Aileler tartaklandık-larını, hakarete uğradıklarını söylediler. Bıraki-lan aileler saat 17.00'da açlık grevinin sürdüğü Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'nde bir basın açıklaması yaptılar. "Baskılar Bizleri Yıldıra-maz!", "Çocuklarımızı öldürmeyeceğiz!" dedi-ler. Daha sonra açlık grevine 2 gün önce tahliye olan bir bayan tutsak gelecek konuşma yaptı. Açlık grevinin gelişimi hakkında bir değerlendir-me yaptı. Cezaevleri ve ziyaretçilerin basında hedef gösterildiğini belirtti.

●●● 27 Ekim'de devrimci tutsak yakınları İstanbul Barosu'na giderek Baro'da oturma ey-lemi yaptılar. Çocuklarının haklarını alma mü-cadelesinde onlara destek olacaklarını söyle-yen analar, Baro'yu bu konuda duyarlı olmaya çağırdılar. Yoğun polis baskısı ve psikolojik an-lamda moral bozma çabasına rağmen aileler tutsaklarla görüşme yapılincaya ve anlaşma sağlanincaya kadar eyleme devam edeceklerini söylediler. Bu arada kayıp ailesi Hatice Tora-man da açlık direnişini ziyaret ederek bir gün açlık grevine katıldı. Açlık direnişi gecesi, Hüseyin Toraman'ın kayıp edilmesinin yıldönümü ol-ması dolayısıyla Hatice Toraman şahsında tüm devrim savaşçıları için bir anma etkinliği düzenlendi. Devrimci Emek Dergisi Yazışları Müdürü de açlık direnişine 1 gün katılarak des-tek verdi.

●●● 28 Ekim'de analar, devrimci avukat-lar, devrimci tutsaklar, cezaevi savcısı, Milletve-kil Salman Kaya ile yapılan görüşme sonucu Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların Sağmalcılar Cezaevi'ne nakledilmesine, Ümrani-ye Cezaevi'nin hükümevi olmasına karar verildi. Tutsaklar, tüm cezaevlerinden "baskılar son bul-du, taleplerimiz kabul edildi" mesajını almaya kadar açlık direnişine devam edeceklerini açıkladılar. Bu arada tutsak aileleri de sonuna kadar evlatlarının yanında olduklarını dile getirdiler.

Aynı gün Genç Ekin Müzik Grubu direnişi zi-yaret etti. Türküleri ve halaylarıyla direnişe coş-ku kattı. Kendilerini Çağlayan Gençliği olarak ta-nımlayan bir grup genç de açlık direnişini "Ya-şasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganıyla se-lamladılar. Liseli Devrimci Öğrenci Birliği'nden direnişi ziyaret eden gençler, okudukları mesajı direniş panosuna astılar. Ertesi gün eylemi zi-yaret eden Devrimci Emek okulları, direnişteki ailelere şiir dinletisi sundular.

●●● 30 Ekim'de analar, İstanbul Barosu'n-da bir basın açıklaması yaparak "Devlet bizim öfkemizi sinamaya kalkmasın" dediler ve cezaev-lerindeki açlık direnişi süresince kendileri de di-renişlerine devam edeceklerini vurguladılar.

1/11/95

Analar Susması, Uyuması Susmaya Devam Edersek Bir Gün Ağlayacağız...

Bir ışık parladı Buca'da ve sardı 23 cezaevinde 1200 yüreği... 1200 yürek binlerce atıyor şimdi. O binlerin parçası analar bizim analarımız, evlatlarının açlık grevlerini desteklemek için açlık grevleriyle ve eylemlerle çıktılar meydanlara. Yol kesmelerle, işgallerle büyüttüler umutlarını.

Onlarla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz:

DETAK: Bizim de içinde yer aldığımız bir direniş başlattınız. Bu direniş cezaevinde baskılara karşı devrimci tutsakların başlattığı direnişin bir uzantısı. Bu direnişi bu anlamıyla destekliyor musunuz? Ailelerin birlikte mücadelesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Çemile Ana: Ne düşünüyüm? Tabutluk kapatılana kadar çocuklarımız devam edecek, biz de devam edeceğiz. Ben çocuğumu çilelerle büyüttüm. Çocuğumu öldürmem. Yolunda ölürüm, şerefli ölürüm, aklım erdiğince, ayağım gittikçe çocuklarımın peşindeyim. Eskiden evlerde öldürüyorlardı, şimdi Buca'da saldırdılar. Bayrampaşa'da izin vermeyeceğiz. Ben okuma bilmem, ama ölene dek çocuklarımın yanındayım. Faşistlere çocuklarımızı öldürtmeyeceğiz. Onlar öldükten sonra yaşayıp ne yapayım? Birlikten kuvvet doğar. Bak Milliyet'in önünde saldırdılar bize ama birşey yapamadılar çünkü biz fazla idik.

Saray Çelik: Çocukların yaptığı açlık grevini destekliyorum. Onlar işkenceye karşı. Bütün çocuklarımızı destekliyorum. Gelin bütün analar birlikte mücadele edelim diyorum.

Gülşah Tağaç: Çocuklarımızın tek silahı açlık grevi. Canlarını, bedenlerini koydular... Haklılar. Devlet onların yaşamsal haklarını gasp etmese onlar bunu yapmaz, canlarını, bedenlerini ortaya koymazlar. Çocuklarımız o hakları almak için ne bedeller ödediler, şe-

hitler verdiler. Açık görüşü, her şeyi aldılar şimdi elimizden. Tüm anne, babaları, insan olanları duyarlı olmaya çağırıyorum. Evladı olanlar bu acıyı düşünün, olmayan duysun. Dünya alem biliyor ki, bizim çocuklarımız haklı bir dava için yatıyor. Bizim çocuklarımız mafya değil, hırsız değil. Birlikteliğe gelince, bir elin nesi var, iki elin sesi var demişler. Ben yıllardır bunu savunuyorum. Bizim amacımız da aynı. Devrimciler insanlık için çalışıyor, en güzeli bizim birliğimiz.

Naciye Ceylan: Açlık grevini çocuklarımız hakları için yapıyorlar. Haklılar. Ölüm tehlikesi var. Ölen de olur, kalan da olur. Ben onlarla beraberim... Her söylediklerini onaylıyorum, yapsınlar. Birlikte mücadele edilmelidir, haklar birlikte alınacaktır.

Fadime Tokmak: Açlık grevini destekliyorum. Onlar dürüst, şerefli insanlar, birlikte mücadele etmek, elimizden geldiğince gücümüze güç katmak, onların mücadelesini güçlendirmek istiyorum. Evlatlarımızın mücadeleleri bizim mücadelemizdir. Onların elleri bağlı olursa, mücadeleyi biz sürdüreceğiz. Köpeklere çocuklarımızı öldürme fırsatını vermeyeceğiz.

Müşerref Pekkan: 75 Yaşındayım... Üç yıldır alanlardayım. 100 yaşına kadar yaşasam da yorulmadan devam edeceğim. Devrimci olan evlatlarımın tümünün mücadelesini destekliyorum. En başta, taviz verilmemeli, mücadele edilmeli. Bunca bedel ödedik, bunca hakkı geri vermeyiz. Tüm analar birleşmeli, bir araya gelmeli. Eğer evlatlarımızı öldürtmek istemiyorsak, hep beraber olmalıyız. Evlatlarımız kararlı. Biz anayız... evlatlarımızı seviyorsak el ele vermeliyiz. Mücadelemiz şerefli bir mücadeledir. Yılmadan, çekinmeden mücadele etmeliyiz. Analar eğer "ben çocuğuma para götürüyorum, yiyecek götürüyorum" diyorsa yanılıyor. Bizim evlatlarımız parayı değil, yanlarında olmamızı istiyorlar. Anneler susmasın, uyumasın, susmaya devam edersek, bir gün ağlayacağız. Mücadele etsinler. Ölmekse şerefli ölelim.

Ayrıramadılar onları birbirlerinden. Cezaevlerinde dostunu, yoldaşını, evladını korumak isteyen birer anaydı her biri... Polise karşı ortak tavır koydular. Onları ayırmak isteyen polise, birbirle-

rine kenetlenip, aynı karakolda sabahlayarak cevap verdiler. Şimdi onlardan dinleyelim bu çığlığı.

25 Ekim'de Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapatan devrimci tutsak yakınlarına kulak veriyoruz.

Biz arabadan indik, ilk başta pankartı açtık, arabaları durdurduk. Şöförler koma çalmaya, bağımaya başladı. Bu arada gazeteler gelmemişti. Biz de hiç bir arabaya izin vermedik, direndik, kol kola girip zincir oluşturduk. Polis geldi... Ardından kameralar... Biraz daha direndik ardından dayak başladı. Beni saçım-dan tutup almak istediler. Boğaz Köprüsü kesildi.

Analar minibüsten indiler. Beyaz başörtüleri, kırmızı bantları ve üzerinde "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın" yazan siyah tişörtleri vardı. Pankartlarını açtılar, dövizler açıldı. Kol kola girdiler. Zincir oluşturup İstanbul Anadolu Yakası'nı, Avrupa Yakası'na bağlayan yolu, İstanbul'un ulaşım damarını 30 dakika boyunca trafiğe kapattılar. Yüreklere cezaevlerinde yatan tüm çocuklarının yanındaydı. "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın, Çocuklarımızı Öldürtmeyeceğiz" diye bağırıyorlardı. Sivililer arkadan yetişip dövmeğe başladılar.

Benim ayakkabıların ayağımdan çıktı. Slogan atmaya başladım. "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" diyerek yürüdüm. Biraz sonra bizi almak isteyenlere doğru yürüdüm, polis silahı belime dayadı. Ben de kendimi korumak için elimdeki bezle silahı çektim, silah düştü ben de bezi yere bıraktım. Beni tek başıma almak isteyip, ağızımı kapattılar. Ama analar beni vermediler, bana sandıldılar. Bir polis çekti, bir analar. Coplta sırtıma vurdular, gözlüklerimi yere atıp kırdılar, ben slogan atmaya devam ettim. Aynı arabalara koymak ve bizi ayırmak istediler, kenetlendik. Karakolda bize orada ne aradığımızı sordular. Çocuklarımızın açlık grevinde olduğunu sonuna kadar onları destekleyeceğimizi söyledik.

— * —

Devrimci Tutsaklarla

Dayanışma İçin

Hesap Numaramız

İş Bankası Sirkeci Şubesi

Hesap No: 1047 30000 627417

YÖNDE GELİŞİYOR

ların bir parçası olmak değil, en ileri yönü olmak, yani öncüsü olmaktır. 15 Ekim neyi gösterdi; komünistlerin halen olayların ardından sürüklendiklerini. Yollarda, barikatların aşılmasında belli rol oynamakla birlikte, mitingde ve genel olarak tüm gidişat üzerinde belirleyici rol oynayamadılar. Örgütlü olmayan, yüksek bir komünist bilinçle donanmayan işçiler bu olaylarda örgütlü komünistlerden daha atak, yaratıcı ve yürekliydi. Bu, işçi sınıfı için büyük bir gelişmedir; öncüler için ise büyük bir geriye düşüştür. Her devrimci içine düştüğü bu durumu gözden geçirmelidir.

İşçiler, sendika liderleri olan B. Meral, Ş. Denizler gibi "Papaz Gaponlar"ın etkisi altında kalırsa, bunun sorumlusu öncü devrimciler olacaktır. İşçiler, uzun süredir kendi liderlerini aşmıştır. Hatta son eylemde, sendika liderlerini eylem iten, işçilerin bu ileri bilinci ve gücü olmuştur. Kolektif olarak işçiler mücadelesinin en iyi örneğini verdiler. Bu mücadele mutlaka kendine denk düşen liderler çıkaracaktır. Bu kesindir. Ne var ki, bugün halen işçilerin büyük bir bölümü "Gaponların" peşinden gidiyor. Her devrimci, bu sendika liderlerinin büyük bir işçi kitlesini etkileme gücünü kavramak için ısrarlı bir çaba göstermelidir. Böylece bizde eksik olan yön de bulunmuş olacaktır. Unutmayın, Zonguldak Eylemi sırasında işçiler, Ş. Denizler için: "Başkan, öl de ölelim" diyorlardı. Benzer durum 15 Ekim öncesi ortaya çıktı. B. Meral "Ankara Eylemi sırasında gerekirse önce ben ölüyorum, sonra sıra size gelir" demesi üzerine işçilerin yanıtı "İşte başkan, işte sendika" biçiminde oldu. Bu, şu anlama geliyordu: İşçiler, işte ölümü göze alan, mücadelecisi bir lider ve sendika istiyorlar; eski uzlaşmacılığı değil. Bu aynı zamanda B. Meral'lerin isterlerse birer "Papaz Gapon" olabileceklerini, bu etkileme gücüne sahip olduklarını gösteriyor. İşçi sınıfına öncülük edecek devrimcilerin anlaması gereken budur.

OLAYLARIN GÖSTERDİKLERİ

Bugüne kadar tüm somut göstergeleri ve sonuçları ortadayken, devrimci durumu ve iç savaş durumunu kabul etmeyenler, gelip gelip kafalarını reddettikleri bu gerçeklere çarptılar. Olaylar inatçıdır, en bön solculara bile bir şeyler öğretir. Devrimden korkan bizim reformistlerimiz belki de başka yapacakları bir şey olmadığından mıdır nedendir, bir de bakıyorsunuz ki, durumu yansıtan ne kadar ifade varsa, kullanmaya başlıyorlar. Durumun adını koymasalar da, ortaya koydukları, söyledikleri, durumu anlatıyor. Yeni bir örnek ortaya çıktı. Son dönemlerde, tüm burjuva güçlerin, işçilere karşı birleşmesi karşısında, TDKP gibi reformist bir hareket duramayıp yayınlarında "Şer Cephesi" sözünü kullandı. Burada "Şer Cephesi" gibi politik olarak anlamsız bir ifade üzerinde durmayacağız. Önemli olan bu çevrenin "cephes" sözünü kullanmasıdır. Eğer burjuva güçler bir "Şer Cephesi"nde birleştilerse, bu demektir ki, orta yerde cepheleşmeyi gerektirecek bir durum vardır. Sosyal-reformistlerin kullandıkları "Şer Cephesi" sözündeki "Cephe" kavramı, askeri bir kavramdır. Yalnızca askeri bir kavram değil, aynı zamanda bir savaş durumunu anlatır. Bizdeki duruma uyarlandığında "Şer Cephesi" iç savaşını anlatır; iç savaş birleşik haldeki karşı-devrim güçlerinin cepheleşmesini anlatır. Gerçekten öyle olmuştu. Karşı-devrim, güçlerini bir "cephede" birleştirmişti. Bu karşı devrim cephesi yeni değildi; sınıf mücadelesi iç savaş sürecine girdiği zamandan bu yana "icraat içindedir". Gerçek durum böyledir; durumu geç kavrayanlar ise bizim reformistlerimizdir. Geç olsun kavrasınlar yeter; hiç değilse, bundan sonraki süreci doğru ifade ederler.

Olayları yanlış gösterenler en sonunda olayların baskısı ile sözlerini değiştirmeye başlıyorlar. Bu işi bir "özeleştir" yapmadan geçirtirler de, biz durumu

anıyoruz, proletarya onların bu "sorumlu" anlayışlarını kavrayacaktır. Devrimci durumu ve iç savaş durumunu kabul etmeyenler, yayınlarında, reddettikleri durumu anlatan ifadeler kullanıyorlar. Bu ifadelerin bir kısmı şöyle: "Topyekûn saldırısına karşı; topyekûn savunma", "Barikatların kurulması", "Savunma Birliklerinin kurulması", "Gerilla savaşının geliştirilmesi" ve çoğunun kurdukları ya da düşündükleri "askeri örgütlenme". Tüm olanlar ve söylenenler, söyleyenler farkında olsun, ya da olmasın, devrimci durumu ve iç savaş ortamını ifade ediyor. Denecek ki, ne olacak yani, onlar da, aynı şeyi ifade etmiş olmuyorlar mı? Hiç de öyle değil; sosyal-reformistler istemeye istemeye, olayların baskısı ve ağırlığı altında kalarak bunları söylüyorlar. Devrimci, her şey her yönü ile ortaya çıktığı zaman, durumun adını koyan değil; devrimci olayları önceden gören, gelişmelerin yönünü herkesten önce gören ve gösteren; bu doğrultuda kitleleri hazırlayan kimselere denir. Bu gün en geri insan bile ortaya çıkmış olan olayları değerlendirebilir; sorun, ileri görüşlü olmaktır. Sosyal-reformistlerimiz ifade değişikliği karşısında "özeleştir" vermediler ama, onlara "özeleştir" verdiren devrimci gelişmenin kendisi oldu. Devrimci olaylar ve maddi koşullar, gerçek durumu yansıtmayan görüşleri iflasa sürükledi. Gelişmenin diyalektiği üstün geldi.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler, Kürt özgürlük hareketi, bir devrim için ön koşul olan "toplumsal-politik kaynaşma"yı gerçekleştirmiştir. Bundan sonra olacak ortak eylemler, bunu daha da güçlendirecek ve ileri götürecektir. 15 Ekim, 17 Ekim bu yolda güçlü birer adım oldu. Burada durulmayacak, gelişmeler yeni yeni olaylara yol açacaktır. Bundan sonraki süreç, içine girilen sürecin devamı ancak yeni bir sıçraması biçiminde olacaktır. Sessiz ayaklanma, silahlı ayaklanmaya, nicelik niteliğe dönüşecektir. Olaylar bu yönde gelişiyor.

EN KARANLIK AN ŞAFKATAN HEMEN ÖNCEKİ ANDIR

Cumhuriyet dönemi, burjuvazinin devlet olanaklarıyla palazlandırılması, dışa bağımlı ekonomi, kapitalizmin süreklileşen krizleri, ekonomik paketler, askeri darbeler, faşizmin kurumlaştırılması, zulmün dozunu hergün arttıran bir devlet; ve yatırımsızlık, özelleştirme, işsizlik, sıfır zamlı toplu sözleşmeler, yoksulluğun yaygınlaşması...

Kürt isyanları, KUKM, Maraş, Sivas, Çorum, Gazi olayları...

TKP, TIP, THKO, THKP-C, TIKKO, Kemalizm, oportünizm, reformizmin devrimci sosyalizmden ayrışması...

TÜRK-İŞ, DİSK, KÇS; sınıf uzlaşmacı, bürokratik, devletle bütünleşmiş sendikalar, tüm toplum sorunlarına sahip çıkan sendikalara...

Gelişmeler sürekli, hareket başdöndürücü...

15 Ekim'de elimizdeki ülkenin fotoğrafı şöyleydi: KUKM vahşice ezilme-ye çalışıyor.

Grevli ve toplu sözleşmeli sendikal hakları için kamu çalışanları zorlu bir mücadele içinde...

Devrimciler tutsak alınıyor, işkence-den geçiriliyor, gözaltında kaybediliyor, faili meçhul(!) cinayetlere kurban gidiyor, açık infazlar sıradan günlük olaylar haline gelmiş...

Sosyalist basın 1000 yıllık hapis cezaları ve fahiş para cezaları ile susturul-

maya çalışılıyor.

Düşünce özgürlüğü, insan hakları kurumu çökertilmiş.

Burjuvazi tam bir ulusal ve uluslararası mutabakatla emekçi sınıflar ve yoksul halk üzerinde sürdürdüğü terörü süreklileştirilmiş ve artırarak bir iç savaş boyutuna ulaştırmıştır.

Göstermelik de olsa var olan hukuk sistemi tamamen işlevsiz kılınmıştır. Özelleştirme, işten atma, işyeri kapatmalarla vazgeçilmez yaşam hakkına el atılmış, intihar, cinayet gibi toplumsal şiddet olayları sürekli artıyor...

Konut, altyapı, sağlık, eğitim kurumları tamamen işlevsiz durumdadır...

Parlamento, MGK tavsiyelerini(!) yerine getiriyor...

Parlamento, belediye, partiler, asker, polis, yolsuzluk, fuhuş, rüşvet pislüğünde debeleniyor...

Az gelişmiş ülkelerin kaderi olan soy-suz burjuvazi kan ve gözyaşı pahasına el koyduğu serveti nasıl harcayacağını bilemiyor. Sapıtıyor. (Sabancı'nın su altı resimleri çekirtmesi, 300 kişilik ailesini toplayıp soy ağacı yapması gibi maskaraca, abuk - subuk şeyler ve halk yoksulluktan inim inim inerken yaptırılan yüzme havuzlu ihtişamlı villalar, uyuşturucu alışkanlıkları ve diğer sayılamayacak soysuzluklar...)

Yatırım yerine borsaya, dövize, ran-

ta akan alinterimiz...

Bordrolarımızdan kesilen prim ve verileri; geri dönmeyen kredilere, devlet zevatine, eş-dosta rezilce saçıp savruluyor...

Satılık basın sermayenin düdüğünü çalıyor. Promasyon çığılığı ile züccaciye dükkanına dönmüş, basın tekelleri bir-biriyle kıyasıya yarışıyor...

Burjuva partiler oy kurnazlığı ile yalanla politikayı bir saymış...

İşçi, memur, köylü, emekli, öğrenci üzerlerinde oynanan bunca oyunu her gün artan eylemlilikleri ile bozuyorlar. Gün olmuyor ki, insanlar sokağa taşmasın, gün olmuyor ki, sermayenin/devletin güçleri ile karşı karşıya gelmesin...

Ve işçi sınıfı 15 Ekim'de suskunluğunu bozdu, bu kaos dönemini mücadeleyi bir üst aşamaya sıçratarak noktalandı. Yaşananlar bu sessiz ayaklanmanın dinamiği idi. Geri bir önderlik gerçek ve vakarlı bir önderlikle aştı.

"Devletin, sermayenin ve sendikaların barikatlarını" aştılar. Sermayenin tüm kurumlarıyla yönelttiği tehdit ve baskılar, askeri önlemler, yüzbinlerce emekçinin Ankara'ya akışını durduramadı. Barikatlar engeller anlatılması zor bir durdurulamazlıkla geçildi. Su gibi etkin ve güçlü...

Toplumsal, ekonomik ve politik yaşanan tüm olaylar ve geçmiş deneyimler kendiliğinden bu hareketi ortaya koydu. Olaylar devam edecek. İşte 17 Ekim Kamu Çalışanları Eylemi, işte harçları protesto eden öğrenciler. Sömürü ve zulmün devam ettiği koşullarda mücadeleye devam edecek. "Ekme yoksa barış ta yok" sloganı işçilerin somutlama yeteneklerini ortaya koyuyor. Sermaye sınıfı ve devletin saldırısı devam edecek, artarak devam edecek...

Peki ne yapmalıyız?

Artık devrimi örgütlemeliyiz. Artık düşüncede, eylemde ve örgütlenmede seferberlik ilan etmeliyiz. Gelişmeler örgütlü sosyalist hareketi aşılıyor. Kendimizi bu gelişmelere uyarlamazsak, gelişmeler bizi aşmaya devam edecektir. Döneme denk düşen örgütlülükler; komite ve konsey örgütlenmeleri, milisler yaratılmalı, gelecek yeni saldırılar örgütlü, bilinçli bir yapı ile karşılanmalıdır. Bu başarılmazsa emekçi ve yoksul halk için yıkım olacaktır.

**YA DEVRİM, YA ÖLÜM!
YA SOSYALİZM, YA YOK OLUŞ!**

ÖZLEM K.

grevler bitirildi!

DİRENİŞLER SÜRECEK...

600 bine yakın işçi greve çıktı. Grev milyonlarca insanı etkiledi. İşçi sınıfı, sosyal ve siyasal yönden gelişti, güçlendi, gücünün farkına yeniden vardı. Uyuyan dev uyanı ve homurdanmaya başladı. İşçi sınıfı bir bütün olarak 12 Eylül'den bu yana en güçlü ve öfkeli günlerini yaşadı. Faşist devlet tüm kurumlarıyla işçi sınıfına saldırdı. Politik, ideolojik, fiziki askeri güçlerini devreye soktu. Tehditler savurdu, MGK'sından, Emniyet Genel Müdürlüğüne, basınından medyasına kadar kendi sınıf çıkarılarını korumanın telaşına düştüler. Ve çok korktular. Zira bütün tehdit, baskı ve devlet terörüne rağmen işçiler kararlılıklarını gösterdiler. Ve karşı tehditlerde bulundular. **"Sabrımızı taşırmanın!"**

Burjuva partilerinin bir bölümü, tehditler kervanına katılırken bir bölümü işçi sınıfını ideolojik ve politik olarak aldatma ve sisteme yeniden bağlama yolunu seçti. Rejim tehlikesi dile getirildi. Bazen Papaz, bazen cellat oldular. Burjuva devlet kendi güdümündeki Türk-İş'ten emindi. Nejat Eczacı başı *"Bayram Meral bir şanstır"* diyordu. Türk-İş'e olan güvenini sesli bir şekilde dile getiriyordu. Ve Türk-İş bir açmazda girmişti. Bir taraftan kongreler, Başkanlık, Milletvekilliği, Bakanlık, servetlerine servet katma diğer yandan dipten gelen dalgayla ileri zorlanma. Tıpkı med-cezir olayı gibi Türk-İş gitti, geldi. Ne yapacağını şaşırı. İşçi sınıfı ve sermaye egemenliği en yalın biçimiyle karşı karşıya geldi. Sert çatışmalar yaşandı. Türk-İş yapması gerekeni yaptı. Devlet sendikası olduğunu gösterdi, rejime olan bağlılığını dile getirdi. Rejim dedikleri bütün kötülüklerin kaynağı olan kapitalizm. Türk-İş kapitalist devletin çıkarlarına zarar veremezdi. Çünkü kendisi de onun bir parçası idi. Dipten gelen dalgayla ileri itildikçe mal varlıkları açıklanmaya başlandı. Diğer sendikalara göz dağ verildi. Burjuva sendikacılar mesajı aldılar. Ve konfederasyondan bağımsız ve açık sınıf tavrıyla doğrudan hükümetle görüşerek protokoller imzaladılar. Haber-İş bunların başında geliyordu. Demir Yol-İş, Şeker-İş, Türk Metal, Teksif, Tekgıda-İş aynı kampanyanın figüranlarıydılar ve her ileri adımda sınıf bölme ve parçalamanın güçten düşürmenin yollarını aradılar. Mitingleri, direnişleri, nihayet grevleri sabote ettiler ve grev kırıcı olduklarını her fırsatta gösterdiler. Ve Bayram

Meral Şurekası hemen fırsatı değerlendirdi. Bir çırpıda istenen ücretten % 50 oranında indirim yaparak sermayeye bağlılığını ve nereye kadar ineceğini gösterdi. IMF'ye verilen 0 zam politikasında direnen burjuvazinin parlamentodaki sözcüsü hükümet tekelci sermayenin kararlılığını gösterdi ve sendikaları buna uymaya çağırıldı. Türk-İş buna hazırды fakat işçileri nasıl ikna edecekti.

İşçiler tepki gösterince Bayram Meral ve şurekası tekrar gidip geldiler. İşçilerin burjuva kurumlardan kopmamaları için ellerinden geleni yaptılar. Tüm burjuva partilerini dolaşarak ağlamaya başladılar. Bu arada hükümet de gitti, geldi. İşçiler hükümet devirdiklerini gördüler. B. Meral ve şurekası bu sefer sistemin eli kanlı işçi düşmanı faşist Demirel'e yalvardı. Durumun ciddiyetini anlattı, ağladı, zırladı, el etek öptüler olmadı. Faşist devlet kararlıydı. 80'den sonra verdiklerini geri alacaktı. Yoksa Kürdistan'daki savaş nasıl finanse edilirdi. Türk-İş olayın ekonomiden çıktığını politik bir öze büründüğünü kavramakta gecikmedi. Sermaye egemenliği önce stratejik olarak saldırdı. Ekonomiyi kilitleyen işkollarındaki grevler ertelenecekti. Türk-İş, buna direneceğiz demesine rağmen sessizce onayladı. Burjuva devlet rahatladı, soluklandı ve yeniden saldırdı.

İşçiler Ankara'yı ablukaya aldı. Devlet tüm güçleriyle emek cephesine saldırdı. Ve sonuçta burjuva sınıfın komutanlarıyla savaşa giren emek cephesinde gedikler açıldı. Daha örgütlü olan faşist devlet sınıf hareketinin saldırısını püskürttü. Komutanlarının burjuva sınıfa ait olduğunu gören, kavrayan işçi sınıfı geri çekildi ve anlaşma burjuva sınıfın istediği gibi oldu. Grevler bitirildi. Bütün bunları anlamak zor değil. Her sınıf mücadeleye kendi sınıf çıkarılarını korumak ve geliştirmek için girer ve mücadele araç ve yöntemleri elbetteki kendisine ait olmalıdır. Burjuva sınıf kendi araç ve mücadele yöntemleriyle bu savaşa girdi ve mücadelenin her aşamasında zora baş vurdu. Zor tek geçerli yöntem olmaya devam ediyor ve faşist devlet işçi sınıfına nasıl mücadele edilmesi gerektiğini gösterdi. Zora dayanan ekonomik, politik, ideolojik ve pratik kavgaya örgütlü disiplinli uzlaşmaz tutum koymak, cesaretle düşmanın üzerine gitmek, soluğunu keserek nefes alamaz hale getirmek. Esas olarak anlaş-

lamayan ve anlamamız gereken Emek Cephesi ne yapmalıydı? Nasıl yapmalıydı? Emek cephesinin yanında kimler vardı ve silahlarını kime doğrultmuşlardı. Nasıl mevzilenmişlerdi? İttifak güçleri kimlerdi? Neyi hedeflemeliydi?

Tüm bu sorulara verilecek yanıt sorunun çözümünü ortaya koyacak. Birincisi; işçi sınıfının ezici bir çoğunluğu Türk-İş'in ve diğer burjuva sendikacılığın işçilerin gerçek iradesini yansıtmadığını ve işçi sınıfının çıkarlarını değil burjuva devletin çıkarlarını koruduğunu bilmesine rağmen hala herşeyi kendine yabancılaştırmış sendika ağalarından beklemeleri ve kendi bağımsız örgütlenmelerini gerçekleştirmemiş olmaları, ikincisi; tüm burjuva partilerinden ve onun parlamentosundan büyük oranda umut kesilmesine rağmen henüz ideolojik olarak burjuva ideolojisinden bağımsızlaşamamak ve işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüyle donanmamış olmak. Bu iki temel neden burjuva sendikacıların işçi sınıfını istediği gibi kontrol etmesine yol açıyor. Bir de bunun yanında sınıf örgütlerinin sınıfın önüne ne kadar iktidar hedefini koyduklarını düşünürsek sorun kendiliğinden ortaya çıkar.

Bir çok sosyalist çevre hala parlamentarizm hayalleriyle işçi sınıfını burjuva parlamentosuna umut bağlamaya yönlendirerek burjuva partileriyle, sendikalarıyla aynı aldatmacaya ortak oluyorlar. Emekçi memur hareketinin durumu ortada. Kendi güçlerine güvenme yerine Çankaya'nın kapılarında yalvarıp duruyorlar. Böylece hem kendilerini hem de yüzbinlerce emekçiye kandırıyorlar. Kısacası sorun sağlam bir örgütlülük, doğru bir önderlik sorunudur.

Kitleler kavgaya çoktan hazır olduklarını gösteriyorlar. İşçiler fabrikalarda işçi komiteleri temelinde iktidar hedefiyle ve her türlü mücadele biçimlerine uygun örgütlenmek zorundadır. Emekçi memurların mücadelesi aynı perspektifle eylem alanlarında birleştirilmek zorundadır. İşçilerin ve emekçilerin mücadele birliği gençliğin devrimci enerjisini kendi yanına çekecektir. Kürdistan'da süren ve genellikle yoksul köylülüğü kendi yanına çekecek birleşik mücadele merkezileştirildiğinde ve cesaretle ileri atıldığında Devrim ve Halk İktidarı ellerimizdedir. Bütün sorun, emekçilerin Devrim ve İktidar hedefiyle merkezi bir şekilde kavgaya önderlik edebilme sorunudur. Kısaca sorun yığınlarda değil bizdedir.

YA DEVRİM, YA ÖLÜM! sloganına uygun davranabilme sorunudur.

Devrimci İşçi Komitelerinden
Bir İşçi

BEKLE BİZİ ANKARA

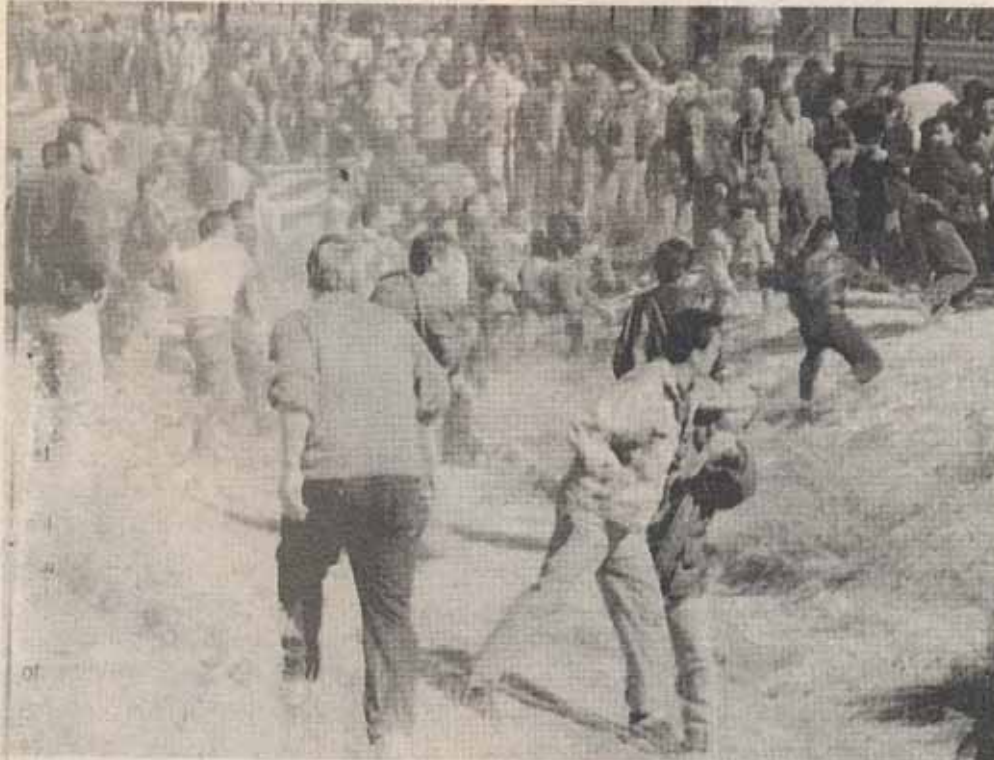
Cumartesi akşamı Türkiye işçi sınıfı ertesi gün Ankara'da yapacakları miting için telaşlı bir biçimde hazırlıklarına başladı. Telaşlı bir biçimde diyorum, çünkü Ankara Valiliği ve Emniyet yetkilileri gelen işçileri Ankara'ya sokmayacaklarını çok önceden açıklamışlardı. Biz de Devrimci Emek olarak gelişen olayları yerinde incelemek ve yoldaki başlıkların tespit edebilmek için yola çıktık. Karayolları 7. Bölgede yol kenarlarında Emniyet görevlilerinin hareketliliği göze çarpıyordu. Karayolları 7. Bölge polislerce sarılmıştı. Buradan geçtikten sonra Tuzla ayrımında gördüğümüz manzara bizi şaşırtmadı. Burada tam 45 otobüsün önü kesilmiş ve yola devam etmesi engelleniyordu. İşçilerin baskısıyla yol açıldı. Yolculuk başladı. Gebze'den otoyol girişinde araçlar yine durduruldu. Araç anahtarlarına el koyan polis, yapıları açıklamalardaki sözlerini yerine getirmeye ve işçileri Ankara'ya sokmamaya kararlı olan polis araç anahtarlarına el koymaya çalıştı. Fakat işçiler öfkeyle araçlardan inerek yolun karşı tarafına geçip yolu trafiğe kapatıp Ankara'ya doğru yürümeye başladılar. Öfkeli kitlenin yürüyüşüne engel olamayan polis yolu açmak zorunda kaldı. Bolu'nun Kaynaşlı beldesine kadar gelen araçlar yine burada asker ve polis barikatıyla karşılaştılar. Civar şehirlerden gelen işçilerle birlikte

barikalara dayanıldı. Askerlerle işçiler arasında boğuşma başladı. Askerler bırakmaya kararlıydı, işçiler ise Ankara'ya gitmeye kararlıydılar. Bu arada işçilerle erler arasında diyaloglarda kurulmuyor değildi. İşçiler kendilerine engel olmaya çalışan erlere "Sizin ananız, babanız kardeşleriniz de işçi emekçi değildi, bu insanların arasında sizin de ananız babanız var, hem burada bizimle çatışmanın bir anlamı yok, biz birbirimizin düşmanı değiliz, ne siz bizim ne de biz sizin düşmanınız olmayız, bizler emekçi insanlarız, asıl düşman patronlardır, bizleri sömürenlerdir, yarın siz de işçi olacaksınız aynı şeyleri siz de yaşayacaksınız" diye onlara gerçek düşmanın kim olduğunu anlatmaya çalışıyorlardı. Bu arada işçilerin bu kararlılıklarını ve askerlerle olan diyaloglarını görüp kuduran, hincından ne yapacağını bilemeyen bir komutan bir oraya bir buraya koşarak denetimi sağlamaya çalışıyordu. Ama nafile... Barikat aşıldı ve yaklaşık 2,5 km. kadar yüründü. Bu yürüyüşün ardından yine burjuvazinin paralı uşakları geri adım atarak yolu açtılar. İşte inanç ve kararlılıkla bir engel daha aşılmıştı... Sabahın erken saatlerinde Bolu dağı da aşılmıştı... İşçinin öfkesini ve kararlılığını gören burjuvazinin ödü kopuyor, bu insanlar hep birlikte üzerimize gelirse ne yaparsınız, nereye gideriz diyorlardı. İşçi-

ler Ankara'ya gidecekti; kararlıydılar... Onlar da emekçilerin sloganlarında bağırarak gibisi "Amerika'ya" giderlerdi herhalde... Ama bu bir avuç insanın bu saltanatı bir anda bırakması da beklenemez. Çünkü sürdürdüğü sefahat onu bu topraklara bağlamıştır. Kolay kolay bırakamaz, en büyük desteği ise parayla kurduğu polis ve ordudan almaktadır.

İşte bir barikat daha... Bu sefer tekrar yola inip yürüyüşe başlanıyor, itiş kakaş binlerce işçi tekar yola iniyor ve yürümeye devam ediyor. Omuzu bol yıldızlı bir amir oradan oraya koşuyor, yolun açılmaması için bir takım oyunlara başvuruyor. Fakat işçiler vazgeçmiyorlar. Bir süre sonra amirin Özel Timler diye hitap ettiği iki otobüs dolusu polis de barikattaki yerlerini alıyorlar. Bunlar tam bir köpek gibi davranıyorlar. Bir köpeğe saldır emrini verdiğinde ipini koparan kuduz köpekler gibi saldırıya geçiyorlar. Bir kaç dakika sonra bir polis helikopter havada bir iki tur atıp kayboluyor. Bu arada polisler işçilerin üzerine saldırıyorlar. Yolun sağındaki boşluğa çekilen işçiler ellerine geçirdikleri taşlarla polisi püskürtmeyi başarıyor. Bunun üzerine otobüslere binilmeye çalışılması ise bir hata oluyor. Polis hemen saldırıyor ve terör estiriyor, kınlan otobüs camları, otobüslerdeki insanlara saldırımlar kafalarında, sırtlarında cop karmalar, sürükleyerek, döverek otobüsten çıkarmalar. Bir kaç işçinin üzerine 30-40 polis birden hücum ediyor. Bu arada bir de panik içinde yeşil montlu ve sakallı bir genç arıyor, biraz da bunu bahane ederek tekrar tekrar insanlara saldırıyor, tartaklanıyor. Bu panikerlerinden de, işçi sınıfının kararlı tavırının onlara ne kadar korku saldığı ortaya çıkıyor. Aslında bu saldırıların nedeni korkularını bastırmak, güçlü olduğuna inanılmasını sağlamak, çünkü az önce kaybettikleri inisiyatif elden kaçırılmaları kendilerine pahalıya patlamıştı. Bu insanlar hazırlıklı bir şekilde cevap verilirse ne olacaktı kim bilir? Bu arada işçiler arasında özellikle de genç olanlar arasında seçtiklerini döverek gözaltına aldılar. Bir süre sonra yol açıldı ve devam edildi. Ankara'ya girildi. Bu Ankara'ya gelen ilk işçi grubuydu. Kızılay Meydanı'na doğru yürüyüşe başlandı.

Sonunda kavga döğüş, coplanarak, dövülerek, gözaltına alınarak da olsa Ankara'ya gelinmişti. Barikatlar aşılmıştı. Ve en önemlisi, polisin, askerin gerçek yüzünü, daha doğrusu bunların kime hizmet ettiklerini görmüşlerdi işçiler. Devletin ne olduğunu görmüşlerdi. Devlet onların yaşamaları için değil, onlara zulüm için vardı, onları sömürmek için vardı. Bir daha yola çıkılacaksa eylem yapılacaksa, polisiyle askeriyle, copuyla, silahıyla karşısına dikilenlere karşı hazırlıksız olmamak gerekiyordu. Engelleri aşabilecek, araçlara, silaha ihtiyacı vardı, bunun için ise iyi bir örgütlülük gerektiğini, kendi komite ve konseylerini kurmaları gerektiğini görmüşlerdi.

İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİNİ ÖRELİM

Tekel işçileri platformunun düzenlediği Grevlerle, Direnişlerle dayanışma ziyareti 28.10.1995 günü yapıldı. Yol-İş Sendikası'na bağlı Küçükyalı'daki Grev Ziyaretiyle başlayacak olan ziyaret Türk-İş'in işçi sınıfını tam bir teslimiyet içinde burjuvaziye peşkeş çekerek bitirmesiyle ziyaret olanağımızda ortadan kalktı. Türk-İş'in sendikal anlayışını bilenler elbette şaşırmadılar. Artık Türk-İş'i eleştirmenin mantığı da kalmadı. Zira Türk-İş budur diyorsak çok fazla bir şey beklemeye de gerek yok. Türk-İş'e rağmen yapılması gerekeni yapmak gerekiyor. Bizler de "Ah şu Türk-İş grevleri bitirmeseydi de biz de ziyaretimizi yapsaydık" demeye hakkımız yok. 20 Eylül'de toplu olarak başlayan grevleri çok daha önce ziyaret edebilirdik. Ne grevler ne de direnişler bizleri beklemiyor. Bizlerin bunlara yetişişi gerekiyor.

Moralsiz başlayan Grev Ziyaretimiz Retrans işçilerinin onca zorluğa, yokluğa, yoksunluğa rağmen hem burjuvaziye hem onun kolluk kuvvetlerinin terörist saldırısına hem de doğanın ağır koşullarına rağmen dimdik coşku içinde ayakta durması ve kararlılığı moralimizi yükseltti. Aslında tüm işçi-emekçi dost çevrelere de öneririz, moraliniz bozursa Retrans'a gidin. İşçilerin durumunu görün, yaşadığı koşullara tanık olun. O insanların direnme ruhu sizlerle moral verecektir. Retrans işçilerine

moral vermeyi düşünüyorduk, moral aldık. Daha önce DEVRİMCİ EMEK sayfalarında Retrans işçileri bütün yönleriyle tanıttığımız için fazla söze gerek yok. Bizler Retrans işçilerini Ankara'ya giderken ortaya koydukları disiplinli, kavgacı tutumlarıyla tanıyoruz. Ziyaretimizde gördük ki, Ankara yaraları hala iyileşmemiş, kimisi kafasındaki dişikleri yeni almış, Faşist devletin kendilerinde bıraktığı derin izler var ve bu izler devrime kadar sürecek kinle bütünleşmiş. Bunu her konuşmalarında hissetmek mümkün. Yarı toprağın altında yarı üstünde bulunan çadıra girdiğimizde yıllar süren bir savaşın kargâhına girmek gibi bir duygu oluşturdu bende. Yağmurla, çamurla, soğuk hava koşullarında zafer türküleri söyleyen Retrans işçileri bende bu duyguları oluşturdu. Bütün olumsuz koşullara rağmen yatılan yerlerin, yemek ve çay pişirilen çadırların temizliği dikkatimi çeken başka bir yönü. Devlet yapmadık operasyon bırakmamış, bir de tuvalet operasyonu yapmış ve bir konteyneri tuvalet olarak kullanırlarken, devlet gelmiş onu da kaldırıp götürmüş. En insanî doğal ihtiyaçlarına bile saldırmış ama onlarda yılmılık yok, direniş var. Dayanışmamızı tamamlayıp ayrılırken hep birlikte haykırıyoruz. "YILGINLIK YOK DİRENİŞ VAR!", "ZAFER DİRENEN EMEKÇİNİN OLACAK!"

Tuttuğumuz otobüsle oradan bölge-

deki İPRAGAZ direnişçilerini ziyarete gidiyoruz. Ziyaretlerimizin temel sloganı "Yaşasın Sınıf Dayanışması"ni hep birlikte haykırıyoruz; bizi duyan İpragaz işçileri çadırlarından çıkıyor sesimize ses katıyor ve sesimiz daha gür çıkıyor. Dostça karşılanıyoruz ve direniş çadırına giriyoruz. İpragaz işçilerinin durumları Retrans işçilerine göre konforlu diyebiliriz. Çadırlarında sobaları var ve içerisi sıcak. Radyo ve televizyonları da kullanıma hazır. Oturuyoruz, sohbet başlıyor. Petrol-İş'de örgütlü olan İpragaz işçileri özelleştirme sonucu taşeronla verilmiş ve ilk etapta 7 işçi atılmış bunun üzerine "ya hep beraber ya hiç birimiz" anlayışından yola çıkan işçiler hep birlikte direnişe geçmişler. Sonunda tamamı işten atılmış ve direnişleri 152 gündür devam ediyor. Sohbetimiz sırasında önerilerde bulunuyoruz, direnen Retrans işçileriyle birlikte bir gece öneren arkadaşlarımız oluyor. Bir başka arkadaşımız Kartal Meydanı'nda açık kitlesel bir eylem öneriyor, "İşçilerin Mücadele Birliğini Örelim" diyor. Tüm çevre işçi yatağı ancak yeterince bilinmiyor ve dayanışmadan yeterli desteği doğal olarak alamıyorlar. Tümteş'le görüşeceklerini belirtiyorlar. Dayanışmamızı sunuyoruz ve dayanışma duygularıyla ayrılıyor. Hep birlikte "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganını atıyoruz. Ve başka eylemlerde buluşmak üzere ayrılıyor.

BİR İŞÇİ

KAYIPLARIMIZ ARTIYOR

— ALİ İHSAN DAĞLI —
— HÜSEYİN POYRAZ —

İ.Ü. TBMYO Haberleşme Bölümü öğrencisi **Hüseyin Poyraz** 19 Ekim 1995 günü saat 16.00'dan beri kayıp. **Ali İhsan Dağlı** ise 14 Nisan 1995'ten beri kayıp. Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan bu kayıplar, sermayenin kendi düzeninin bekaasını sağlamlaştırmak için emekçi halklara karşı giriştiği savaşın bir parçasıdır. Kapitalistler kanlı yüzlerini, faşist işkence tezgahlarında, yargısız infazlarla, gözaltında kayıplarla, Kürdistan'da yaptığı toplu katliamlarla gösteriyor. İç savaşın sürdüğü günümüzde, toplumsal muhalefetin yükseldiği her alanda, faşist TC hükümeti karşı saldırısını artırarak yükselen bu toplumsal muhalefeti bastırmaya, boğmaya çalışıyor. Devrimci, demokrat, yurtsever ve kendine insanın diyen herkesi kayıplar konusunda duyarlı olmaya çağırıyoruz.

13 MART GKB EYLEMLERİ

13 MART GKB Cezaevleri'ndeki direnişleri desteklemek ve baskıları protesto etmek için bir dizi eylem gerçekleştirmiştir.

• 25 Eylül 1995 günü Bağcılar Türkiye Gazetesi'ne ses bombası atılmış ve maddi hasara yol açmıştır.

• 25 Eylül 1995 tarihinde Bağcılar Garanti Bankasına ses bombası konulmuştur.

• 27 Eylül 1995 tarihinde Esenler'deki bir faşistin dükkanına parça tesirliği bomba konularak tahrip edilmiştir.

• 27 Eylül 1995 Cuma akşamı Yeşilyurt semtinde bulunan Koçbank'a parça tesirli bomba konulmuştur. Bombanın cezaevlerindeki devrimci tutuklulara yapılan baskıları protesto etmek amacıyla konulduğu bildirilmiştir.

• 28 Eylül 1995'de faşist TC'nin, 72. Kuruluş Yıldönümünü protesto amacıyla Halkalı Mehmet Akif Lisesi, İnönü Yüzyıl İlköğretim Okulu ve Köprülü Mehmet Paşa İlköğretim Okulu'nda TC'nin bayrağı indirilerek yerine Proletarya Partisi TKEP/LENİNİST'in bayrakları asılmıştır.

EMEKÇİ VE YURTSEVER ÖĞRETMENLER

Tekelci kapitalizm bunalıma düştükçe azıyor, Türkiye'de ve Kürdistan'da, işçi ve emekçiler üzerindeki baskısını her geçen gün daha da artırıyor. Öyleki en doğal hak olan "grev" hakkına bile tahammül edemiyor, bütün militarist güçleriyle kitlelerin üzerine saldırıyor.

Karşı devrim cephesinden şu iyice kavransın ki işçi sınıfı her saldırıdan ve yenilgiden daha da güçlenerek çıkacaktır.

Gün, devrimci mücadeleyi yükseltme, gelişen iş savaş koşullarında işyeri komite ve konseylerinde örgütlenerek faşizmin çemberini kuma günüdür.

Gün, işçi sınıfını saatan sendika ağalarını teşhir etme, devrimci işçilerin sendika yönetimlerinde görev olarak sınıf savaşı bayrağını yükseltme günüdür.

Ankara'da bir grup emekçi ve yurtsever kamu çalışanı gerçek kurtuluşun birlik ve örgütlü mücadele etmekten geçtiğinin bilinciyle grevdeki işçileri ziyaret etmiş, haklı mücadelelerinde yanlarında olduklarını aşağıda yazılı olan ortak bildiriyle göstermiştir.

DİRENİŞÇİ İŞÇİ ARKADAŞLAR!

Uzun yıllardan sonra işçi sınıfının çok geniş ve görkemli eylemleri yeniden başlamış durumda...Bu eylemleri Sincan Yurtsever ve Emekçi öğretmenleri olarak coşkuyla selamlıyoruz.

1970'li yılların ortalarından başlayarak, giderek derinleşen sermayenin ekonomik krizi ülkelerimizde ciddi bir bunalıma neden oldu. Bu bunalım, 12 Eylül 1980'de generaller cuntasını işbaşına getirdi. Faşist cunta işçi ve emekçilerin ekonomik-demokratik örgütlülüklerini dağıttı, sendikalarını kapattı. 1989'lara kadar ciddi bir eylemlilik yaşayamayan işçi sınıfı 1989 bahar eylemleri ile yeniden canlandı.

Sermaye içine düştüğü bunalımdan çıkış için zaten emperyalizme bağımlı olan ekonomiyi tamamen IMF'nin denetimine bıraktı. Ekonomiyi kontrol altına alan IMF, hükümetlerin politikalarını da belirlemeye başladı. IMF'nin krizden çıkış reçetesi olarak hükümetin önüne koyduğu reçetenin acı ilaçları hep emekçi sınıflara düştü.

İşten atmalar, özelleştirmeler, sendikasılaştırma çalışmaları, gerçek ücretlerdeki düşüş bu acı ilaçların sonuç-

larıdır.

TC'nin Kürt halkını yok sayması, yaşam hakkını dahi ortadan kaldırması, Kürt halkının haklı isyanını da beraberinde getirdi. Yıllardan beri sermayenin hükümetlerinin Kürdistan'da sürdürdüğü haksız ve kirli savaşın faturası emekçiler yüklendi. Yaratılan kaynakların büyük bir bölümü bu savaşa aktarıldı.

Eğitim, sağlık ve devletin temel hizmet alanları özelleştirilerek emekçi sınıfların bu haklardan faydalanması engellenmeye çalışıldı, çalışılıyor. Eğitime katkı payı adı altında emekçilerden haraç toplanmaya çalışılıyor.

Bizlerden toplanan paralarla oluşturulan SSK ve buna benzer diğer KİT'ler sermayedarlara peşkeş çekiliyor.

Bunlar ve daha da sayılabilecek bir çok etmen sermayenin içine düştüğü krizin bize yansıyan günlük sonuçlarıdır.

İşçi sınıfı başlattığı grevlerde sadece ücret artışlarını hedeflememeli, anayasasının ve yasaların önümüze çıkardığı engelleri ortadan kaldırıp demokratik hakları kazanmayı ve güvence altına almayı hedeflemelidir. Çünkü, bugüne

kadarki eylemler sonucu sağlanan ücret artışları enflasyon karşısında hızla eriyor.

Ekonomik olarak gerçek kurtuluşumuzun yolu kendi iktidarımızdan geçiyor. Devlet, en küçük ekonomik-demokratik talebimize polis copuyla, jandarma dipçiğiyle cevap veriyor. İşyerlerimizdeki direnişlere saldırıyor, zaman zaman direnişçileri kurşunluyor.

İşçiler ve emekçiler, DYP'siyle CHP'siyle bütün sermaye partilerinden ayrılmalı, kendi sınıf partilerini desteklemeli, güçlendirmeli, sınıf örgütlerini yaratmalı, işyeri komitelerinde örgütlenmelidir.

Sermayenin saldırılarına karşı hızla işyerlerimizi ve kendimizi korumak için savunma birliklerimizi oluşturmalı; sınıfın örgütlü birliğini sağlamalıyız.

YAŞASIN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

KİRLİ VE HAKSIZ SAVAŞA SON!

YAŞASIN EMEKÇİLERİN DEVRİMCİ DEMOKRATİK İKTİDARI!

EMEKÇİ VE YURTSEVER ÖĞRETMENLER

SOSYALİST BASINA SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

Faşist TC devleti kendisine karşı en ufak bir muhalefete bile devlet terörüyle cevap bildiriyor. Tüm emekçi sınıfın karşı karşıya kaldığı bu devlet teröründen sosyalist basın da kendi payına düşeni alıyor. Avrupa'ya vermeye çalıştıkları "demokratikleşme" mesajı sonucu 8. maddede yaptıkları sözde değişiklik faşist anayasasının bu maddesinin özünü değiştirmiyor.

Türkiye ve Kürdistan'da her gün biraz daha katmerlenerek süren toplu katliamlar, gözaltında kaybetmeler, işkenceler ve tüm saldırılar faşist burjuva basın tarafından çarpıtılırken, emekçilerin sesi ve soluğu olan sosyalist basın bu gerçekleri olduğu gibi aktarmak ve tüm toplumu duyarlı kılma yolunda mücadele ederken, TC'nin en yoğun saldırılarına da hedef oluyor.

İki hafta önce Atılım gazetesi çalışanlarının gözaltına alınmasıyla başlayan (aslında yeni olmayan giderek de şiddetlenen) saldırılar dergimiz Devrimci Emek'in sahibi ve yazarları müdürü Sedat Hayta'nın gözaltına alınması ve işkenceye tabi tutulması, iki gün önce de Kurtuluş Gazetesi'nin matbaada basımı sırasında çalışanlarının gözaltına alınması ve dergilerine el konulmasıyla devam ediyor.

Kurtuluş Gazetesi yaptığı basın açıklamasında bu saldırılar karşısında susmayacaklarını, halkların kurtuluş kavgasında üzerlerine düşeni yapmaya devam edeceklerini belirterek arkadaşları bırakılana kadar açlık grevlerini sürdüreceklerini söylediler.

Tüm bu saldırıların bizleri yıldırmayacağını, mücadelemizin halkların kurtuluşuna kadar devam edeceğini bir kez daha haykırıyoruz.

KAMU ÇALIŞANLARI SENDİKALARI NEYİN PEŞİNDE?

Kamu çalışanları içerisindeki devrimci unsurlarla ortaya çıkan sendikalaşma çalışmaları, KÇSKK kurulduktan, meşru zemine oturmaya başladıktan hemen sonra revizyonist-reformist çevreler, kitlelere yanlış ve yanlış propagandalarla devrimcilere bakışı değiştirme çalışmalarına girişmişlerdir. Düzenle barışık, uzlaşmacı çevreler fiili mücadelenin önünü kesmek, devrimcileri tasfiye edebilmek için "yasallık" peşine düşmüşler, kitleleri yasal zemine iknaya çalışmaktadırlar. Bunun en önemli göstergelerinden biri yasa tartışmasının içine girmek, diğeri de önerilen yasa taslağına uygun konfederasyonlaşma eğilimleridir.

Ekonomik kazanımların temel alındığı bir sendikal yapının bürokrasisini hazırlamaya çalışan, kitlelerce hiçbir şekilde tartışılmayan ve tartışılmayan ancak 10-40 delegeye onaylatarak yaşama geçirilmeye çalışılan konfederasyon çatışışımı olduğu gibi kitlelere uzak düşecektir. "Söz-Yetki-Karar Çalışanlara" sloganını bile tabanın dayatmasıyla kul-

lanabillerler karşısında direnmeli, emekçilere karşı tezgahlanan böyle bir yapının oluşmasını engellemek durumundayız.

Bunun yolu sendika yapılarının dışında işyeri komitelerinde ve konseylerinde örgütlenmekten geçmektedir. Emekçi kamu çalışanları seslerini, senaryoların üretildiği temsili kurutaylarda reformist ve revizyonist tavırları mahkum etmek için yükseltmelidirler. Güçlerinin temelini oluşturan, kitlelerle kucaklaşmak, mücadele birliğini sağlamak üzere işyeri komiteleri ve konseylerini örgütlemek durumundayız.

Kitlelerin taleplerinden ve tavırlarından geriye düşen uzlaşmacı-reformist sendika bürokratları, yalnızca yapılanma konusunda değil, eylem kararlarında ve yaşama geçirilmesinde de uzlaşmacı kitleleri engelleyici, gerçek talepleri, doğru hedefleri sapıtıcı davranışlar sergilemektedir. 15-18 Haziran Ankara Eylemleri sırasında kitleyi satanlar, 17 Ekim'de de bu tutumlarını sürdürdüler.

Devrimci durum olan ülke koşullarını, devrime ulaştırmak için hedef saptırarak "Ek Zam Talebi"yle ortalığa fırladılar. Tüm eleştirilere, mahkum edilere rağmen vizite ve bir günlük iş bırakmayla "Ek Zam Talebi" öne çıkarıldı, kitleler uyutularak bir kez daha aldatıldı.

Emekçilerin dişleriyle, tırnaklarıyla kurdukları sendikaların uzlaşmacı, revizyonist ve oportünistlerden temizlenmesi önümüzdeki önemli görevlerdendir. Kamu çalışanlarının işçi sınıfıyla buluşması, mücadele birliği ancak emekçi kamu çalışanlarının yönetime gelmesiyle gerçekleşecektir.

Devrimci durumu devrime dönüştürmek, Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirmek için sendikalarda yönetime, işyerlerinde komite ve konselelere!..

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Ankara'dan Devrimci Emek Okuru
Bir Grup Emekçi Kamu Çalışanı

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜMÜZE "BARBAR" SALDIRI

Dergimizin sahibi ve yazişleri müdürü Sedat HAYTA, 24/10/1995 günü Devrimci Tutsak Aileleri Dayanışma Mücadele Platformu'nun halen cezaevlerinde süren açlık grevleri ve faşist basının duyarsızlığı ile ilgili yaptığı basın açıklaması sonrası sivil polisler tarafından gözaltına alındı ve götürüldüğü karakolda siyasi şube polisleri tarafından falakaya çekilerek "barbar"ca işkence edildi. Olayı bir basın açıklamasıyla protesto eden Sedat HAYTA, olayı şöyle anlattı:

"Basın açıklamasından sonra sivil polislerce gözaltına alındım. İlk önce Sultanahmet'teki Turizm Karakolu'na götürüldüm. Polisler ağzı almamaya çalıştılar. Bu arada daha önce şubeye düşüp düşmediğimi öğren-

mek istiyorlardı. Sordukları sonulara benden hiçbir şekilde yanıt alamayınca, kafamı ve yüzümü yumruklamaya başladılar. Daha sonra karakolun arka tarafındaki işkencehanelerine götürerek saldırılarına devam ettiler. Benim tavır koyuşum ve karşı çıkışlarım işkencecilerin daha da azgınca saldırılarına neden oluyordu. Yatırdıkları falaka sonucu ayak altlarım şişme-

ye başlayınca, işkenceye ara verip zemin kattaki bir hücreye atıldım."

Sivil polisler tarafından gözaltına alındıktan sonra, Sultanahmet'teki Turizm Karakoluna daha sonra da Eminönü Karakolu'na götürülerek kaba dayak ve işkenceye maruz kalan

yazişleri müdürümüz, 24 saat sonra hiçbirşey olmamış gibi serbest bırakılmasının ardından kendisi Adli tabibliğe giderek 3 gün işgörmez raporu almıştır. Falakamın ayak tabanlarında oluşturduğu patlakları raporla belgelemek zorunda kalan Adli Tabiblik, aynı zamanda Sedat Hayta'ya işkence yapıldığını da belgelemiş oldu. Üç gün işgörmez raporuyla Savcılığa başvuran müdürümüz, kendisine iş-

kence eden polisleri tanıyabileceğini söyleyerek siyasi şube polisleri hakkında suç duyurusunda bulundu.

Ne İşkenceler Ne Gözaltılar Bizleri Yıldırılmaz

DEVİRİMCİ EMEK SUSTURULAMAZ!

"Ankara'nın yolları taştan"

Cok eski bir halk türküsünün ilk dizesidir bu başlık, ikinci dizesinde ise "sen çıkardın beni taştan" der.

Elbette ki, bugün artık Ankara'nın yolları taştan falan değil... Ankara'nın yolları biçim değiştirdi, asfalttan oldu... Baştan çıkanlar da biçim değiştirdi, sınıf olmaya ve düzenin ideolojik sınırlarını zorlamaya başladı.

Anlaşılabileceği gibi böylesi bir girişle kamu işçilerinin, kamu emekçilerinin de desteğini alarak son Ankara çıkarmasını değerlendirmek niyetindeyiz...

Ankara Eylemi, bir çok biçimde ele alınıp, yorumlanabilir. Ancak yapılan yorumun somut bir yorum olabilmesi için, ülkelerimizdeki sınıflar ayrımını, yani Emek-Sermaye cephelelerinin içinde bulunduğu durumla birlikte, bu iki cephenin çelişkilerinin hangi boyutlara ulaştığını doğru tahlil etmek gerekir.

12 Eylül faşizminin devamı olan sivil-faşist ANAP iktidarının yetkili ağzı ÖZAL'ın "Türkiye çağ atladi" imajını kullandığına tanık olduk. Elbette ki, gerçek anlamıyla, altyapısı, kültürel gelişimi, teknolojik gelişim, bilimsel toplumsal gelişim anlamında gerçekdışılığı bir yana, bu imajın sınıfsal kategoriler dikkate alındığında, burjuva cepheden oldukça doğru bir söylem olduğu da doğrudur. Sermayenin merkezileşmesi, kendisini siyasi iktidara ezici bir çoğunlukla transfer etmesi, bütün hiyerarşik devlet yapısını tahakkümü altına alması, orta ve küçük sermayenin yutulup, işçi ve emekçiler üzerinde büyük bir ekonomik ve militarist baskı sisteminin tesis edilmesi anlamında çok da doğru bir söylemdir.

11 Peki, bu çağ atlama, burjuva sınıfın bütün sorunlarını, kendi iç çelişkilerini çözmüş müdür? HAYIR...

Aksine, çelişkileri derinleştirmiş, mevcut ekonomik ve siyasi krizi içinden çıkılamayacak duruma getirmiş, iç savaşı boyutlandırmış "Devrim Durumu" koşullarını iyiden iyiye ol-

gunlaştırmıştır. Peki tüm olgusal gelişimden genel halk yığınları ve işçi sınıfı haberdar mıdır? Maalesef değil. Çünkü, büyük bir ustalikle burjuva medya tekelleri, burjuva partiler, işbirlikçi sendikalar ve diğer düzen kurum ve kuruluşları olguları gizliyor, kitlelerin görmesini engelliyor. Sınıfsal bilincin kitlelerce kavranması, yaygınlaşması önüne barikatlar konuyor. Militarist devlet güçlerinin terörü, katliamları, kitleleri sindiriyor. Bütün olumsuzluklara rağmen onyıllardır kesintilerle de olsa yasal yayın organlarıyla kitlelere ve sınıfa ulaşmaya çalışan sosyalistler ise dönemin ihtiyacı olan bilinç sıçramasını yaratamıyor. Eşitsiz gelişim koşulları, sınırlı sayıda bilinçli devrimci işçi yaratıyorsa da onlarda, tenkizatlar, tutuklamalar ve yargısız infazlarla sınıftan uzaklaştırılıyor.

Böylesi bir süreçte, sınıfın güncel ekonomik talepli başkaldırısı siyasal önderlikten yoksun, kendiliğindenci eylemliliklerle ortaya çıkıyor.

İşte Ankara Eylemi de gerici Türk-İş yönetiminin ekonomist politikalarıyla, sisteme endeksli bir eylem olarak gündeme girdi. Ancak işçi sınıfi her hangi bir siyasal taleple eyleme çıkmamış olsa bile, eylem süresince yaşadıklarından çok şey öğrendi. Burjuva sınıfın kendi sınıfsal çıkarları temelinde çağ atladığı bu süreçte, Cumhuriyet tarihinin en kitlesel grevleri ve ilk Ankara Eylemi ile işçi sınıfı kendi örgütlü gücüyle hükümet düşürebileceği bilincine ulaştı.

Bu bilinç tam da onyıllardır işçi sınıfına götürülmeye çalışılan bilincin bir kaç günde bir sıçrama ile elde edilmesiydi. Tarihi koşullar ve ülkenin içinde bulunduğu nesnel durum bu bilinç sıçraması için oldukça uygun bir zemin oluşturmaktadır.

Hükümet yıkabilen bir sendikal örgütlü gücün yerine, iktidar perspektifli bir politik örgütlü güç konduğunda, sınıfın hareket yeteneğinin nelerle ulaşacağını görmek gerekir. Eğer işçi sınıfı gerici, uzlaşmacı sendi-

kal örgütlenmelerin cenderesinden kurtarılsa, kamu emekçilerinin giderek reformistleşen sendikal örgütlenmeleri KÇSKK yerine devrimci bir üst yapıya kavuşturulabilirse, ezilen ve sömürülen sınıfın, sömürüyü ortadan kaldırmak amacıyla harekete geçirilmesi an meselesi olacaktır.

Ankara Eylemi sınıfın kendi gücünün farkına varması anlamında çok önemli bir kazanımla sonuçlanmıştır. Şimdi önemli olan enflasyonun üç rakamlı boyutlara ulaştığı ülkemizde, % 16'lık rakamlarla siyasi iktidara sınıfı peşkeş çeken Türk-İş ve diğer uzlaşmacı örgütlenmeleri teşhir etmektir. Bütünlüklü bir devrim projesini işçi sınıfının önüne koyabilmektir.

Sistemin baskısından yılarak reformizme yönelen ve devrimci yanlarını törpüleyenler yasallık hastalığına tutularak, sınıfı burjuva parlamentoda temsil etme kavgasına savrulurken, sınıf kendini dayatan anti-demokratik koşullar sonucu her gün biraz daha radikalleşiyor, her gün biraz daha sınıf kavgasını sertleştirerek yükseltiyor. İşsizliğin hızla, çığ gibi büyütüldüğü ülkelerimizde, Kürt ulusunun ulusal başkaldırısı ile işçi ve emekçilerin sınıfsal başkaldırısı her gün biraz daha yakınlaşarak sürüyor. Az sayıdaki iş sahibi kitle işlerine daha sıkı yamanırken, kapı önüne konan her işçi dışındaki işsiz kitleyi biraz daha büyütürken, açlar ordusunun birer çelik militanı haline getiriyor.

Ankara girişinde direnişçi işçilerin, diğerlerine oranla daha uzlaşmasız bir tavırla, polisle çatışmasının nedeni, geleceği görmeye başlamasındandır.

Bu gelişmelere rağmen, hala sınıfı üç beş puanlık ücret artışı ile düzenin güdümünde tutmaya çalışan sendikalarla bir yere varılamayacağı gün gibi ortadayken, işyeri komitelerini, semt komitelerini ve milisleri örgütleme ve sınıfı diğer toplumsal katmanlarla kaynaştırarak Demokratik Halk İktidarına yönlendirme çabası içinde olmayanların devrimci ilkeleri gözden geçirilmelidir.

Bugün en âcil görev; işçi komite ve milislerini örgütlemek ve silahlandırmaktır...

YA DEVRİM, YA ÖLÜM!

Emekçi Kamu Çalışanları

ÖĞRENCİ GENÇLİK

KONSEY VE MİLİSLERDE ÖRGÜTLENMELİDİR

Yeni bir eğitim yılına başladık. Biz, öğrenci gençlik mücadelesini eğitim dönemlerine göre düşünmemekle birlikte, özel olarak öğrenci gençliğin, belli bazı nedenlerden dolayı, mücadelesini eğitim sürecine koşullaması, bir anlamda buna uygun geliyor. Fakat, buna rağmen, biz, önümüzdeki sürecin, bir çok bakımdan farklılıklar içereceğini ve yeni durumları, belirgin olarak açığa çıkaracağını düşünüyoruz. Öğrenci gençlik mücadelesinin geçmiş deneyimleri ve artık bunların da içinde iyiden iyiye eridiği devrimci koşulların, uzun süredir özsel olarak değişimleri getirdiği gibi, çok hızlı bir şekilde biçimsel farklılaşmalara da yol açacağını, şimdiden çok rahatlıkla söyleyebiliriz. Sözü, bu bağlamda daha fazla uzatmadan, DÖB'ün, daha önce, Devrimci Emek ve Genç Yoldaş'ın çeşitli sayılarında yeni olarak nitelediğimiz sürece ilişkin düşüncelerini ve politikalarını, bir süreden beri gelişen pratik karşısında bir kez daha ele alıp, gerekli olduğu kadar bunları ayrıntılandırmak istiyoruz. Tabii, böylece, karşıt anlamda, bazı örgüt çevre ve anlayışların, bu çerçevede görüş ve politikalarının yanlışlığını anlatmaya çalışacağız. Zira bize göre, öğrenci gençlik, her zamankinden daha fazla uyanık ve daha fazla kesin politik perspektiflerde mücadelesini yürütmek durumundayken, bu uyanıklığını ve politik enerjisini, en çok bu yanlış çevre ve anlayışlara karşı kullanmak zorunda kalacaktır.

Kesin olarak söylemeliyiz ki, gelişmelerin kaynak bulduğu derin devrimci bunalım, etkisini ve rolünü, öğrenci gençlik mücadelesi alanında da gösteriyor. Giderek yeniden yapılandırılan burjuva eğitim sistemi, bunalım durumuna uygun sömürüyü derinleştirip ve yaymaya çalışırken faşist-kapitalist devlet, bu işi mutlak olarak da başarmak istiyor. Gelişmeler, görünüş olarak ekonomik ve akademik biçimlerde açığa çıkmakla birlikte, bütün olan bitenler, genel toplumsal-siyasal zemine yansı-

dıkça, doğrudan devrimci patlamalara ve tarihsel hareketlenmelere yol açıyor. Gerek liseli gerekse de üniversiteli gençlik, geçmiş deneyimlerini, işte bu koşullardan ve bu özelliklerden dolayı aşmakla ve dolayısıyla değişimle karşı karşıya kalıyor. Toplumun genel yaygın hareketliliği ve tarihsel sıçramanın kesin zorunluluğundan dolayı, işte özellikle bu güçlü, ama bir alt-üst oluş için fazlasıyla güçlü ve gerekli nesnel koşullardan dolayı bu böyledir. Bunlar, dönemin devrimci koşullarına uygun görev ve politikaların neler olacağını yeterli açıklıkta ortaya koyuyor, ama biz, yine de bazı belli başlı pratik-güncel gelişmelerle de, sorunu ele almayı tercih edeceğiz. Böylelikle, somut önerilerimize geçeceğiz.

Artık iyice geçmişte kalan öğrenci dernekleri, o zamanın belli başlı ve esas mücadele örgütülüğüydü. Bilindiği gibi, şimdi bir çok yerde öğrenci dernekleri bulunmuyor. Biz bu sonucun, sadece yanlış yaklaşımlar neden gösterilerek açıklanamayacağını düşünüyoruz. Bir anlamda, sürecin, bu mücadele aracını "eskittiğini" ileri sürüyoruz. Hiç değilse, olmayan ya da da-ğı-tı-lan dernekler üzerinde yoğunlaşıp onları temel almanın yanlış olduğuna kesinlikle inanıyoruz. Bu konuda düşüncelerimizi ilerki paragraflarda farklı biçimde açacağımız için, bir değindirmeye burada keselim. Özellikle Partizan Gençlik (Sayı: 9) ve Yeni Demokrat Gençlik (Sayı: 35), bu konuda açık çağrıda bulunuyorlar. Bu tür yanlışların altında, aslında eskiye takılıp kalmak, gelişenin diyalektik değişiminde açığa çıkartıklarını unutmak veya göz ardı etmek gibi bir sakatlık olduğu gibi, bir yandan da bu yeteneğe sahip olunmadığı, böylelikle daha bir açığa çıkıyor.

Sürecin devrimci karakteri, her biçimdeki toplumsal formasyona derinliğine sinmesi, onları, böylece bu değişime göre sürüklemesi mutlaka görülmelidir. Bu olmadığı sürece, ya politikasız kalınacaktır ya da politika adına geri

ve reformist vaazlarda bulunulacaktır. Nitekim, örgütlü öğrenci gençliğe, genel olarak, bu halin egemen olduğu, hiç şüphe götürmüyor. Açıkçası, böyle bir durumda, kitlelere yapılacak ajitasyon ve propagandanın devrimci-politik yönü olmayacak, sınıfsal saflaşmayı sağlıklı bir şekilde sağlamayacak, dolayısıyla, giderek daha azgınlaşan ve sistematikleşen saldırılar karşısında başarı beklemek bir hayal olacaktır. Bırakılan en küçük boşluk, yapılan her hata..., karşılanması güç yitimlere ve yenilgilere yol açabilir. Çünkü, toplumsal ve tarihsel her hareketteki değişim, istisnasız bir çok şeyi sarsar; ileriye ya da geriye savurur. Kısacası, yanlış ve reformist yaklaşım ve politikalar, öğrenci gençliğin, devrimci dönemdeki görevlerinin üzerini örtmeye çalıştığı için, kendisi geriye giderken, yanında götürecektir "kurban" istiyor.

Bugünün temel sorunu, liseli ve yükseköğrenim gençliğinin mücadele araçları, örgütlenmeleri ve bunları pratik olarak hangi biçimlerde kullanacağıdır. Öğrenci gençlik, tam da bu noktalarda tam bir kafa açıklığına sokulmalı, hiçbir şekilde güçsüzlük ve yeteneksiz örgütlenmelerde bulundurulmamalıdır. Hem liseli hem de üniversiteli gençliğin, tüm deneyimlerine rağmen, hala belli bir örgütlenme içinde olmadığı ve bundan kötüsü, doğru ve sağlıklı politikalarla bu sorunlarını çözmeye yönlendirilmediği için, yapılacak çok şey var. Ama tüm bunlara karşın, başa gidemeyiz; sorunu yanlış yerlerde aramış oluruz. Devrimci koşulların ve artık açık bir iç-savaşın ortasındayken, bu iç savaş, kesin ve açık bir devrim ve iktidar sorunu açısından öğrenci gençlik mücadelesiyle ilişkisini kuramazsak, ya tam bir saflık sergilemiş olacağız, ya da arsızca bir oportünizme kurban olacağız. Devrimci iç savaşa uygun örgütlenme ve mücadele biçimlerini, derhal somut ve pratik olarak ele almalıyız. Tüm eksik ve yetersizliklerimize rağmen, bu amaçlarımıza gidecek,

bu isteklerimizi karşılayacak en kısa yolu bu zorunluluklar çerçevesinde seçmek zorundayız. Şimdi bu kısa ama zor yolu bulmalıyız. Bunun için hareket edeceğimiz öncüller, geride kalan işlevsiz şeyler ya da bunların artık sadece kafalarda kalmış görünüşte "çekici" etkileri olmamalıdır.

Bu aşamada bir değindirmede daha bulunarak, savunduklarımızı ve ileri sürdüklerimizi; sonuca taşımak istiyoruz. Başta belirttiğimiz gibi, öğrenci gençliğin örgütlenmesini akademik-demokratik sınırdan tutmasını yanlış buluyoruz. Kimi çevrelerin yaklaşımları ise, bu yanlışlıkta ısrarcılık ve apaçık koşulların devrimci düzleminde reformizme denk düşen bir gericilik taşıyor. Kastettiğimiz gruplar, kitle çalışmasını ve kitle örgütlenmesini, akademik-ekonomik çerçevede tutup, dikkatleri devrimci koşullarda, aslında hiç bir ilerleme sağlamayacak çalışma tarzına çekiyorlar. Dikkat edilirse, siyasal anlamı olduğu görüntüsüyle, aslında, sadece yığınların siyasallaştıkları düzey kadar bir siyasallık taşıyan, ama, boydan boya da derin bir iktidarsızlık içeren sloganları, tüm aksi yöndeki söylemlere rağmen, okul sınırları ile çevrili ve akademik-ekonomik zincirlerle bağlıdır. Önerdikleri ve savundukları örgütlenme modelleri bir yana, ajitasyon biçimleri, üslupları ve tabii ki siyasal içerikleriyle, öğrenci gençliğin mücadelesine bir nitelik kazandırmaktan çok uzaktır. Liberal bir ağız, keskin söylemlerin ardına gizlenmiş, belirsiz-genel ve nesnelliği reddeden kendiliğindenci sloganlar... Örneğin Özgür Gençlik, içeriksiz ajitasyonlarla dolu yazı ve başyazılarında "Okulları Fetih" (Sayı: 11) harekâtı başlatmış durumda. Ajitasyon ve propaganda çalışmalarında, kitlelerin zaten süreklileşen kendiliğinden eylemliliklerinde tekrarlamaktan bıktığı laf kalabalıklarıyla şişirilmiş, bunlar bir yana, siyasal teşhirle yetinen, dolayısıyla Bolşevik ajitasyon-propaganda anlayışından da uzak bir tarz egemen. Yeni yayın hayatına başlayan Öğrenci Birliği Bülteni ise, devrimci koşulları gözetken, herhangi bir devrimci çalışma biçimi önermekten ısrarla geri durarak, sadece varolanı göklere çıkarmaktan ibaret

ret sayfalarla, talihsiz(!) bir çıkış yaptı. Zaten kitlelerin içinde ve farkında olduklarıyla yetinmek, onları olduğu gibi göklere çıkarmak, kesinlikle devrimcilik olamaz. Vurgu yapılan, sayfalarca, resimli bir şekilde üzerinde durulan faşist saldırılar, polis işgalleri, özel güvenlik politikaları, devletin ekonomik saldırıları vs. devrimci koşullar içinde değilmiş gibi, onlar tamamen göz ardı edilerek, böylece her şey belirsizlik içinde boğdurularak ve akademik sınırlara hapsedilmiş ajitasyon ve örgütlenme çalışmasıyla, kitle hareketine devrimci bilinç ve yön verilemez. Böyle yapılarak, toplumsal ve siyasal olgular, gelişme ve dinamiklerin, küçük burjuva reformizminin dar ufukluluğunda, devrimci yönleri siliniyor, belirsiz bir genellik içinde critiliyor. Yapılan soyut "militanlık", "radikallik" vb. çağrılar, bu biçimde olunca, hiç de inandırıcı ve ciddi olamıyor. Zaten reformizm, genel şeylerin arkasında kalmaktan, onlara sığınmaktan her zaman hoşlanır.

Sözünü ettiğimiz çevreler ve daha başkaları, devrimci dönemin belirleyici özelliklerini, bilhassa bunların pratik anlam ve önemini kavramaktan çok uzak durumdadırlar. Yukarıda dediğimiz gibi genelliğin arkasına gizlenip, sloganları, hadi diyelim politik-taktikleri(!), sorunlarla son sözlerle dolu. Haklarını yememek lazım ki, yine bu genellik arkasında kalarak, en fazla, belli belirsiz ve açık olmayan mücadele çağrılarını dile getiriyorlar. Bir türlü, sınıflar mücadelesinin gerçekleştiği, pratik düzleme inemiyorlar. İç savaş koşullarının gerektirdiği örgütlenme ve mücadele biçimleri sorunlarına en küçük bir değinme yok. Sağcı karakterlerine uygun olarak, her şeyi, kendiliğindenliğe bırakmışlar. Açıkça, kendine öncü diyenler, kitle hareketinin ardından reformist pankartlarını yetiştirme ve yarıştırma telaşındalar.

Şimdi, daha önce dergimiz sayfalarında işlenen, devrimci dönem ve iç savaş koşulları açısından önerdiğimiz mücadele ve örgütlenme biçimlerine ve onların pratik önemi ve çalışmalarına gelmek istiyoruz.

Öncelikle, iç savaşın pratik yansımalarının okul duvarları içine daha faz-

la sarkacağından kuşku duymayalım. Daha birkaç dönemdir, tüm dağınıklığına rağmen öğrenci gençlik, en fazla sivil-faşist saldırılara karşı koydu, hatta bu mücadelelerde kayıp ve can bedellerinde bulundu. Ayrıca, son yıllardaki idare işbirliğiyle özel örgütlenmeler yaparak, devletin terör kuvvetleriyle okullar tümünden işgal edildi. Zira, artık öğrenci gençliğin direnişlerinin, eskisi gibi kalmayacağını onlar da biliyordu. Ama başka yolu olmadığını da... Ayrıca, kampüs dışında içten içe gelişen ve derin bir saflaşmaya ulaşan durum, aynı şekilde okulun içinde de oldu, kaçınılmaz olarak. Dolayısıyla, eskisi gibi, genel olarak akademik örgütlenme ve çalışma, yetersiz ve yanlış kalacaktır. Akademik demokratik örgütlenme biçimleri, kendi başlarına ve asıl önemlisi esas olarak artık, temel olarak şiddet dayalı biçimlerde yaşanacak mücadeleyi kaldıramaz. Zira devrimci dönemlerin, temel devrimci politik stratejisi olan iktidarı ele geçirme sorununa pratik-taktiklerimizi uyarlamak zorundayız ve kampüs dışındaki mücadelenin esas olarak bu çizgide giderek yükselceğini öngörüyorsak, öğrenci gençlik mücadelesine de aynı pratik-politika tarzında yaklaşmak, bizim için zorunluluk demektir.

Dolayısıyla, tüm bu zorlu mücadele görevlerini yüklenenecek ve iktidar savaşını devrimci iç savaşla yükseltecek olan örgütlenme modelleri, hiç beklenmeksizin kitlelere taşınmalıdır. Liselerde, üniversitelerde Devrimci Öğrenci Konseyleri, Komiteleri vb. oluşturmalıyız. Kendi eylemliliği içinde, örgütlenme isteği ve mücadele içgüdüleri artan kitleler, onlarda kesin devrimci dönüşümlere yol verecek bu örgütlenmelerde örgütlenmelidir. Bu örgütlenmeler, semt ve bölge düzeyinde merkezileştirilip, işçi ve halk komite-konseyleriyle, çeşitli şekillerde birlikte örgütlenmelere gidilmelidir. Bu, hem öğrenci gençliğin liselerden, üniversiteye, hem de tüm olarak onun işçi ve emekçilerle mücadele birliğinde önemli bir adım olacaktır. Okullarımızda, merkezi olmasına çabalayacağımız bu komiteler, yer yer açık ama yasal olmayan, ama çoğunlukla da gizli olmalı, geniş insan

sayısı ile komiteleşmelere gidilmelidir.

Unutmamak gerekir ki, kitlelerin örgütlenme düzeyi, aynı zamanda, bir başka biçimde onların bilinç durumudur. Bu ikisi olmazsa olmaz devrimci ve devrim için gerekli unsur, birbirine diyalektik bir bağla bağlıdır. Koşullar, bu örgütlenme biçimleri için elverişli olduğuna göre, kitlelerin bilinç durumunu da yükseltecek bu örgüt biçimlerinin propagandası durmaksızın yapılmalıdır. Onlarda kesin kapışmanın, iktidar amacının devrimci bilincini geliştirecek bu örgütlenme biçimi, aynı zamanda kendisiyle birlikte bir diğer çalışmayı daha koşulluyor.

Bu dönemde, örgütlenme anlayışımız, devrimci koşullara ve kanlı iç sa-

vaşa göre şekillenmesi gerektiğine göre, bu dönemin esas olan şiddet ve buna uygun devrimci örgütlenme biçimleri de, bu komite-konsej çalışmasıyla birlikte ele alınmalıdır. Komite-Konsej örgütlenmelerimiz, basit birer kitle örgütlenmesi değil de, devrimi ve iktidarı kazanmak için ve faşist tekeli kapitalist devleti yıkmak amaçlı olduğuna göre, bu yönetici konseyler, kendileriyle bağlı ve kendileriyle birlikte, şiddet ve zor araçlarıyla donanmış silahlı Devrimci Öğrenci Milisleri örgütlemelidir. Bu örgütlenme biçimleri ve mücadele tarzı, kitle hareketine nitelik kazandırmada ve mücadelenin iç savaşa uygun bir iktidar kapışmasından dolayı, başta belirttiğimiz en kısa yol ve yön-

temdir.

Konsej-Komite ve Milislere ilişkin pratik ve teknik sorunlar, burada dile getirilmeyecek kadar ayrıntılı ve de gereksizdir. Bu konuda "özgünlükler", "yerellikler" vb. çıkabilir. Ama, önemli olan, bunların siyasal anlamını, proletaryanın iktidar kavgasında pratik önemini gözden kaçırmadan, kitle hareketini akademizm-ekonomizmle yozlaştırmaya engel olacağını bilmektir. Dolayısıyla, bu örgütlenmeler, eğitimden, ajitasyona, istihbarattan, merkezi hareket etmeye ve daha bir çok ilgili konuya kadar çok rahatlıkla "kullanışlı" kılınabilir. Burada, devrimci inisiyatif ve yaratıcılık fazlasıyla yeterli olacaktır.

FERMAN DEVLETİNSE ÜNİVERSİTELER BİZİMDİR!

Ülkenin her yanında işçi, memur, emekçi halklarımızın başlatmış olduğu grevler, sokak eylemleri, dalga dalga burjuvazinin kalbine, Ankara'ya doğru akıyor. Burjuvazinin başkenti bir hafta içinde, üç kez toplumun farklı dinamiklerince adeta işgal edildi. Önce, ülkenin dört bir yanından yüzbinlerce emekçi, faşist TC'nin polisini, askerini, işbirlikçi sarı sendikalarını aşarak, çatışa çatışa Ankara Kızılay Meydanı'nı işgal etti. İşçi sınıfı böylelikle, artık bu sömürü düzenine boyun eğmeyeceğini gösterdi. Sonrasında ise, üç gün sonra, beş yıldır süren grevli, toplu sözleşmeli hak alma mücadelelerini, iş bırakma, sokak eylemleriyle taçlandıran kamu emekçileri, memurlar, onbinler olup aktılar faşist TC'nin başkenti Ankara'ya, Kızılay Meydanı'na. İşçi sınıfının yanında biz de varız, daha fazla köleliğe hayır diyorduk kamu emekçileri.

Ve kapitalizmin vurgun düzeninden payını alan, toplumun bir başka dinamiği, bağrından Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri çıkarıp Türkiye halklarına sunan, öğrenci gençlik iki gün sonra, yıllar süren suskunluğunu

bozarak Kızılay Meydanı'na çıktı. Bir gün öncesinde İstanbul ve Ankara'da yaşanan yoğun gözaltılara rağmen, ikibin öğrenci doldurmuştu Kızılay Meydanı'nı.

Her yıl, harç, katkı payı vb. şekilde kendilerinden alınan paraların, Kürdistan'da faşist TC'nin kolluk kuvvetlerine, Koç'ların, Sabancı'ların ceplerine gittiğini gören, bunların karşısında okullarda özgür-bilimsel eğitim yerine, gerici-faşist eğitim sistemini, faşist disiplin yönetmeliklerini gören öğrenci gençlik devlete olan tepkilerini Kızılay Meydanı'nda "Paralı Eğitime Hayır!", "Askere Gitme, Kardeş Kanı Dökme!", "Gerici-Faşist Eğitime Son!", "Ferman Devletiense, Üniversiteler Bizimdir!" diyerek gösterdiler. Öğrenci gençliğin Kızılay eylemi içinde bazı eksiklikler, olumsuzluklar taşısa da, yıllar sonra öğrenci gençliğin suskunluğunu alanlara çıkararak bozması anlamında, bundan sonraki süreç için umut vericiydi.

Bizler öğrenci gençlik olarak önmüzdeki süreçte, daha militan eylemliliklerle, burjuvazinin süregelen kirizini, kendi alanımızdan derinleştirmeli

ve emekçi halkların mücadelesine güç vermeliyiz.

Eylem öncesi yaşanan olumsuzluklardan en önemlisi, bizim, kitlenin güvenliğine yönelik, sopalı-molotoflu koruma önerimize, eylem komitesinin "Polis saldırısı olduğunda, kitle, oturma eylemine geçirecek" şeklindeki yanıtıydı. Bu yanıt aslında Eylem Komitesi'nde yer alan anlayışların eylemi geriye çekmeye yönelik politikalarının bir sonucuydu.

Öğrenci gençlik, derinleşen devrimci durum koşullarında, iç savaş koşullarına uygun olarak, milis örgütlenmelerini kurmalı ve 12 Eylül cuntasının getirdiği pasifliği kırarak, militan bir niteliğe büründürmelidir. Böylelikle, emekçilerin mücadeleyle açtığı yoldan, öğrenciler de militan eylemlilikleriyle ilerleyerek Demokratik Halk İktidarı savaşımını emekçi halklarımızın zafiriyle taçlandıracaktır.

**YAŞASIN ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
FERMAN DEVLETİNSE
ÜNİVERSİTELER BİZİMDİR!**

ANKARA DÖB

İKİNCİ DÖNEM KURS KAYITLARIMIZ DEVAM EDİYOR

Üç yıldır kültür sanat cephesinden sistemin yoz kültürüne karşı mücadele ediyoruz. Yaşamın her alanından amansız bir bombardıman altında, toplumsal gerçekçi sanat anlayışımızla, militan olgumuzla, sadece eleştiren değil, aynı zamanda değiştiren sanat balığımızla alternatif olduğumuzu gösteriyoruz. Üretimlerimizin coşkusuna her geçen gün daha sıcak yaşıyoruz. Bu üç yıllık süreçte, tiyatro, şiir ve müzik gruplarımızı oluşturduk. Hem teorik, hem pratik olarak uzun soluklu çalışmalar yaptık. İşçi direnişlerinde, eylemlerde, şenliklerde, tiyatromuz, şiirimiz, müziğimiz ve coşkuyla aktif olarak yer aldık. Gündemi yakalayan, gündeme müdahale eden, paneller, söyleşiler, seminerler, dinletiler düzenledik. Üretimimizi yeni dostlarımızla da paylaştık. Gitar, fotoğraf, tiyatro kurslarımızla, üretimden doğan paylaşımı halka halka çoğalttık.

İnsandan aldığımız güçle, **Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla** diyen GENÇ EKİN, tüm aydın, sanatçı ve emekçi insanları çalışmalarına bekliyor.

Gelin, özgür insanı ve yeni dünyayı birlikte yaratalım!

Yeni dönem çalışmalarımız için kayıtlı süremiz **12 Kasım 1995 Pazar** gününe kadar devam edecektir.

**GİTAR
BAĞLAMA
HALK DANSLARI
NOTA SOLFEJ DERSLERİ
ŞAN
FOTOĞRAFÇILIK
ESTETİK SEMİNERLERİ
(Cengiz Gündoğdu'nun Katılımıyla)
ÇOCUK KULÜBÜ
Çocuk Tiyatrosu
Çocuk Korosu**

**GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ
ETKİNLİKLERİ / KASIM 1995**

01/11/1995 ÇARŞAMBA / SAAT: 19.00
Film Gösterimi:

GANDHİ (I)

Richard Attenborough'un 8 Oscarlı başyapıtı, 20. yüzyılın en büyük şahsiyetlerinden biri olan Mahatma Gandhi'nin öyküsünü anlatıyor.

05/11/1995 PAZAR / SAAT: 14.00
"EKİM DEVRİMİ"

**Dia Gösterimi
Şiir Dinletisi**

GENÇ EKİN ŞİİR GRUBU

08/1/1995 ÇARŞAMBA / SAAT: 19.00
Film Gösterimi

GANDHİ (II)

12/11/1995 PAZAR / SAAT: 14.00

Tiyatro

**"YAŞAR NE YAŞAR NE YAŞAMAZ"
PİR SULTAN ABDAL DERNEĞİ
ESENLER ŞUBESİ GENÇLİK TİYATROSU**

15/11/1995 ÇARŞAMBA / SAAT: 19.00

Film Gösterimi

KALEMLERİN GECESİ

19/11/1995 PAZAR / SAAT: 14.00

Müzik Dinletisi

KUTUP YILDIZI

22/11/1995 ÇARŞAMBA / SAAT: 19.00

Film Gösterimi

26/11/1995 PAZAR / SAAT: 14.00

Panel

"EĞİTİMCİ GÖZÜYLE 24 KASIM"

Katılımcılar:

**Eğitim-Sen'li Öğretmenler
Bir Öğrenci**

29/11/1995 ÇARŞAMBA / SAAT: 19.00

Film Gösterimi

- ARALIK / 1995 -

03/12/1995 PAZAR / SAAT: 14.00

**"DEVRİMCİ
SANATIN
NERESİNDEYİZ?"**

*'94 Temmuz'unda
Genç Ekin Sanat Merkezi
bünyesinde kurulduk.
Amacımız, mücadeleye müziğimizle
birşeyler katmaktır.*

*O günden bu güne, direnişlerde,
kitle gösterilerinde, etkinliklerde,
konserlerde amacımızı
gerçekleştirmeye çalıştık.
Peki bu yeterli miydi?
Hayır.*

*Henüz yaptığımız hiçbir şeyin
yeterli olmadığını, bu yeterliliğe
ancak emekçilerle,
gençlerle bütünleşerek
ve çok çalışarak
ulaşacağımızı düşünüyoruz.*

*Ve sizleri
bu bütünleşmenin ilk adımı olarak
Pazar günü Genç Ekin
Sanat Merkezi'nde
bizlerle tanışmaya ve dayanışmaya
çağırıyoruz.*

*Sazımız, Sözümüz, Türkülerimizle...
Umudumuz Kavgada,
Kavgamız Sanatımızla!..*

Müzik Dinletisi

GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU

Söyleşi

Konuk Grup

KOMA AMED

KİTAP... KİTAP... KİTAP... KİTAP...

Lewis Henri Morgan Eski Toplum 1877'de yayımladı. Bu Amerikalı toplum bilimcinin yerli IRAQUOİ'ler üzerindeki incelemeleri Engels'in "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni"ne temel alınmıştır.

Engels, Morgan için, "Darwin'in yapıtı biyoloji için ne denli önemli ise, Eski Toplum'da, toplum bilim için; toplumların oluşumu ve kökenlerini anlamak için o denli önemlidir."

Morgan, kırk yıl önce Marx'ın keşfetmiş olduğu materyalist tarih görüşünü kendi alanında yeniden keşfetmiş ve bu durum onu belli başlı noktalar üzerinde Marx'la aynı sonuçlara varmaya götürmüştür. Materyalist anlayışa göre, tarihte egemen etken sonunda, maddi yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir.

Önyargısız ve namuslu bir burjuva bilim adamının araştırması onu sonuçta Marx'ın ortaya koyduğu bilimsel gerçekliğe ulaşması, üstelik de ayrı ayrı yer ve zamanda aynı sonuçlara birbirinden habersiz ulaşılması, marksız bilimselliğini tartışmasız, bir defa daha ortaya çıkarır. Veriler Morgan'a toplumsal gelişmenin iktisadi, biyolojik, idari gelişmeler gibi bir evrim geçirdiği sonucunu vermiştir. Yıllarca süren araştırmalar sonucu Morgan; "İnsanoğlu birbirinden ayrı yerlerde, belki aynı zamanlarda aynı yollardan geçmiş, aynı benzer süreçleri yaşayarak, gelişmenin benzer aşamalarına varmıştır. Kesintisiz bir gelişme sürecidir bu. Değişme sürecidir. Toplumlar geçmişte olduğu gibi gelecekte de değişecektir" demıştır.

Morgan'ın iki ciltlik Eski Toplum'u (Papel Yayınları) şu sözlerle bitiyor:

"İnsan aklı şimdi kendi yaratığı, mülkiyet kurumu karşısında, kendi şaşkınlığı ile tek başına kalmıştır. Ne var ki, bir gün gelecek insan aklı mülkiyet üzerine yeniden kendi efendiliğini kuracak, devletle devletin korumakla yükümlü olduğu mülkiyet arasındaki bağıntı ve ilişkiyi kavrayıp betimleyerek, bu sis perdesini aralayacaktır. Bireysel ve toplumsal çıkarlar arasında uyumlu bir ilişki kurmak gereklidir. İnsanlığın gelişme çizgisini sürdürebilmesi insanlığın gelişmemenin bir yasası ise, bu gün varılan mülkiyet tutkunluğunun bir kör yazgı gibi, insanlığın varabileceği son nokta olmaması gerekiyor. Uygarlığın başlangıcından bu yana geçen zaman insanlığın uzun geçmişinde, olsa olsa belirli bir zaman dilimidir. Mülkiyet tutkunluğuna saplanmış bir gelişme çizgisi, kendi yıkımını kendi içinde sürükleyeceği için yıkımdan başka bir şey getirmeyeceği açıktır. Bu gün varılacak gelişkin toplumsal düzey, özel mülkiyetin olmadığı eski toplumdaki özgürlük, eşitlik ve kardeşlik günlerinin daha gelişkin bir biçimde yeniden hayata kazandırılması olacaktır."

ÖZLEM K.

Ankara DGM'de yaklaşık iki yıl süren ve geçtiğimiz günlerde sonuçlanan TKEP/Leninist davasında müebbet hapis cezasına çarptırılan Baki YAŞ'ın savunmasının ilk bölümünü yayınlıyoruz.

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Sayın Mahkeme Üyeleri, Bay Başkan,

Tarafınızca devletin ve toplumun güvenliğini bozucu nitelikte görülen faaliyetleri sorgulayan bu tür davalarda, yargılanan kişinin mahkemeye karşı güvensizliğini belirtmesi; mahkemelerin tek yanlılığını, adaletsizliğini dile getirmesi bir gelenek olmuştur. Kurulduğundan bu yana DGM'ler bu tür beyanlara hiç yabancı değiller. Yargılandıkları bu salonlarda düşüncelerini savunan onurlu devrimcilerin mahkemeye güvensizliklerini belirtmelerinde şaşılacak bir taraf yok. Ama kendi adıma, artık bu tür tartışmaları pek yararlı görmüyorum ve böyle bir beyana gerek görmüyorum. Bu düşünceme temel olan en önemli neden, onu oluşturan kişiler düzeyinde DGM'leri değerlendirmememdir. Kuşkusuz, mahkemelerin kurulu toplumu korumaya yönelik refleksi ifade eden yasalara ve her siyasal değişim arkasından gelen yasal uygulamaların farklılıklarına en duyarlı kurum olduğunu kabul etmekteyim. Hemen herkesin kolayca gözlemleyebileceği bir olgudur: Toplum içi savaşımın sertleştiği oranda mahkemelerin kararları ve yasaları uygulamadaki katıllıkları da artar. Oysa ki, savaşımın bir uzlaşmaya ve yumuşamaya evrildiği koşullar en ağır cezaların bile uygulamasında büyük esneklikleri beraberinde getirir. Sonuç olarak, mahkemenizde ortaya konan sorun kurulu toplum düzenini korumaktan ibaretse, ki böyle olduğunu birazdan açıklıkla göstereceğim, ben, toplumu yargılamayı, mahkemeyi yargılamaya tercih ederim. Savunmamın başından sonuna kadar izleyeceğim temel çizgi bu olacaktır.

Mahkemenizin nasıl bir kurum olduğunu, nasıl bir toplumu korumaya çalışıldığını, kurulu düzeni koruma refleksielerinin bu dava ve iddianame açısından sonuçlarını irdelemek tüm söyleyeceklerimin özünü oluşturuyor. İşte bu düşüncelerle sonda söyleyeceklerimi en başta belirtmeyi yararlı görüyorum: Burada, bu salonda yargılanan ne kişi olarak BAKİ YAŞ'tır, ne de yargılayan kendi tekilliğinde Ankara 1 No'lu DGM'dir. Burada ben değil, partim TKEP/LENİNİST ve onun temel düşüncesi Marksizm-Leninizm sanık sandalyesinde. Öte yandan anayasal düzen denilen kan içici tekelci kapitalist düzenin faşist egemenliği de yargılayan tarafındadır. Bir yanda yeni bir topluma gebe eski bir top-

lum, öte yanda ise çürüyen eskinin yerine geçecek olan mükemmel bir gelecek. Bu salonda bu ikisinin savaşı var.

Benim bu düşüncelerimi destekleyen savcı beyin hazırladığı iddianameye bakmalarını mahkeme heyetinden istiyorum. Başından sonuna kadar iddianameyi okuyan bir kişi için, iki toplum: Anayasal düzen denilen kurulu çürümüş toplumu ve onun yerine mutlaka geçecek olan proletarya diktatörlüğünü savunanların ve sanık yerine konan bizlerin ayrı ayrı amaçları olarak sunulduğu çok açıktır. Savcı, anayasal kurulu düzeni korumak amacıyla olduğunu açıklıyor ve bu amaçla hareket ediyor. Bizlerin yaptığı, gerçekleştirdiğini iddia ettiği eylemlerin nihai hedefinin proletarya diktatörlüğünü kurmak olduğu iddianamede bir çok defa geçiyor. İddianamede, daha ilk sayfada, suç olarak gösterilen özetle şudur: "TC anayasal düzenini değiştirmek için silahlı mücadele vermek, anayasal düzeni silah zoruyla değiştirmek için kurulu silahlı çete TKEP/LENİNİST'e üye olmak."

İddianameninin devamında, üçüncü sayfadan itibaren savcı TKEP/LENİNİST'in özet bir tarihçesini anlatmaya başlıyor. 70'li yılların başında THKO'nun kurulması, 80 yılında partileşme, 90 yılında parti içinde başlayan ve ayrışma ile sonuçlanan tartışmalar, TKEP/LENİNİST'in kuruluşu, amacı, stratejisi ve örgütsel yapısı tanıtılıyor. Ve savcı olay bölümünde iddia ettiği eylemlerin anayasal düzeni yıkmaya yönelik olduğu sonucuna varırken, işte bu bilgiler ve siyasal değerlendirmeleri temel alıyor.

Öte yandan savcı bey, benim firari sanık olarak görüldüğüm, 1993/33 No'lu Ali Yılmaz ve arkadaşlarının yargılandığı iddianamenin hukuki değerlendirme bölümünde kendi görüşlerini çok daha açık bir biçimde dile getirmiş. İzinizle söz konusu bölümü buraya aktarmak istiyorum:

"Yukarıda TKEP/LENİNİST örgütü hakkında bilgi verilirken anlaşıldığı gibi, TKEP/LENİNİST örgütü, bu günkü anayasal düzeni yıkmak, yerine marksist-leninist ilkelere dayalı proletarya diktatörlüğünü kurmak için illegal olarak kurulmuş illegal faaliyetler gösteren silahlı bir örgüttür. Örgüt çalışmalarında yasal imkânlardan yararlanmakta, taraftarlarının yasal olarak çıkardığı Devrimci Emek, Genç Yoldaş gibi yayınlarıyla kendisine taban oluşturmaya, taraftar kazanmaya çalışmaktadır. Ancak örgüt amacına ulaşmak için Türkiye şartlarında illegal çalış-

mayı ve silahlı mücadeleyi esas alır. Kurulduğu günden itibaren, illegal faaliyet göstermeye ve silahlı terör eylemleri gerçekleştirmeye başlayan örgüt, 1992 Eylül ayında yapılan 1. Kongre'sinde silahlı Leninist Gerilla Birlikleri'nin kurulmasını kararlaştırmış ve hemen İstanbul ve Ankara'da Leninist Gerilla Birlikleri oluşturmuştur. (Bundan sonrası özellikle önemli). Ordu ve polis tesisleri, devlet kademelerinde görev yapan bürokratlar, bürokratik kurum ve kuruluşlar, partilere ait binalar, partinin mali giderlerini karşılaması için kapitalistlere ait paraların gaspı (Bunu bir değil, savcı beyler yazmış), işçi ve emekçi kitlelerin eylemlerinin silahlı desteklenmesi (inanın bunu da savcı beyler yazıyor) Leninist Gerilla Birlikleri'nin hedefleri arasındadır. Bütün bu eylemleri mevcut anayasal düzeni yıpratmak, halkın devlete olan güvenini yok etmek, anayasal düzenin normal bir düzen olmadığını halka göstermek, neticede silahlı güç kullanarak anayasal düzeni yıkmak, yerine marksist-leninist düzeni kurmak için yapmaktadır."

Mahkeme üyeleri ya da dinleyiciler, sanki ola ki, bu pasajı parti bildirilerinden aldığını sanmasınlar. Hayır, bu parti propagandasını savcı Talat Şalk yapıyor. Ünlü 8. maddenin ihlalinin savcı bey için söz konusu olup olmadığının tartışmasını mahkeme heyetine bırakıyorum. Ama bundan çok daha hafif söylemler yüzünden birçok yazar ve yazar işleri müdürlerinin, örgüt propagandası suçlamasıyla cezaevlerine konulduğunu hatırlatırım. Ben, savcı beyin yanlış bir değerlendirmesini içeren son cümlesi hariç, memleketin tüm duvarlarına, tüm panolarına bu değerlendirmenin asılmasını canı gönülden desteklerim. Özellikle halkın, ordudan ve polisten bu kadar nefret ettiği, en ufak bir olayda karakol baştığı, hatta bunun için canını bile vermektен çekinmediği; kan içici kapitalistlere karşı büyük bir kin ile "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni" diye haykırdığı işçi ve emekçi eylemlerinin bir umut olarak yükseldiği bir dönemde, bir memlekette, yukarıdaki sözler pek güzel bir propaganda malzemesi olurdu. Biz, savcının bu sözlerinin propaganda haline geldiği siyasal ortamı değerlendirişimizin, öznel düşüncelerimize değil, gerçek bilimsel verilere dayandığını uzun uzun açıklayacağız. Şimdilik bu değerlendirmeyi, anlamını ileride irdelemek üzere bir kenara not edelim.

Baki YAŞ

DEVLET GÜCÜMÜZÜ

SINAMAYA

KALKMASIN

BİZ BU SAVAŞI BAŞLARKEN KAZANDIK

Cezaevlerinde yaklaşık 1200 devrimci tutsağın başlattığı süresiz açlık grevi direnişi 40'lı günlere yaklaştı. Tutsakların sağlık durumları bozulurken tedaviyi kabul etmeyerek direnişi sürdürüyorlar.

Devletin son dönemde yeniden artırdığı baskılara karşı başlatılan ve fiili direnişlerde güçlendirilen açlık grevi ve ailelerin dışarıda vermiş olduğu mücadele karşısında devlet geri adım attı. Bucada yaşanan katliam denemesi savaşarak düşenlere rağmen genel anlamda barikatlara çarparak geri püskürtüldü. 25 Eylül 1995 tarihinde başlayan açlık grevleri bir çığ gibi tüm cezaevlerini sardı. Bayrampaşa'dan Amasya'ya, Amasya'dan Erzurum'a, Erzurum'dan İskenderun'a, İskenderun'dan Buca'ya ve nice cezaevine. Yeni açlık grevinden çıkan, sağlık durumları bozulmuş, fiziki saldırılarla karşılaşmış tutsaklar yine bedenlerini açlığa yandırdılar. Başlarken de söylemişlerdi, şimdi de söylüyorlar; "Biz bu savaşı başlarken kazanmıştık."

Ve dışarıda seslerini devrimci tutsakların seslerine katıp çocukları, dostları, yoldaşları için sokağa dökülenler... Bir gün, çocuklarını hedef gösteren Milliyet Gazetesi'nin önünde, bir gün Taksim'de başka birgün Özgürlük meydanında... İşçi direnişlerinden meşur eylemlerine, Boğaz Köprüsü'nden Baro'ya...

Devletin, devrimci tutsakların ve devrimci tutsak ailelerinin kararlılığı karşısında masaya oturması. Sonuç; devletin cezaevlerinde taleplerin kabul edilmesine yönelik verdiği sözler, Ümraniye Cezaevi'nin durumunun iyileştirilerek hükümeti yapılması, Bayrampaşa Cezaevi'nin kendi sorunları ile ilgili tüm taleplerinin kabul edilmesi.

Bayrampaşa ve diğer cezaevlerinde açlık grevleri sürüyor. Tüm cezaevlerindeki sorunlar çözümlünceye, talepler kabul edilinceye kadar direniş sürecektir.

Aileler de genel direniş zafere sonuçlanıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirterek "çocuklarımızın dediği gibi biz baştan kazandık, devlet çocuklarımızın ve bizim gücümüzü sinamasın" diyorlar. Ve biz de diyoruz ki, burjuvazi tüm saldırılarına rağmen, tutsakların ve tutsak ailelerinin bu kararlı ve onurlu mücadelesi karşısında geri adım atacak, zafere direnenlerin olacak.

11/11/95